

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROYALLY KISSED

The Backup Princess

USA TODAY Bestselling Author
KATE O'KEEFFE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YEDEK PRENSES

Kraliyet Romantik Komedi

Kraliyet Öpücüğü

Kitap 1

KATE O'KEEFFE

Wild Lime Books

Yedek Prenses bir kurgu eseridir. Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar hayal ürünüdür.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve amaçlanmamıştır.

Her türlü hak, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya aktarma hakkı dahil olmak üzere saklıdır.

ISBN: 9798882869297

Telif hakkı © 2024 Kate O'Keeffe

Wild Lime
Books

İçindekiler

[Bu Kitap Hakkında](#)

[Giriş](#)

[Bölüm 1 Maddie](#)

[Bölüm 2](#)

[Alexander](#)

[Bölüm 3 Maddie](#)

[Bölüm 4](#)

[Alexander](#)

[Bölüm 5 Maddie](#)

[Bölüm 6 Maddie](#)

[Bölüm 7 Maddie](#)

[Bölüm 8](#)

[Alexander](#)

[Bölüm 9 Maddie](#)

[Bölüm 10](#)

[Alexander](#)

[Bölüm 11 Maddie](#)

[Bölüm 12](#)

[Alexander](#)

Bölüm 13

Madeline

Bölüm 14

Alexander

Bölüm 15 Maddie

Bölüm 16 Maddie

Bölüm 17

Alexander

Bölüm 18 Maddie

Bölüm 19 Maddie

Bölüm 20 Maddie

Bölüm 21

Alexander

Bölüm 22 Maddie

Bölüm 23

Alexander

Bölüm 24 Maddie

Bölüm 25

Alexander

Bölüm 26 Maddie

Bölüm 27

Alexander

Bölüm 28

[Maddie](#)

[Epilog](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Kate O'Keeffe'nin Diğer Kitapları](#)

Bu Kitap Hakkında

Teksaslı bir kız prence reverans yapmak yerine yumruk attığında, bunun büyükannenizin masallarına benzemediğini anlarsınız.

Boğayı boynuzlarından tutmak, Malveaux'yu yönetmeye kıyasla çocuk oyuncağıdır. Yine de işte buradayım, Teksaslı bir kızdan prenses olan, tacolarını taçla değiştiren bir kız. Sonra Avrupa'nın en gözde bekarı, sinir bozucu derecede yakışıklı Prens Alexander ile tanışıyorum ve reverans yapmak yerine kazara ona yumruk atıyorum.

Oops.

O kadar kendini beğenmiş bir pislik olmasaydı, kendimi kötü hissederdim.

Şimdi, yeni bulduğum ülkemi ve kendi vahşi kalbimi hayal kırıklığına uğratmamak için, kendini beğenmiş bir tavus kuşunun aciliyetiyle tik tak eden kraliyet saatine karşı yarışıyorum. Alexander mı? O, kanımı kaynatan bir sırtış ve beklemediğim bir derinlik anlatan gözlerle, yürüyen bir çelişki.

Karar vermek pek benim işim değil, ama bu seferki seçimim yeni tacımı kaybetmeme mal olabilir ya da sonsuza dek mutlu yaşayacağım bir aşk hikayesine yol açabilir.

Bu Teksaslı kız kraliyetin meydan okumasına göğüs gerecek mi, yoksa bu masal, asla bulunamayan ayakkabıyla mı sona erecek?

Ücretsiz bir kitap ister misiniz? [Kate'in haber bültenine buradan kaydolun!](#)

Giriş

“

Büyük İskender Prensi, bildiğiniz gibi Kraliyet Yakışıklısı Prensimiz olarak adlandırmayı çok seviyorum, Amerika'da büyük bir başarı elde etti. Şaşırdınız mı? Tabii ki şaşırmadınız. O, Ledonia'nın Prensi Alexander Archibald George Canossa, namı diğer Prens McHottie. Herkes onu seviyor! Sevmeyenler ise, onu tanımıyorlar demektir.

Amerikalılar da onun cazibesine karşı kesinlikle bağışık değiller.

Tıpkı geçmişte Avrupalı kraliyet ailelerinin güzel kıyılarını ziyaret ettikleri gibi, prensimiz de birbiri ardına düzenlenen göz alıcı etkinliklere katılıyor ve Ledonia'yı, Ledonia tahtının gelecekteki varisi Prens McHottie'den beklediğimiz karizma ve çekicilikle temsil ediyor.

Bu günlerde komşumuz için aynı şeyi söyleyemem. Zavallı Malveaux, Prens Nicolas bu görevin kendisine uygun olmadığına karar verince varisini kaybetti. Açık bir yedek seçeneği olmayan bu muhabir, Malveaux kraliyet ailesinin ne yapacağını merak ediyor.

Lezzetli Alexander ve onun güzel kardeşleri sayesinde, bizim güzel ülkemizde böyle bir sorun yok. Gerçekten de çok şanslıyız ve Prens Alexander'ın eve dönmesini sabırsızlıkla bekliyoruz. Tanrı yardımcın olsun!

#PrensMcHottie
#OnuGeriVermeZaman
I
#MalveauxZorDurumd
a

Her zaman sadık kraliyet muhabiriniz,

Fabiana Fontaine xx

Bölüm 1

Maddie

Biliyorum tuhaf ama kendimi hiç kendi hayatıma ait hissetmedim. Sanki yaratılışımın hayat planlama kısmında bir şeyler ters gitmiş ve ben, aslında tamamen farklı bir hayat yaşamam gerekirken, bir tür kozmik kaza sonucu buraya gelmişim gibi.

O başka hayatın ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim olmasa da, tek bildiğim şey, Teksas, Houston'ın sanayi bölgesinde bir cam şirketinde satış asistanı olmanın, benim yaşamam gereken hayat gibi gelmediğidir.

Garip olduğunu söylemişim.

Veritabanını aratıyorum, seri numaraları ve ürün açıklamalarının bulunduğu ekrana bakarak aradığım ürüne ulaşana kadar gözlerimi kırıştırıyorum.

"O ürün stoklarımızda mevcut, efendim," diyorum kulaklığıma. "Kaç tane istiyorsunuz?"

Dirseklerimin arka arkaya hızlıca vurulduğunu hissediyorum ve elektronik tablomdan başımı kaldırıp en iyi arkadaşım Chloe'ye bakıyorum. Kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmış, doğal pembe saçları üstte topuz yapılmış, masamın önünden geçen birine karşı şimdiye kadar gördüğüm en kaba şekilde el kol hareketleri yapıyor.

"Ne?" demek için ağzımı açtım ama dürüst olmak gerekirse, ne olduğunu zaten biliyordum. Ya da daha doğrusu kimi.

Eric Camden.

Ofisteki flört, Teksas eyaletinin en yakışıklı satış elemanı adayı ve bir yıl, üç ay ve yaklaşık dört buçuk gündür, yani Eric'in burada çalışmaya başladığı günden beri aşık olduğum kişi.

Uzun boylu ve geniş omuzlu, koyu sarı saçlı ve rüya gibi mavi gözlü. Bize Vikinglerin soyundan geldiğini söylemişti ve itiraf etmeliyim ki, bazen geceleri yatakta uzanıp onu Viking kıyafetleri içinde, erkeksi ve güçlü hayal ediyorum.

Ama bu konuyu kapatalım.

Onu gördüğümde kalp atışlarım hızlanır ve yutkunurum, boğazım aniden kurur.

Uzun bacaklı adımlarıyla yanımdan geçerken gözleri benimkilere çarpar ve her adımında sıkı kaslarının nasıl dalgalandığını hayal edebiliyorum.

"Bir ceylan gibi," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Günaydın Maddie. Bugün özellikle güzel görünüyorsun."

—Gözleri üzerimde dolaşıyor ve vücudumun her yeri karıncalanıyor—
"—hırka." Ağzının kenarlarında alaycı bir gülümseme beliriyor ve benimle oynadığını bilsem de umurumda değil.

Eric Camden söz konusu olduğunda, bana ne isterse kabul ederim.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, yanaklarım yumurta pişirecek kadar kızarıyor. "Sen... her şeyin içinde güzel görünüyorsun."

Tanrım.

"Her şeyim mi?" diye sorar. "Teşekkürler." Gözleri Chloe'ye kayar, ama tek yaptığı kapıdan çıkmadan önce ona somurtkan bir bakış atmaktır.

Kapı arkasından kapanırken, içimden bir iç çekiyorum. Eric Camden, en sevdiğim Viking.

"Alo? Hala orada mısın?" Telefonun diğer ucundaki ses sorar.

Müşteri. Doğru.

Boğazımı temizlerim. "Oh, pardon. Evet. Hala buradayım efendim. Sanırım hat kötü mü ne? Neyse, ne istiyordunuz?

Ne istediğini söylerken ses tonu belirgin bir şekilde değişir ve ben telefonu kapatmadan önce siparişini vereceğime söz veririm.

"Kızım, ya o adama bir hamle yap ya da yoluna devam et," diyor Chloe. "Ve benim hangisini tavsiye edeceğimi biliyorsun." Başparmağıyla boynunu kesme hareketi yapıyor.

"Hayatıma devam etmeyeceğim, ama ona açılmak mı?" Gülerek, bu fikir beni o kadar heyecanlandırıyor ki, midem balıkçıların bile gurur duyacağı kadar sıkı bir düğüm haline geliyor. "Bunu asla yapmam."

"Neden olmasın? Bütün gün burada oturup Madeline Camden'ın karısı olmayı hayal etmektense, ki adamı öpmemişsin bile, bu daha iyi."

Eric Camden'ı öpmek.

O balıkçı düğümü sıcak jöleye dönüşüyor.

Chloe bana başını sallar. "Şu anda onu öpmek istiyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum öfkeyle, ama ikimiz de öyle olduğunu biliyoruz. "Ne kadar çok işim olduğunu düşünüyordum."

"Tabii ki öyle. Ben de stok seviyeleri hakkında düşünüyordum."

Birbirimize gülümsüyoruz. Chloe benim aşık olduğum kişiye katılmayabilir, ama neredeyse iki yıl önce burada çalışmaya başladığımdan beri iş arkadaşı ve en iyi arkadaşız. Ben utangaç ve çekingen olabiliyorken, o kendinden emin ve cesurdur.

Tamamen zıt karakterler arkadaşlık kurar.

Kendime hep Chloe'nin hayatından memnun olduğum için böyle olduğunu söylüyorum. O uyumlu biri. Kendisi gibi ve kendini tamamen kabul ediyor.

Ben mi? Ben daha çok, *kendi hayatıma ait olmama* hissi yüzünden, gelişme aşamasındayım.

Bir gün her şey yerine oturacak ve ben mutlu olacağım.

Chloe ekranına işaret ediyor. "Hoşlandığın kişi bu adam kadar seksi değil."

"Kim?" Sandalyeyi masasına doğru iterek ekranına bakıyorum. Karşımda, gerçek olamayacak kadar mükemmel görünen kısa kesilmiş sakalı, koyu renkli, yakıcı gözleri ve klasik smokiniyle ve ayrıcalıklı havasıyla uyumlu, kendini beğenmiş bir gülümsemesi olan koyu saçlı bir adam var.

"Yakışıklı mı?" diye soruyorum. "Bana sanki güneşin sadece onun öttüğünü duymak için doğduğunu düşünen biri gibi geliyor."

Chloe koluma vurur. "Sen de öyle görünsen kendini beğenmiş olurdun. O rüya gibi bir adam."

"Cidden, Chlo, adam o kadar kendini beğenmiş görünüyor ki, muhtemelen kendini sırtını sıvazlayarak kolunu kırmıştır."

Chloe kıkırdar. "Sen tam bir Teksaslı kızsın, Mads."

"Doğma büyüme. Bu Bay Smooth kim?"

"Gelecekteki kocam," diye cevaplar Chloe iç çekerek.

"Patrick Dempsey ya da bu yılın en seksi erkeği olduğunu sanıyordum."

"Hayır, Patrick hala listemin bir numarası, ama bu adam? İkinci sırada."

"Peki, yaklaşan düğünün için tebrikler." Masama geri dönerim.

"Onunla evlenirsem prenses olacağım. Biliyorsun, hep harika bir prenses olacağımı düşünmüştümdür."

Kıkırdarım. "O bir tür prens mi?"

"Sen sen söylüyorsun bunubana bana bilmiyor bilmediğini kim Prens Alexander kim olduğunu bilmiyor musun?"

Dikkatimi tekrar hesap tablosuna çeviriyorum. "Hayır."

"Kızım, çok şey kaçırıyorsun. O, Avrupa'nın en yakışıklı erkeği."

Omuz silkiyorum ve Chloe gözlerini deviriyor.

"Onun Amerika'da olduğunu biliyor

musun?" "Bu harika bir haber!"

Bana gözlerini kısarak bakar. "Neden?"

"Ofise uğrayıp sana evlenme teklif edebilir."

"O Washington'da, yani önce Beyaz Saray'a davet edilmeyi başarmam lazım."

Chloe muhtemelen bunu başarabilir.

"Hayal edebiliyor musun? Prens Alexander, Başkan, First Lady. Tüm o ihtişam."

İstem dışı bir titreme geçiriyorum. "Bana her gün köpük banyosu ve iyi bir kitap verin yeter."

"Sen böyle dersin tabii."

"Hepimiz senin gibi dışadönük olamayız, Chlo. Ben daha sakın şeyleri tercih ederim."

Kaşlarını kaldırdı. "Tek başına küvette uzanıp, sözde Vikingler hakkında hayal kurmak gibi mi?"

Tam isabet. Ama ona bunu söylemeye niyetim yok.

"Bütün o insanlar çok... baskı yaratıyor."

"Seni endişelendiriyor, ha?"

Önemsizmiş gibi

davranıyorum. "Biraz."

"Sen benimle olacaksın, o yüzden sorun olmaz." Gülümsüyor ve ben ona inanıyorum. Chloe'nin güveniyle, her şeyi yapabileceğime eminim — Beyaz Saray'da bir prensle tanışmak için düzenlenen lüks bir partiye katılmak bile olsa.

Telefonum çalıyor ve aşağıya bakınca babamın gülümseyen yüzünün resmini görüyorum.

"Selam, baba." Babamla her zaman çok yakındık, özellikle de annem ben dokuz yaşındayken vefat ettiğinden beri. O iyi bir adam ve tek çocuğu olan beni her zaman korur.

"Merhaba prenses. Seninle bir şey konuşmam lazım."

"İş yerindeyim. Bekleyebilir mi?" Şu anda burada sadece ben ve Chloe varız, ama patronumuz Deidre hiç uzaklaşmaz.

"Bu akşam yemeğinde buluşabilir miyiz? Manuel's'ta saat altıda?" "Manuel's dediğinde ikna oldum."

Babam ve benim haftada bir kez en sevdiğimiz taco restoranına gitme geleneğimiz var. Restoranın sahibi Mateo ve hamile eşi Sierra'yı tanıyoruz. Bizi kocaman gülümsemelerle ve bolca bedava cips ve guacamole ile karşılıyorlar, ve bedava cips ve guacamole benim için asla kötü bir şey değildir.

"Güzel, güzel, güzel. Akşam orada görüşürüz," diyor babam ve ses tonunda bir gerginlik seziyorum.

"Her şey yolunda mı, baba?"

"Tabii ki, prensesim. Sadece seninle bir şey konuşmam gerekiyor."

"İyi bir şey mi?" diye soruyorum.

"Bu... bir haber. İyi ya da kötü. Muhtemelen iyi. Bilmiyorum."

Gülümsüyorum. Ne olduğunu tahmin edebiliyorum. Babam biriyle tanıştığını bana söylemekten çok heyecanlanıyor. Birkaç hafta önce ona bir arkadaşlık uygulamasında profil oluşturmaya yardım etmiştim, ama o bu fikri pek beğenmemişti. Gerçek şu ki, eğer biriyle tanışmışsa, onun için daha mutlu olamazdım. Uzun zamandır babamın birini bulmasını istiyordum. Annem vefat edeli 15 yıl oldu ve o zamandan beri neredeyse hiç randevuya çıkmadı. Artık kendini öncelikli tutup birini bulmasının zamanı geldi.

Eric, diğer satış elemanlarından biri olan Terrence ile birlikte odaya geri döndü.

"Baba, gitmem gerek. Akşam görüşürüz," diyorum telefona.

"Seni seviyorum, prenses."

"Ben de seni seviyorum." Eric masama yaklaşırken hemen telefonu kapatıyorum. "Bayanlar," diyor.

"Bir sabah içinde iki kez," diye cevap veriyorum, ona gülümseyerek.

"Evet. Starbucks'a gitmeyi düşünüyorduk," der, karnımı gıdıklayan o derin, kadifemsi sesiyle. "Bir şey ister misin?"

"Bana... kahve ısmarlamak mı istiyorsun?" diye kekelerim, kulaklarıma inanamadan.

Eric Camden bana bir fincan kahve ısmarlamak mı istiyor? Bu, ilişkimizde önemli bir gelişme.

Gözleri parlar. "Tabii ki."

"Harika olur," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Teşekkürler, Eric." Alt çekmecemden çantamı çıkarıp nakit para ararken, sıcak bir elin benim elimi kapattığını hissediyorum. Şaşkınlıkla Eric'in gözlerine bakıyorum.

"Ben ısmarlıyorum," diyor.

Bir an için, tanıştığımız günden beri benimle flört etmekten başka bir şey yapmamış olmasına rağmen, birdenbire bana karşı büyük bir tutkuyla dolup taşıtığını ve hayatımın en nefes kesici ve harika öpücüğüyle beni kucakladığını hayal etmeye kendimi kaptırıyorum.

bana karşı tutkuyla dolup taştığını ve hayatımın en nefes kesici ve harika öpücüğünü bana vermekten kendini alamadığını hayal ediyorum.

Tabii ki, fantezimde bu benim masamda ve Chloe ile Terrence'ın gözleri önünde gerçekleşmiyor. (Bu, Memorial Park'ta gün batımında, piknik battaniyesinde otururken ve bana her zaman beni sevdiğini ama bunu söylemeye cesaret edemediğini söylerken gerçekleşiyor, sonra beni öperek bir gün beni karısı yapacağını fısıldıyor.

"Bu çok tatlısın," diyorum ve o elini elimden çektiğinde, onu özlüyorum. Gerçekten özlüyorum.

O dikleşir. "Bekle. Az önce hatırladım. O şey var. Değil mi, Terrence?"

Terrence başını sallar. "Elbette var."

Eric tsk tsk yaptı. "Bunu unuttuğumuza inanamıyorum. Ne aptalca." Bana döndü. "Maddie, sen... Hayır. Unut gitsin. Bu, senden yararlanmak olur."

"Ne yapmazdım?" diye soruyorum, sesim nefessiz, çünkü kulağa ne kadar korkunç gelse de, Eric Camden benden istediği her şekilde yararlanabilir.

"Bu sefer kahveleri sen almazsan, bir dahaki sefere ben alırım, olur mu?" diye soruyor.

Bir dakika. Bu durum bir anda tersine mi döndü?

Chloe'nin gözlerini güneşin etrafında dönen gezegenler gibi devirdiğini biliyorum.

"Oh, tabii. Evet. Elbette," diyorum neşeyle.

"Teşekkürler, bebeğim," diye cevaplar ve göz kırpar, aptal kalbim sıkışır.

Uyluklarını okşuyor. "Kahretsin. Cüzdanımı unuttum ve o şeye gitmem lazım. Değil mi, Terrence?"

Terrence tekrar başını sallar. "Doğru."

"Maddie, onları alabilir misin? Sonra sana geri öderim."

"Tabii," diyorum.

Chloe'ye bakmıyorum.

Kapı açılır ve siyah takım elbiseli, gözlerini güneş gözlükleriyle gizleyen iki adam içeri girer. Her yönleriyle filmlerde gördüğümüz CIA klişesi gibi görünürler

, sadece daha iri ve daha korkutucuydular, topluca odayı dolduruyorlardı.

Onlara göz kırparak, çok gizli bir operasyon için mi yoksa daha kötüsü için mi buraya sızdıklarını merak ediyorum, tam o sırada Eric onlara doğru yürür ve Viking göğsünü şişirir. "Nasıl yardımcı olabilirim beyler?"

Adamlardan biri güneş gözlüğünü çıkarır ve çizgi filmlerde gördüğüm en kare çeneye ve Neandertal kökenlerini fazlasıyla ima eden kalın kaşlara sahip bir yüz ortaya çıkar.

Eric'i baştan aşağı süzdükten sonra, "Madeline Josephine Turner'ı arıyorum. Anladığım kadarıyla burada çalışıyor." dedi.

Ne, ne?!

Bu iki adam neden beni arıyor?

Eric, iki adama bakıyor — ki, olayların kötü bir dönüşüyle, onların CIA ajanlarından çok cenaze levazımatçılarına benzediğine karar verdim — ve bana dönüp, "İkinci adının Josephine olduğunu bilmiyordum?" diyor.

"Aferin Eric. Şimdi onu ifşa ettin," diyor Chloe, ki bu iyi bir noktaya değiniyor.

Eric utanmış görünüyor, ama tabii ki onu affediyorum. Hazırlıksız yakalandı, hepsi bu. Kolayca yapılabilecek bir hata.

"Lucy, sizi buraya öylece girmenize izin vererek işinde açıkça başarısız oluyor," diyor Chloe, ofisin resepsiyonistinin adını vererek. "Kızımdan ne istiyorsun, Maddie?"

Cenazeci #1 dikkatini bana çevirir ve benim beklediği kişi olmadığımı açıklar. "Sen Madeline Josephine Turner mısın?" diye sorar kesik kesik İngiliz aksanıyla. Ama tam olarak İngiliz aksanı değil. Sanki *sahte* İngiliz aksanı gibi, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Yine de sesinde tanıdık bir şey var.

Aslında, iyice düşündüğümde, aksanı bana anneminkini hatırlatıyor.

"Ne yaptın Maddie?" diye sorar Eric, gözleri parıldayarak. "Federal bir yasayı mı çiğnedin?"

"Ne? Tabii ki yapmadı," diye Chloe sertçe cevaplar. "Sen bir aptalsın Eric."

"Hayır, değilim. Sen aptalsın," diye cevaplar Eric. Pek olgunca bir davranış değil.

Tereddütle ayağa kalkıyorum, gözlerim Undertakers'da. "Ben o'yum," diyorum, sesim titriyor.

Aklımın başında olup olmadığını merak ediyorum. Bu adamlar kiralık katil olabilirler, ya da daha kötüsü! Şu anda kiralık katillerden daha kötü ne olabilir diye bir şey aklıma gelmiyor, ama yine de.

Cenazeci 1 ve 2 beni süzdüler.

Hırkamı çekip kendimi sardım ve kollarımı kavuşturdum. "Bu ne demek oluyor?"

"Sizinle gelmenizi rica ediyoruz, hanımefendi," diyor Cenazeci #1.

Benim de onunla ve diğer adamlarla birlikte gitmemi mi istiyor? Sokaklarda çok bilgili olmayabilirim. Sınıfımın en iyileri arasında mezun olmamış olabilirim. Ama televizyondaki polis dizilerinden bir şey öğrendim: Bu adamlar kadar tehditkar görünen biriyle asla bir yere gitmemelisin.

Üstelik bana "hanımefendi" mi diyor? Kaç yaşında görünüyorum? Cilt bakım rutinimi gözden geçirmem gerektiğini aklımda not ediyorum.

"Oh, ben... hayır, teşekkürler. Ben iyiyim," diye zayıf bir sesle cevap veriyorum.

"Ne oluyor, Mads?" diye sorar Chloe. "Bu adamlar kim?"

Eric öne çıkar. "Bu durumdan hiç memnun değilim. Maddie'den ne istiyorsunuz?"

Aman Tanrım, burada, ofiste bayılmayayım şimdi. Eric, parlak zırhlı bir şövalye gibi imdadıma yetişiyor. Ya da örgülü saçlı bir Viking gibi?

Kafamda çok daha seksi görünüyor.

"Bu bizimle Bayan Turner arasında," diye cevaplar Undertaker #1 kısa ve keskin bir şekilde.

"Ne hakkında olduğunu sorabilir miyim? Yani, sizinle konuşmaktan çok memnunum ama, dürüst olmak gerekirse, beni biraz gergin yapıyorsunuz," diyorum.

Ya da çok gergin.

Kesinlikle çok.

"Gergin olmanıza gerek yok hanımefendi. Biz resmi görev için buradayız. Konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye sorar 1 numaralı cenazeci.

Chloe parmağını onlara doğru uzatır. "Arkadaşımı hiçbir yere götürmeyeceksiniz, korkunç takım elbiseli beyler. Söyleyecek bir şeyiniz varsa,

burada, şimdi söyleyin." Kolunu koluma takar ve omuzlarını düzeltir. "Değil mi, Maddie?"

Dudaklarımı sıkıştırırım. "Değil mi?" Cenaze levazımatçıları birbirlerine bakar.

"Bu..." Cenazeci #1 Chloe'yi işaret eder, "...senin atanmış refakatçin mi?"

Chloe'nin benim refakatçim olabileceğini düşününce gülmekten kendimi alamıyorum. O, beni sürekli dans etmeye ve içki içmeye zorlayan kişi. Berbat, berbat bir refakatçi olurdu.

Chloe beni dirsekler.

"O benim... şey, refakatçim," diyorum erkeklere.

"Burayı boşaltmamız gerekecek. O hariç herkes gitsin," diyor Undertaker #2.

"Ama ben kalıp ne olacağını görmek istiyorum," diye itiraz eder Eric ve şövalye zırhı parlaklığını biraz kaybeder.

Eric ve Terrence odadan çıkarılır ve kapı arkalarından kapanırken Chloe kollarını kavuşturur ve cenaze levazımatçılarına sert bir bakış atar. "Tamam, korkutucu görünümlü adamlar. Anlatın."

Cenazeci #1 kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatır.

"O, açıklamak demek istiyor," diye açıklığa kavuşturuyorum, onların yetkinliklerine rağmen, İngilizce'nin onların ikinci dili olduğundan eminim.

Boğazını temizler ve bana anlamlı bir bakış atar. "Malveaux Krallığı'nın temsilcisi olarak benim sorumluluğum..." diye başlar.

"Mal-ne-ne Krallığı?" diye Chloe sözünü keser.

Ama her şey benim için yerine oturmaya başlar.

Malveaux. Annemin doğduğu ülke. Babamla evlenmek için terk ettiği ülke.

Annemin prenses olduğu ülke.

"... Kraliyet Sarayı'nda acilen bulunmanız gerektiğini bildirmek."

"Kraliyet Sarayı mı?" Chloe kıkırdar. "Mads, bu çok komik."

"Neden?" diye sorarım, kalbim iki kat hızla atıyor.

" beklenen beklenen tahttan ile Prens
Nicolas'ın sen kraliyet soyundan gelme

hakkınızla

kraliyet soyundan gelen haklarınızla Malveaux Krallığı'nın bir sonraki varisi oldunuz."

Ayaklarımın altındaki zemin bataklığa dönüşüyor.

Artık Malveaux tahtının varisi miyim?

Chloe kahkahayı patlatıyor. "Bu adamlar çok iyi!" Gözlerini bana çeviriyor, ama ifadesi birden değişiyor. "Mads?"

"Ben bir nevi... prensesim. Bir nevi. Resmi falan değil," diyorum, banyo yapan bir kedinin isteksizliğiyle.

"Bir dakika, ne?"

"Annem, Malveaux'dan ayrılıp babamla evlenmeden önce bir prensesdi. Ama benim prenses *olmama* imkan yoktu, tahtın varisi olmama ise hiç imkan yoktu." Şimdi fark ettiğim kadarıyla kraliyet güvenliği olan Undertakers'a bir göz attım. "Bu... beklenmedik bir durum."

Ailem beni, Avrupa'daki kraliyet ailesinden uzak, sıradan bir Amerikan kızı olarak yetiştirmeyi seçti. Kağıt üzerinde bir prenses olduğumu biliyor olabilirim, ama bu benim için hiçbir zaman bir anlam ifade etmedi.

Şu ana kadar.

Chloe benden uzaklaşır, gözleri futbol topu kadar büyümüştür. "Hayır. Olmaz. Sen gerçek bir prenses misin?"

Omuz silkiyorum, ama bunun doğru olduğunu biliyorum.

"Bekle. Bu, senin Prens Alexander'ın kız kardeşi olduğun anlamına mı geliyor?"

"Prens Alexander mı?" diye soruyorum, sanki bedenimde değilmişim gibi hissederek. Neden ondan bahsediyor ki?

Cenazeci #1 Chloe'yi görmezden geliyor. "Üzgünüm hanımefendi, ama zaman çok önemli."

"Kardeşiyle birlikte Beyaz Saray'a gitmesi gerektiği için mi?" diye sorar Chloe. "Çünkü ben onunla birlikte oraya gitmekte tamamen özgürüm. Bildiğiniz gibi, ben onun resmi refakatçisiyim."

"Prens Alexander, Madeline Prens ile hiçbir akrabalığı yoktur, çünkü o Ledonia kraliyet ailesinin bir üyesidir, *Malveaux'nun* değil. İki ülke tamamen farklıdır," diyor Cenazeci #1, sanki bir çocuğa konuşuyormuş gibi.

"Sen ne dersen o, dostum," diye cevaplar Chloe. Bana göz kırpar. "Beni Prens McHottie ile tanıştırmam gerekecek."

Düşüncelerim kafamda dolanıyor. Prens McHottie. Ledonia. Malveaux. Tahttan feragat eden Prens Nicolas.

Annem.

Panik, karnımı buz gibi kesiyor, kalbim güm güm atıyor, nefesim kısa ve sığ, başım patlayacak kadar gergin.

Bu... gerçekten... oluyor mu?

Aniden, sanki bir rüyadaymışım gibi kendimi öne doğru düşerken buluyorum. *Düşüyorum, düşüyorum, düşüyorum.* Ve her şey kararmaya başlarken, son gördüğüm şey Undertaker #1'in parlak cilalı ayakkabılarındaki ışıltı.

Bölüm 2

Alexander

“

Prens Alexander, emrinde olan gerçek bir Amerikan güzelleri grubuyla görülmeseydi, bizim "Lezzetli Efendimiz" olamazdı. Dün gece Beyaz Saray'da düzenlenen partide, bir senatörün güzel kızıyla birlikte görüldü. Mutlu ve rahat görünüyorlardı, ancak bu kraliyet muhabiri, birkaç gece önce New York'taki Plaza Otel'de Mükemmellik Prensi'nin içki içerken görüldüğü güzel süper model Carlita Perez'e ne olduğunu merak ediyor. Zavallı Carlita. Görünüşe göre

yerine başka biri geçmiş. Ledonia'nın gelecekteki kralının aşk ilgisi olmak böyle bir şey.

#TaçVeBayılma
#EskiyiAtıpYeniYiAl
#SıradanBirPrensDeğil

En sevdiğiniz kraliyet muhabiri,

Fabiana Fontaine xx

Sanırım Amerika'yı seviyorum. Cidden. Burada tamamen anonim olamıyorum, Ledonia'dan gelen gazeteciler resmi ziyaretim boyunca beni takip ediyorlar, ama yine de buradaki hayatım, memleketimdeki veliaht prenslik hayatımdan çok farklı.

Dahası, burada Washington DC'de, tüm kraliyet muhafızları tarafından takip edilmeden, sıradan insanlarla birlikte gezintiye çıkabiliyorum.

Elbette, her zaman koruyucu ve her zaman yanımda olan korumalarım Antony ve Hans her hareketimi izliyorlar, ama bunu yeterince uzaktan yapıyorlar, böylece dün gece Beyaz Saray'da tanıştığım ve bana çıkma teklif eden güzel kızla, sergileniyormuşum gibi hissetmeden sohbet edebiliyorum.

"Yani, bana sadece bir prens değil, aynı zamanda ilk doğan oğul olduğunu mu söylüyorsun, bu da bir gün kral olacağın anlamına mı geliyor?" Freya, namı diğer güzel kız, geniş bir merdiveni çıkarken bana soruyor.

"Evet, ama şahsen ben cinsiyete bakılmaksızın ilk doğan çocuğun kral olması gerektiğini düşünüyorum. Ledonia'nın hala erkek soyunun hüküm sürmesi konusunda ısrarcı olması çok eski moda. Malveaux 1983 yılında yasasını değiştirerek cinsiyete bakılmaksızın ilk doğan çocuğun hükümdar olmasını sağladı."

"Tabii," diye cevaplar ve ben onun beni gerçekten dinleyip dinlemediğini merak ederim. "Kral olacağına inanamıyorum." Elini koluma koyar

. "Gelecekteki bir krala dokunuyorum. Bu *çılgınca*." Bir iç çekmeyi bastırıyorum. "Gerçekten *çılgınca*."

Kıkırdar. "Çok düzgünsün. 'Gerçekten *çılgınca*,'" diye tekrarlar ve şimdiye kadar duyduğum en kötü aksan taklidini yapar. Ve ben birkaç tane duymuştum.

Konuyu değiştirmek gerekiyor. Onun, benim kraliyet statümden duyduğu sevincinden uzaklaşmasını sağlayacak herhangi bir şey, ki ben bu güneşli öğleden sonra Amerikan başkentinde bunu unutmaktan oldukça mutluyum.

"Neden Beyaz Saray'daki resepsiyonlara katılabildiğini bana tekrar hatırlatır mısın?" diye soruyorum ona, eski bir başkanın devasa boyutlardaki oturmuş heykelinin önünde durduğumuzda.

"Dün gece söyledim ya, aptal. Babam senatör," diye cevapladı o çekici güneyli aksanıyla.

Gerçekten, ne söylerse söylesin kulağa hoş geliyor. Tabii benim prens olduğumla ilgili yorumlar hariç. "Senatörün ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

"Beyaz çarşaf lar giyip Latince konuşmuyorlar mı?" diye alay ediyorum, çünkü elbette senatörün ne olduğunu biliyorum. Babam dünya siyaseti ve tarihini öğrenmemi sağladı. Ledonia tahtının varisi olarak, bir ülkeyi ziyaret ettiğimde, özellikle de bu gibi bir tanıtım gezisinde, ülkemize daha fazla Amerikalı turist çekmeye çalışırken, kim kimdir bilmem gerekiyor. Avrupa kıtasındaki küçük bir prenslik seniz, hayatta kalmak için yapmanız gerekeni yapmanız gerekir.

Freya çınlayan bir kahkaha atar. "*Roma* senatörleri, İtalya'nın Roma kentindeki Kolezyum'da herkesle dövüşmek zorunda kalan adamın oynadığı filmdeki gibi."

Kaşlarımı kaldırırım. "Russell Crowe'un oynadığı *Gladiator* filmini mi kastediyorsun?"

"İzledin mi?"

Herkes izlemedi mi? Bu bir klasik.

"Olabilir. Mesele şu ki, benim geldiğim yerde senatörler yok. Kraliyet Sarayı'nın lordları ve leydileri var, halkı temsil eden bir parlamento var."

"Kraliyet Sarayı mı? Kulağa çok havalı geliyor, Majesteleri."

"Alexander, hatırladın mı?"

"Tamam." Freya, "Alexander" diye eklerken kızarır.

"Böyle daha iyi." Ona gülümserim, yeni bir kadınla tanıştığım da her zaman düşündüğüm şeyi düşünürüm. Hepsini değilse de çoğu, unvanımın kraliyet kısmına hayran hayran bakar. Amerikalılar bile.

Tabii ki şikayet ettiğimden değil. Ben farklı, daha basit bir hayat özleyen zavallı bir zengin çocuk değilim. Hayır, hayır. Prens olmak çok güzel bir şey — sürekli medya ilgisini, babamın beklentilerini karşılamam gerektiğini ve benim unvanımdan etkilenen Freya gibi kadınları görmezden gelerseniz.

Benim pek hoşlanmadığım şey, tahtın varisi olmak.

"Bu adam kim?" diye soruyorum, üzerimizde yükselen heybetli heykeli işaret ederek.

"Abraham Lincoln, tabii ki!"

"Bu yüzden mi bu yer Lincoln Anıtı olarak adlandırılıyor?" diye soruyorum, çünkü evet, onun Abraham Lincoln olduğunu biliyordum.

Beni dirsekler. "Biliyorsun, yakışıklı bir prens olman şanslı bir şey."

"Neden öyle?"

Onun cevabını zaten biliyorum. *Güzel ama aptal*. Bunu daha önce de duymuştum. "Çünkü eminim sen üniversiteye gidip bir şeyler öğrenmek zorunda kalmadın."

Cambridge'e gittim ve tarih bölümünden birincilikle mezun oldum, sonra da Kraliyet Ledonian Donanması'na subay olarak katıldım. Ama Freya'yı bu tür önemsiz ayrıntılarla rahatsız etmeyeceğim. Benim hakkımda kararını çoktan vermiş.

Prens olmak, bir şeyler bilmek zorunda olmamak demektir. Oh, ve güzel olmak da.

Gülümser gibi yapıyorum. "Çok haklısın."

"Biliyordum!" diye gülümser. "Bugün TMZ'de hakkımızda konuşulduğunu gördün mü?"

"Genelde katıldığım etkinliklerin medyada yer alan haberlerini takip etmem. Bilmem gereken bir şey olursa, özel kalemim bana söyler."

"Olaydan çok, sen ve ben önemliydik." Aramızda eliyle bir hareket yaptı. "Gel, sana göstereyim."

"Gerek yok."

"Hayır, gerçekten. Yapmak istiyorum."

Onu durduramadan, çantasından telefonunu çıkarır ve dün gece Beyaz Saray'da dans ederken çekilmiş fotoğrafımızı gösterir. Gözleri parıltıyor, gümüş pullu elbisesiyle bana bakarken gülümsemesi geniş.

"Çok güzelsin," diyorum, kendi resmime zar zor bakarak. "*Biz* çok güzeliz," diye düzeltiyor. "Herkes benim senin yeni kız arkadaşın olduğunu söylüyor."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum."

Freya'nın bilmediği şey, benimle fotoğraf çektiğim her kadının —ister arkadaşım, ister kuzenim, ister beş dakikadan az süredir tanıdığım biri olsun—en son kız arkadaşım olarak etiketleniyor. Son sayıma göre, sadece son dört yılda 259 kadına yakın biriyle çıktığımı düşünüyorum.

Sonuç olarak, hiçbiri doğru çıkmadı.

Ve evet, bunun beni gerçek bir ilişki deneyimi olmayan üzgün bir adam gibi gösterdiğini biliyorum. Ama durum bu.

"Bu çok komik çünkü dün gece seninle ilk kez tanıştım ve şimdiden çıkıyoruz diyorlar, ama çıkmıyoruz."

"Gerçekler, iyi bir hikayenin önüne asla geçmemeli," diye cevap veriyorum. "Değil mi?"

Neyse ki, telefonunu çantasına geri koyuyor.

"Gerçek bir prens olmak nasıl bir şey, biraz daha anlat."

Anlatmak zorunda mıyım?

"Prens olmak nasıl bir şey sence, sen anlat."

"Seve seve! Sanırım altın yaldızlı bir sandalyede oturup, taç takıp, köylüler sana ziyafetler için emzirme domuzları ve çilek sepetleri vermek için sıraya girerken, sen de kararnameler çıkarıyorsundur."

Hiç de öyle değil.

"Sonra pazar günleri Trooping of the Colour töreninde muhafızları teftiş edersiniz."

İşte İngiltere budur.

"Hafta içi hayırseverlik etkinliklerine katılır, çay içer ve kurdeleleri kesersin."

Çok doğru, ama ben çay yerine kahveyi tercih ederim.

"Ve eminim dağlarda bir yerlerde kayak yapıp dinlenebileceğiniz bir şatonuz vardır."

Akdeniz'de ve kar kayağından çok su kayağı yapıyorum.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyorum.

"Oh, etrafını kapatan perdeleri olan dört direkli bir yatakta uyuyorsun."

"Eşleşen şapkalı bir gecelik giyiyor musun?"

"Eminim giyiorsundur!"

"Bence bu, Charles Dickens'ın *A Christmas Carol* romanındaki Scrooge karakteri."

"Ördeği mi kastediyorsun?"

Ve o, üniversitede "bir şey öğrenmemiş" olanın ben *olduğumu* düşünüyor.

Ona kayıtsız bir gülümseme atıyorum. Babamın halkla ilişkiler ekibi neden bugün bu kadınla çıkmamın iyi bir fikir olduğunu düşündü ki? "Ördek. Aynen öyle."

"Oh, sen o ördekten çok daha tatlısın." Omzuyla bana hafifçe vurur. "Şimdi, nerede kalmıştım? Oh, evet. Eminim yüzde yüz haklıyım."

"Scrooge McDuck'a kadar."

Gülümser. "Eminim her sabah bizim gibi sıradan insanlar gibi alarm saatiyle değil, oda hizmetçisi tarafından uyandırılıyor sundur ve o, perdeleri açmadan önce sana reverans yapıp 'günaydın, Majesteleri' der ve sonra sana kahvaltı için çay ve çörekler getirir."

Memnuniyetle sessizliğe büründü ve ben onun konuşmasının bittiğini anladım. "Hayal gücün oldukça zengin," diye cevap verdim.

"Oh, *The Crown dizisini* izledim. Kraliyet hayatı hakkında *her şeyi* biliyorum." "Ah."

Gözleri büyür. "Aman Tanrım, William ve Kate'i tanıyor musun?"

"Tabii ki. Düzenli olarak geceliklerimizle buluşuruz ve iyi niyetli ama yoksul köylüler tarafından bize getirilen emzirme domuzu ve çilekleri yemek için eşleşen şapkalar." Ciddi bir ifade takınmaya çalışıyorum.

Beni kandırmaya çalıştığımı anlamaya çalıştığını anlayabiliyorum.

Bir süre sonra gülmeye başlayınca, dalga geçtiğime karar vermiş olmalı. "Çok komiksin. Bu özelliğini seviyorum. Bir prensin komik olabileceğini hiç düşünmezdim."

"Ne garip," diyorum, birdenbire yorgun hissederek.

Mutlu, kimsenin tanımadığı bir sessizlik içinde tek başıma gezintiye çıkmak için neler yapmazdım.

Mesele şu ki, heyecan verici bir Avrupalı prens olarak görüldüğünde, insanlar seninle birlikte olmak ister. *Kadınlar* seninle birlikte olmak ister. Ama işin aslı şu ki, onlar gerçekten *seninle* birlikte olmak istemiyorlar, daha çok senin kim olduğunu düşündükleri kişiyle birlikte olmak istiyorlar.

Şu anda Freya'nın gözlerine bakarak, onun *bana* ilgi duymadığını biliyorum.

Aslında, beni tanımak isteyen bir kadınla tanışmayalı uzun zaman oldu. Onlar sadece gösterişli unvanı, gösterişli kıyafetleri, lüks etkinlikleri ve medyada yer alan haberleri görüyorlar. Ve bu harika.

Ya da *harikaydı*.

İtiraf ediyorum, bu dünyadaki kadınlarla payıma düşen flörtleri yaşadım. Tamamen dürüst olursam, muhtemelen payıma düşenden fazlasını.

Çok kolaydı. Çok kolay. Sanki bir tür kraliyet rock yıldızıymışım gibi, nereye gidersem gideyim kadınlar etrafımda toplanıyor. Güzel kadınlar. Akıllı kadınlar. Ama istediğim gerçek bağı hiç hissetmiyorum. Bana olgunlaşıyor ya da yaşılanıyor diyebilirsiniz, ama artık mankenler, aktrisler ve ünlü kızlarla geçici ilişkiler ve ego tatmini istemiyorum.

Bir süre için iyiydi, ama artık değil.

Başkalarının sahip olduğu şeyi istiyorum: beni gerçekten tanıyan, beni seven biriyle sevgi dolu, bağlı bir ilişki. Birkaç haftadan uzun süren, sağlam ve kalıcı bir aşk istiyorum.

Ömür boyu sürecek bir aşk istiyorum.

Bir nefes veriyorum. Hallmark filmlerini fazla izlemiş ve biraz erkeklik kazanması gereken romantik bir aptal gibi konuşuyorum. İlk kısmı için, her yıl bana bitmek bilmeyen romantik Noel filmleri izlettiren küçük kız kardeşim Amelia'yı suçluyorum. Aslında, beni zorladığını söylüyorum ama gerçekte onunla vakit geçirme fırsatını çok seviyorum. Uzun zaman önce bir uzlaşmaya vardık: Onun filmlerini onunla birlikte izleyecektim — tabii ki zevk almamaya kararlıydım.

—ve babama benim hakkımda bilmesi gereken her şeyi anlatırdı— medyada söylenenleri değil.

Peki ya diğer tarafım? Erkekliğim konusunda kendime güveniyorum. Hiçbir şeyi büyütmeme gerek yok.

Ne istediğini bilen bir erkeğim ve istediğimi elde edene kadar durmayacağım.

Freya'nın benden ne istediğini bildiğim ve bunu vermek istemediğim için, onu babasının şoförünün sabırla beklediği arabasına kadar geçiriyorum. Yanağına bir öpücük kondurarak vedalaşıyorum.

"Bir prensle bir öğleden sonra geçirmek harikaydı," diyor ve elimi eline alıyor.

Bir prensle geçirilen bir öğleden sonra. Tam da düşündüğüm gibi. "Evinize sağ salim varın."

"Hoşça kalın, Majesteleri."

Bir kez daha bana Alexander demesini rica etmek için ağzımı açtım, ama kapattım. Bir anlamı yoktu. Onun için, dünyanın geri kalanı için, ben bir prensden başka bir şey değildim.

Bölüm 3

Maddie

İş yerinde, işinizi yaparken, belki de hoşlandığınız biriyle biraz flört ederken, *birdenbire*, küçük bir Avrupa ülkesinin tahtının ilk varisi olduğunuz haberiyle sersemlediğiniz oldu mu hiç?

Kimse yok mu? Sadece ben mi?

Bu benim dünkü hayatımdı. Bugünkü hayatımda ise, baş desteklerinden peçetelere ve personelin yakalarına kadar her şey kraliyet monogramlarıyla kaplı özel bir jetle, tanıdık Teksas'taki evimden, çocukluğumdan beri ziyaret etmediğim Adriyatik Denizi'ndeki Malveaux ülkesine uçuyorum.

Bu çok fazla.

Tabii ki Undertaker #1 ve Undertaker #2 de burada, siyah kıyafetleriyle ve uygun şekilde kasvetli görünümleriyle. Orada bir değişiklik yok. Bu ikisi — gerçek isimleri Vladimir ve Gino — bana "Malveaux'da tahtın bir sonraki varisi olarak sana ihtiyaç var" dediklerinden beri sürekli yanımda olan arkadaşlarım.

Görünüşe göre, bayıldığımda içlerinden biri beni kaldırıp, ofis binasının dışında park edilmiş, kaputunun iki yanında küçük altın bayraklar ve karartılmış camları olan devlet aracına taşıdı. Onu, öfkeli Chloe takip ediyordu. Chloe, beni şehrin en lüks otellerinden biri olan The Houstonian'a götürmek için ısrar etti. Orada başkanlık süiti beni bekliyordu.

Başkanlık süiti, millet!

Deri uçak koltuğuma yaslanıp alnımı ovuşturuyorum. "Bunu nasıl öngöremedik?" diye soruyorum babama.

"Nicolas'ın mirası devralacağını ve ondan sonra da çocuklarının devralacağını düşünmüştük.

Annen tamamen ortadan kaybolmuştu."

"Ama Nicolas amcamın çocuğu yoktu."

"Doğru. Maalesef, evliliği yıllar önce sona erdi ve yeniden evlenmedi." Masadan uzanıp elimi tuttu. "Tatlım, şu anda bunu sindirmek senin için zor olduğunu biliyorum. Benim düşündüğüm gibi gitmedi."

"Gerçekten mi? Nasıl olacağını düşünmüştün peki baba?"

"Öncelikle Nicolas'ın tahttan çekileceğini düşünmemiştim. Bak, annen Malveaux'dan ayrıldı çünkü bana aşık olmuştu ve bizim kraliyet hayatı yaşamamızı istemiyordu. Ben de kesinlikle öyle bir hayat istemiyordum. Ailesini, yani senin büyükbabanı ve büyükannen —ailenin ona ihtiyacı olmadığını ikna etti."

"Malveaux'da yaşamak ve kraliyet ailesinin bir üyesi olmak ne kadar kötü ki ikiniz de bunu istemiyorsunuz?"

"Bence sorun bunun yanlış olması değil, benimle Houston'da yaşamak daha doğrudu."

"Büyükbabam ve büyükbabanı seni sevmiyor muydu? 'Teksaslı o korkunç adam'."

"Onlar, kızlarını görevinden aldığımı düşünseler de, aramız iyi."

"Ki öyle de yaptın."

"Aşk çok güçlü bir şeydir."

Gözlerimi devirdim. "Kızları burada, unuttun mu?"

"Annenin gitmesinden pek memnun olmadılar ama anladılar. Herkes kendisine verilen hayata doğmaz. Bazıları o hayatı kendi başlarına aramak zorundadır."

Onun sözleri bana çok doğru geliyor. Bugüne kadar, kaderimde yazılı olan hayatı yaşadığımı hissetmemiş olabilirim, ama şu anda kelimenin tam anlamıyla uçarak gittiğim hayatı istiyor muyum?

Dudaklarımı ısırarak pencereden bulutsuz gökyüzüne bakıyorum.

"Annen bizim için çok şeyden vazgeçti, tatlım."

Boğazımda bir yumru oluşurken dudaklarımı sıkıştırıyorum.

Annemle ilgili sadece bulanık anılarım var. O öldüğünde dokuz yaşındaydım, bu yüzden daha fazlasını hatırlamam gerekirdi, ama hatırlamadığım için üzülüyorum. Onun gülümsemesini, gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları, çiçek kokusunu hatırlıyorum. En çok da, gözlerinin rengini ortaya çıkaran beyaz puantiyeli lacivert elbisesini hatırlıyorum. Tıpkı benimki gibi mavi. Elbisenin bel kısmında dantel süslemeler ve beyaz biyeler vardı. Verandada durup, birinin söylediği bir şeye güldüğünü hatırlıyorum. Ne kadar mutlu olduğunu, ne kadar hayat dolu olduğunu hatırlıyorum.

"Bu günün geleceğini hiç düşünmemiştim, prenses," diyor babam yumuşak bir sesle. Gülümsüyor. "Huh. Sanırım artık bunu gerçekten söylemem gerekiyor. Prensess Maddie."

Kafamı sallıyorum. "Bu çok gerçeküstü, baba. Bir gün ben benim, ertesi gün ise tamamen farklı bir insan olmam gerekiyor. Ve sıradan bir insan değil, masaldan çıkmış gibi görünen bir ülkenin kraliyet ailesinden bir insan."

"Orada geçirdiğimiz tatilleri hatırlamıyor musun?"

"Tabii ki büyükannem ve büyükbabam ile Nicolas amcamı hatırlıyorum, ayrıca çitler ve heykellerle süslü muhteşem bahçeleri de. Odamda bir kanopi vardı, ilk başta çok güzel olduğunu düşünmüştüm ama geceleri beni çok korkutuyordu. Bir canavarın atlayıp bana saldıracağını düşünüyordum."

"Kabuslar görüyordun ve bir sonraki ziyaretimizde senin için kanopiye kaldırdılar."

"Bu çok hoştu."

"Anlattığın yer, başkent Tleurbonne'daki kraliyet sarayı. Bahçelerde bir grup çocukla oynadığını hatırlıyor musun?"

"Akrabalar gibi mi?"

"Onlar komşu ülke Ledonia'dan gelen kraliyet ailesiydi."

Aklıma, hepsi koyu saçlı, kızları kıskanılacak derecede güzel, çarpıcı derecede yakışıklı bir aile geliyor. "Bazı çocukları hatırlıyorum."

"Muhtemelen onlarla tekrar karşılaşacaksın."

"Bir seferde bir kraliyet ailesi, tamam mı?" Krem rengi deri koltuğuma yaslanıp, başımı monogramlı koltuk başlığına dayıyorum. "Resmi bir prenses olmak beni çok geriyor, ama aynı zamanda büyükannem ve büyükbabamı görmek de beni geriyor."

"Onlar senin büyükannen ve büyükbaban. Gergin olman için hiçbir neden yok."

Onu bir bakışla susturuyorum.

"Onları iç çamaşırlarıyla hayal et."

Bu fikre gülerek burun kıvrırım. "Bunu yapacağımı sanmıyorum." "Nasıl yaparsan yap, başaracaksın."

"Sadece kral beyaz dar iç çamaşırlarıyla dolaşmayı seviyorsa."

"Affedersiniz, Majesteleri. Affedersiniz, efendim," diyor uçuş görevlisi Jill. "Kaptan, Malveaux'ya inişe geçtiğimizi size bildirmemi istedi. Yaklaşık 25 dakika sonra Tleurbonne Uluslararası Havalimanı'na inmemiz bekleniyor."

"Harika. Çok teşekkürler," diye cevaplar babam.

Ona yaslanıyorum. "Asla 'Majesteleri' diye hitap edilmeye alışamayacağım."

"Sanırım alışman gereken birkaç değişiklik var, tatlım."

Ona alaycı bir gülümseme atıyorum. "Hayatımın tamamı gibi mi?"

"O da var, bir de kirli beyaz spor ayakkabılar dışında başka bir şey giymeni isteyebilirler."

Ayağımı masanın altından kaldırıp ayakkabımı inceliyorum. "Kirli değiller. Yıpranmışlar."

"Kraliçe Maria'nın da öyle düşüneceğinden emin değilim."

İniş yapacağımız söylendiğinden tam 25 dakika sonra, kaptan kraliyet jetini durdurur ve ben pencereden bu yeni ülkeye bakarım. Havaalanındaki hareketli faaliyetleri, yoğun bir şekilde çalışan yer ekibi üyelerini ve yakındaki kapılarda park etmiş diğer Malveaux Air uçaklarını görebiliyorum. Yer ekibi, merdivenleri bize doğru taşımakla meşgul ve rüzgarda dalgalanan bayraklarla süslenmiş birkaç şık siyah araba var. Çevredeki manzara, havaalanının çevresinden uzaktaki tepelerin görüldüğü ülkenin doğal güzelliğini yansıtıyor.

Gergin bir şekilde babama bakıyorum. "Ne kadar kalacaksın?"

"Mağazaya dönmem gerektiğini biliyorsun. Ama birkaç gün burada kalacağım, işlerine alışmana yardım etmek için." Ona minnettar bir gülümseme gönderiyorum.

Jill kapıyı açar ve sessiz kabin anında yoğun bir havaalanının sesleri ve kokularıyla dolar.

Vladimir masamıza yaklaşır. "İniş için hazırız, hanımefendi."

Son 12 saat içinde, bana "hanımefendi" diye hitap etmenin kraliyet ailesine saygı gösterme şekli olduğunu öğrendim. İnsanlar önce bana "Majesteleri" diye hitap ediyor, sonra "hanımefendi" diye devam ediyorlar. Bunun zaman kazandırdığını anlıyorum - "Majesteleri" demek biraz uzun oluyor - ama "hanımefendi" demek beni yaşlı hissettiriyor.

"Burada bazı medya mensupları olduğunu belirtmek isterim, ancak saraydan şu anda onlarla iletişime geçmememiz yönünde talimat aldık," diye devam ediyor Vladimir. "Bunun yerine, uçaktan doğrudan bekleyen araca binmenize yardımcı olacağım." Planı anlamam için daha fazla yardıma ihtiyacım varmış gibi ellerini hareket ettiriyor.

Yutkunuyorum, sinirlerim duvarın karşısına çarpan ping pong topları gibi zıplıyor. Yıllardır ilk kez büyükannem ve büyükbabamı göreceğim yeterince kötü zaten — ki onlar kraliyet ailesinden — ama medya da mı? Nedense, şu anda benim dünyamda olup bitenlerle başka kimsenin ilgileneyeceği aklıma bile gelmemiştir.

Ama elbette ilgileniyorlar. Malveaux'da yılın en büyük haberi benim: Prens Nicolas herkese tahttan çekileceğini söylüyor

ve Teksas'tan rastgele bir kızı alıp tahtın varisi konumuna getiriyorlar.

Ama ben Teksas'tan rastgele bir kız değilim. Ben bir prensesim, Prenses Josephine'in kızıyım, 1000 yıldan fazla bir süredir Malveaux'yu yöneten Manchois kraliyet ailesinin bir üyesiyim.

Tüm bu olanların büyüklüğü karşısında nefesimi veriyorum.

Düşünsenize, aile tarihimin bu kısmını da eklemiş olsaydım, ilkokulda aile ağaçlarımızı yaparken Bayan Bayer'i hayrete düşürebilirdim.

Acaba tekrar yapabilir miyim?

"Hazır mısın?" diye soruyor babam, emniyet kemerini çözüp ayağa kalkarken düşüncelerimi bölüyor.

"Hayır."

Gülümser. "En azından dürüstsün."

Vladimir'e bakıyorum. Hâlâ Undertaker #1 gibi giyinmiş, ama onun varlığına biraz alışmaya başladım. Muhtemelen ofisime gelip hayatımı alt üst ettiğinden beri hayatımın ayrılmaz bir parçası olduğu için. Ama aynı zamanda, cenazeci/CIA ajanı havasının altında iyi bir adam gibi görüldüğü için de. Ve ne yaptığını çok iyi biliyor.

Yeni dünyamda çok önemli iki şey.

"Hazır olduğunda," diyor ve kapıyı işaret ediyor. Ya şimdi ya da asla.

Derin bir nefes alıp koltuğumdan kalkıyorum, yeni hayatımla yüzleşmeye hazırım, ama emniyet kemerimi çözmediğimi fark edince tam anlamıyla yere çakılıyorum.

"Oops. Benim hatam," diye mırıldanıyorum, yanaklarım kızarıyor. İstediğim bir başlangıç değildi.

Babam nazikçe gülümsüyor ve Vladimir'in yüzünde hiçbir ifade yok.

Topla kendini, Maddie.

Hızlı bir hareketle kemeri çözdüm, koltuktan kalktım ve yumuşak halı üzerinde — tabii ki *monogramlı* yumuşak halı — kapıya doğru yürüdüm. Gino, gölgelerde gizlenmiş keskin nişancılar veya paparazziler olup olmadığını kontrol eder gibi etrafına bakınıyordu.

Malveaux'nun parlak güneşinde gözlerimi kırıştıtararak merdivenlere adım attığımda, ellerinde kameralar olan birkaç kişi adımı seslendi. Dekoratörlerin

tıklandığında, ilk kez şimdi bir prenses olduğumu ve hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını fark ettim.

Bölüm 4

Alexander

“

Bayanlar, dinleyin. Leziz Prensimiz Ledonia'ya geri döndü ve aman Tanrım, bunun için çok heyecanlıyız. Hiç şüphe duymadığımız gibi Amerika'yı fethetti ve şimdi saraya geri döndüğüne göre, ben şahsen onu çok daha fazla göreceğimizi umuyorum.

Bu hafta başında Tleurbonne Uluslararası Havalimanı'na gelen bu yeni Amerikan prenses hakkında ne düşünüyor acaba? Kot pantolon ve bol sweatshirt giyen bu prenses, tam bir köylü prensesi gibi, sizce de öyle değil mi?

Bazıları onun fırsatçı olduğunu, yeni kazandığı kraliyet statüsünden faydalandığını söylüyor. Diğerleri ise onun öyle olmadığını söylüyor. Kim bilir? Zaman bunu gösterecek. Popcorn'larımızı alıp bu kraliyet pembe dizisinin gelişmesini izleyelim.

#HomecomingHero
#MalveauxInAPickleStill
#OpportunistOrVictim

Her zamanki gibi, sadık kraliyet muhabiriniz,

Fabiana Fontaine xx

Blazerimi çıkarıp, oturma odamdaki sandalyelerden birinin arkasına bırakıyorum ve kraliyet monogramlı kravatımı gevşetiyorum. Ayakkabılarımı çıkararak, valizlerimi içeri taşıyan uşak Carl'a onları bırakmasını söylüyorum. Bir prens olabilirim, ama bir yetişkin gibi valizimi boşaltabilecek kadar yetenekliyim.

Washington'daki otel odamda uyandığımdan beri ilk kez yalnız kaldığımda, kanepeye yaslanıp ayakkabılarımı çıkarır ve minnettar bir nefes veririm.

Bu tanıtım gezilerine katılmak, güzel kıyılarımızı ziyaret eden turistlerin ilgisini çekmeye çalışmak benim görevim olabilir ve bazen eğlenceli bile olabilir, ama sonunda eve dönmek gibisi yoktur.

Ve dürüst olmak gerekirse, ev tam olarak bir angarya değil. 41 yatak odası, 11 devlet odası, özel yüzme havuzu, doktor muayenehanesi, postane, bowling salonu, sinema, kim bilir kaç tane banyo, ahır, süslü bahçeler, 4 km uzunluğunda şarap mahzeni, oyun salonu, sauna, üç jakuzi ve göl büyüklüğünde bir gölet bulunan bir saray ne kadar zahmetli olabilir ki?

Anlıyorum. Zavallı zengin çocuk.

Ama aslında, her şey bizim dışarı çıkmamıza gerek kalmayacak şekilde tasarlanmış. Boynunuz mu ağrıyor? Bunun için hazırda bekleyen bir osteopatımız var. Yüzmek ister misiniz? Önce, içeride mi dışarıda mı yüzmek istediğinize ve

havuz mu yoksa gölet mi tercih edeceğinize karar vermeniz gerekiyor. Gece yarısı tost üzerine pişmiş fasulye ziyafeti ister misiniz? Mutfağın büyük buzdolabını ziyaret ettiğinizde, yemeye hazır birçok seçenek sizi bekliyor olacak.

Odalarımda bir oturma odası, yemek odası, üç banyo, iki misafir odası ve ana yatak odam var. Aslında, sarayın sınırları içinde yer alan bir daireye benziyor. Babam 21 yaşına bastığımda bana verdi, sanırım "artık bir erkeksin, kendi evine ihtiyacın var" gibi bir jestti ve o zamandan beri burada mutlu bir şekilde yaşıyorum.

"Mutlu" diyorum ama bazen, itiraf etmeliyim ki, oldukça yalnız hissediyorum.

İhtiyacım olan her şey parmaklarımın ucunda olabilir, ama bazen burası terk edemediğim lüks bir hapisane gibi geliyor bana. Eğer terk edersem, genellikle bir grup koruma, kişisel sekreterim ve halkla ilişkiler sorumlum gibi kişiler eşlik eder.

Yani ya etrafım insanlarla çevrili, bir gösteri yapıyorum ya da burada, odamda, yalnızım.

Tabii ki bazen burada arkadaşlarım da oluyor. Kız kardeşlerim uygunsuz anlarda içeri dalıyorlar, her zaman talimatlar vermek için (Sofia, her konuda her zaman benden daha iyi bilen ablam) ya da hikayeler anlatmak için (Amelia ve Max, Sofia'dan çok daha eğlenceli olan ve tahtın varisi olarak hayatımın panzehiri olan iki küçük kardeşim). Bazı arkadaşlarım da var, ancak artık kendi hayatlarını, eşleriyle birlikte, dışarıda yaşadıkları için onları daha az görüyorum.

Ve sonra kadın ziyaretçiler var, tanıştığım, flört ettiğim, belki de kısa bir süre için daha ötesine geçen, ta ki benim sandıkları kişi olmadığımı anlayıp ayrılana kadar.

Geçmişte, bütün gün boş boş oturarak playboy ünümü kazanmadım, biliyorsunuz.

Ve bir süre bu yaşam tarzından keyif aldım. Kim almaz ki? Dikkatlerin odağıydım, kadınlar sırf kim olduğum için bana ilgi duyuyorlardı. Hiç çaba sarf etmeme gerek yoktu. Herhangi bir partide, herhangi bir ortamda, otomatik olarak kadınlar etrafımı sarardı.

bana cilveli bakışlar atarak, prens olarak hayatımı soruyordu. Direkt mesajlarım o kadar doluydu ki, sadece bunlarla başa çıkabilmek için başka bir asistan daha işe almak zorunda kaldım.

Ama o yaşam tarzı, o zamanlar ne kadar eğlenceli olsa da, zamanla sıkıcı hale geldi.

Şimdi, aşkı bulmak istediğime karar verdiğimden beri, işler... daha yavaş ilerliyor. Belki de sorun bende ve çektiğim kadınlarda, ama hepsi benim unvanımdan o kadar etkilenmiş görünüyorlar ki, samimi olamıyorlar.

Hiçbiri bana aradığım hissi vermedi

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü bir sonraki hatırladığım şey, annem ve Sofia'nın odaya girip beni uyandırmasıydı.

ve Sofia odaya daldılar ve beni oldukça hoş bir rüyadan uyandırdılar. Rüyamda Beyaz Saray'a geri dönmüş, Freya ile dans ediyordum ve o bana prens olmamla hiçbir ilgisi olmayan bir konuda fikrimi soruyordu.

Açıkça bir rüyaydı.

Yere çökmüş pozisyonumdan, onlara göz kırparak, kapıma kilit takmanın çok yararlı faydalarını düşünürüm.

Garip bir şekilde, Sofia her zamanki gibi bir balo elbisesi giymiş ve yine bir tiradına başlamış durumda. Cidden, kardeşim Ledonia'nın resmi Ranter'inden daha fazla bağıyor. Evet, resmi bir Ranter'imiz var, bu görev şikayet etmeyi seven en sinirli vatandaşlar tarafından yerine getiriliyor. Bu pozisyon, büyük büyük dedem Kral Oscar IX tarafından yaratıldı, sanırım daha çok şaka amaçlıydı. Ama o zamandan beri resmi bir Ranter'imiz var.

"Bu yüzyılda görücü usulü evliliğin uygun olduğunu düşündüğüne inanamıyorum anne," diyor Sofia. Elleri belinde sıkıca yumruklanmış ve en büyük çocukların çok iyi yaptığı şekilde annemize öfkeyle bakıyor.

"Kimler görücü usulü evlilik yapacak?" Kanepede rahatça uzanmış, esneyerek soruyorum.

"28 yaşına kadar evlenmezsek, bu ailenin tüm kadınları," diyor Sofia. "Senin için sorun yok. Sen ve Max ikiniz de erkeksiniz. Sadece bir şeyin olması nedeniyle istediğinizi yapabilirsiniz..."

"Yeter artık, teşekkürler Sofia," diye annem, kardeşim erkeklerin sahip olduğu organı adlandırmaya başlamadan önce sertçe keser.

Bunu daha önce de yapmıştı.

Annemiz bundan hiç hoşlanmaz.

"Bir şey daha var," diye devam ediyor Sofia, açıkça öfkesini tam olarak dışa vuruyor. "Bu 'tahtı oğul devralır' meselesi Orta Çağ'dan kalma bir gelenek. Orta Çağ! Ondan tam 12 ay büyük olmama rağmen, sanki ben hiç yokmuşum gibi!"

Drama kraliçesi.

Şimdi düşününce, Sofia'nın olabileceği tek kraliçe bu.

Onun için içimi bir hüznün kaplıyor.

"Kimsenin senin var olmadığını düşünebileceğini sanmıyorum, canım," diye cevaplar annem, bana hızlıca göz kırparak. "At ahırındaki çocuğun seni duyabildiğinden eminim, o da yarım kilometre uzakta."

Sofia dudaklarını sıkıştırır, hiç de etkilenmemiştir.

Gözlerimi ovuşturup bacaklarımı sallayarak oturur pozisyona geçiyorum. "Her zamanki gibi ikinizi görmek harika olsa da, neden bu konuşmayı benim odama taşıdınız?"

"Kız kardeşin bugün seninle paylaşmak istediği birkaç fikri var ve terzi randevusunun ortasında bunun uygun bir zaman olduğuna karar verdi," diye cevaplar annem.

"Ne şanslıyım," derim, alaycı bir tonla değil. Gerçekten.

Sofia dinlemiyor. "Ben en büyüğüm, biliyorsun. Tahtı Alex değil, ben devralmalıyım. Malveaux'da kadınların haklı kraliçe olabilmeleri için onlarca yıl önce yasaları değiştirdiler. Tanrı aşkına, Amerika'da bir tane buldular. Neden biz bulamıyoruz?"

"Kraliçe olması için bir Amerikalı bulmamızı mı istiyorsun?" diye soruyorum ve kız kardeşimden zehirli bir bakış alıyorum.

"Bu yardımcı olmuyor Alex," diye dişlerini gıcırdatarak söylüyor.

"Hayatım, Ledonian yasaları benim sorumluluğumda değil. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Baban bile bu yasaları değiştiremez." Annem sandalyenin üzerine attığım blazeri alır, düzeltir ve dikkatlice sandalyenin arkasına asar.

Sofia dudaklarını büküyor. "Ama o kral. Sen de kraliçesin."

"Evet, ama bunun Parlamento'dan geçmesi gerekiyor, canım, bunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Sadece öfkesini boşaltıyor," diyorum.

Elbette Sofia, Ledonian yasalarını biliyor. İlk doğan oğul olarak tahtı miras alacağını biliyor. Bu cinsiyetçi, eski moda ve tamamen yanlış olabilir, ama bu ülkede işler böyle yürüyor. Ayrıca, tıpkı küçük kız kardeşim Amelia gibi, 28 yaşına kadar evlenmezlerse kendilerine bir eş bulunacağını da biliyor. Yine, işler böyle yürüyor.

Sofia için üzücü olan, 27 yaşına yeni girmiş olması.

Neden bir gün kraliçe olmak istediğini gerçekten anlamıyorum. Anne babamın yaptıklarını gördüm ve her şey sandığı kadar güzel değil. Cidden. Günleri askeri tatbikat kadar disiplinli, her dakika planlı, brifinglerden kurdele kesme törenlerine, hastane ziyaretlerinden en yeni kraliyet sülünlerini doğaya salmaya kadar. Evet, sülünler. Ledonia'da bu çok önemli bir şey. Malveaux'da tavus kuşları var, bizde ise sülünler. Aslında sülün, ulusal kuşumuzdur. Ayı, kaplan veya kartal gibi daha büyük ve vahşi bir türden çok daha az havalıdır. Tabii, sülünler güzel yaratıklardır, ama çok kolay gürültü çıkarırlar ve korkarlar, büyük bedenlerini yerden kaldırmaya çalışırken kanatlarını öfkeyle çırpırlar.

Ama konudan saptım.

Demek istediğim, 21.yüzyıl Ledonia'sında hükümdar olmak pek de heyecan verici bir şey değil.

Kız kardeşim öyle düşünmüyor ama.

"Sadece öfkemi dökmüyorum, teşekkürler *Alexander*," diyor Sofia sert bir bakışla.

"Ben Alexander'ım, değil mi? Başım belada olmalı," diye alay ediyorum. Sofia bana sadece kızgın olduğunda gerçek adıyla hitap eder.

Ve açıkça söylemek gerekirse, annemizin adını anmak istemediği erkeklik organına sahip olduğum için bana kızgın. Bu, benim değiştirebileceğim bir şey değil - ne organım ne de soyum.

"O yaka sana çok yüksek," diyor annemiz, bu da onu ve Sofia'yı yakalar hakkında bir tartışmaya sokuyor, ben de bu tartışmayı görmezden gelmeye karar veriyorum.

Şu anda çok daha rahat ve mantıklı bir insan olan küçük kız kardeşim Amelia, daireye girer ve yanımdaki kanepeye uzanır. O da Sofia'ninkıyla aynı Ledonian kırmızısı bir balo elbisesi giymektedir. "Döndün."

"Çok dikkatlisin Ami," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Nasıl geçti?"

"Her zamanki gibi. Partiler, fotoğrafçılar, bol bol gülümseme." "Ne sıkıcı." Bana doğru eğilir. "Zavallı annem. Sofe 15 dakikadır konuşup duruyor. Çok sıkıcı," diye fısıldar.

"Buna itiraz etmeyeceğim." Gözlerimi onun kıyafetine gezdiriyorum. "Neden ipek bir gece elbisesi ve bir çift yüksek topuklu ayakkabı giymişsin?"

Bacaklarını düzelterek elbisesini yukarı çekerek spor ayakkabılı ayaklarını gösterdi. "Bence bu mükemmel bir kombinasyon. Sence de öyle değil mi?"

"Hayır."

Beni dürttü. "Hepimiz kraliyet tarzıyla elbiseler deniyoruz. Bunu ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Sende her zaman hayran olduğum bir şey var, o da her zaman tam anlamıyla bir erkek fatma olduğun ve olmaya devam edeceğin."

"Fark ettiğin için teşekkürler."

"Rica ederim. Bu elbise ne için?"

"Malveaux'un yeni prensesini karşılamak için bir baloya davet edilme ihtimaline karşı. Babam bunun muhtemel olduğunu ve hepimizin hazırlıklı olmamız gerektiğini söyledi. Harika değil mi? Onunla tanışacağız!"

Ledonia ve Malveaux'nun uzun bir tarihi var ve bu tarih her zaman dostane geçmemiş. Aslında, iki ülke arasında küçük bir hakaret veya haince toprak gaspı nedeniyle birçok savaş yapılmış. Son birkaç yüzyılda bu durum biraz azaldı, çünkü iki küçük ülke de, demokratik Avrupa devletleri arasında, ikimizin de monarşiye bağlı, küçük ve ayakta kalmak için turizm ve ticarete bağımlı olduğunu anladı. Hala bazı konuşulmamış kızgınlıklar beslesek de, birbirimize bağımlı hale geldik.

Malveaux kraliyet ailesi bir şey yaptığında, biz de davet ediliz, tersi de geçerlidir. Tabii ki, gerçek varis kaçmaya karar verdiği için, Atlantik'i aşarak

Amerikalıyı tekmelerek ve bağırarak Atlantik'i geçip tahtın yeni varisi olmaya zorladığımızdan değil, çünkü gerçek varis kaçmaya karar verdi.

Bu yeni Amerikalı prensesin gerçekten tekmelediğini ve bağırdığını bilmiyorum, ama bu fikir hoşuma gidiyor.

"Parlak kelimesini kullanmazdım," diyorum, bu sabah haberlerde yayınlanan, uçak merdivenlerinde şaşkın bir ifadeyle duran kadının fotoğrafını hayal ederken. Farların ışığında donakalan geyiklerin bununla hiçbir ilgisi yok. Kadın kot pantolon, kirli spor ayakkabılar ve üzerinde "Erkek arkadaşlarımı kitaplarda tercih ederim" yazan bir sweatshirt giyiyordu.

İki saniyeden az bir sürede onun hakkında kararımı verdim.

"Madeline'in çok sevimli olduğuna eminim. O da spor ayakkabı giyiyor, biliyorsun."

"Zaten çok ortak yönünüz var," diyorum ciddi bir ifadeyle. "Eminim akşam bitene kadar sıkı dost olacaksınız."

Yüzü aydınlanır. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Ben kahkaha atarım. "Hayır. Onun bir fırsatçı olduğuna ve Malveaux'nun büyük bir hata yaptığına eminim. En azından medya öyle söylüyor."

Koluma yumruk atıyor. "Çok alaycısın Alex. Kesinlikle katılmıyorum."

Kaşlarımı kaldırırım. "Kesinlikle mi?"

"Bana çok iyi bir insan gibi görünüyor. Fırsatçı değil. Belki biraz korkmuş."

"Korkacak ne var ki? Tamamen ayakları üzerinde duruyor, bu arada, ayakları da son derece kirli spor ayakkabılarla kaplı."

Amelia sırtıyor. "Onu şimdiden çok sevdim." "Seversin tabii."

"Amerika'ya gidip, onlara buradaki hayatın ne kadar muhteşem olduğunu, hemen burayı ziyaret edip, şişkin Amerikan dolarlarını burada harcamaları gerektiğini anlatmadın mı? En azından birkaç güzel kızla çekilmiş fotoğraflarını hatırlıyorum. Senin için çok mu zordu?"

"Oh, beni yanlış anlama. Orayı seviyorum ve kadınlar da... şey, güzeller."

"Ve?"

"Ve iyi vakit geçirdim."

Kaşlarını çatıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Freya'nın benimle sadece prens olduğum için ilgilendiği anısını zihnimden silmeye çalışıyorum.

"Sofia da Amerika'yı sevecektir, tabii kışından o havucu çıkarmak için yeterince çaba gösterirse."

Konuyu saptırmak çok yararlı bir araçtır.

Küçük kız kardeşim kıkırdar ve sonunda burnunu çeker. "Zavallı havuç."

Sofia'nın kulakları yanıyor olmalı. Bize dönerek, "Kışım da havuç falan yok, çok teşekkürler," diye alaycı bir şekilde söyler.

"Uh-oh. Bizi duydu. Doğal davran," diye Amelia'ya fısıldayarak, yüzümde donmuş bir gülümsemeyle devam ediyorum.

"Bence kaçma zamanı," diye fısıldar. "Hala yapabiliyorken canını kurtarmak için koşmak mı?" diye sorarım.

"Daha çok tatlı tatlı gülümseyerek yavaşça uzaklaşalım," diye cevaplar Amelia, koltuktan kalkarken.

"Sen önden git. Ben arkandan gelirim," diye cevap veriyorum.

Sofia bizi izliyor ve kaşlarını çatıyor. "Çok olgunsunuz, ikiniz de." "Olgun olduğumuzu hiç iddia etmedik," diye karşılık veriyorum.

Amelia ve ben kapıya ulaşmışız.

"O elbiseyle nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sorar annem.

Sanırım Amelia'ya sesleniyor.

Annemize dönerek, "Bugünlük elbise provası bitti. Yeni prensesle tanışmak için giymek istediğim elbise bu," diyor Amelia ve fermuarını açmaya başlıyor.

"Burada değil, canım," diyor annem. "Kardeşin."

Amelia dinlemiyor. Elbisesini yarıya kadar indirmiş, sade beyaz spor sütyeninin üst kısmı görünür hale gelmiş.

Hızla pencereden dışarı bakmak için döndüm.

Bir erkek kardeşin görmesi gerekmeyen bazı şeyler vardır ve kız kardeşimin sütyeni kesinlikle bu kategoride yer alır.

"Alex ve ben eskiden birlikte banyo yapardık anne. Zaten, onun bir sürü güzel kadınla çekilmiş fotoğraflarına bakılırsa, kadın anatomisinin nasıl olduğunu gayet iyi bildiğinden eminim."

"Bir sürü güzel kadın mı? Her geçen gün daha çok seksenlik birine benziyorsun," diyorum pencerenin kenarından.

pencerenin

Anneme bir bakış attım.

Yüzünde sıkıntılı bir ifade var. "Hmmm."

Ailemin benim aşk hayatımdan pek hoşnut olmadığını biliyorum. Gerçi, bu aralar pek bir aşk hayatım da yok. Ama dedikleri gibi, zamanın akışı anıları silmez ve bir yıldan fazladır kimseyle romantik bir ilişkim olmaması, ailemin bana bakışını ya da magazin haberlerini hiç etkilememiş gibi görünüyor.

"Bir gün bir yuva kurman gerektiğini biliyorsun, değil mi Alex?" diye soruyor annem.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum.

Keşke bunu ne kadar istediğimi bilseydi.

"Hazır mısın Ami? Pencereden dışarı bakmaktan sıkılmaya başladım."

"Hiç giyinik olmam," diye cevaplar. "Ama oldukça çekici bir tişört giyiyorum."

Dönüp baktığımda, geçen hafta katıldığım bir etkinlikte bana verdiği Amerikan bayraklı tişörtü giydiğini görüyorum. Amelia'ya o kadar büyük geliyor ki, üç tane Amelia sığabilir içine.

Yerdeki açık valizime bakıyorum. "Valizimi mı karıştırdın?"

"Bu kadar sinirlenme. Bu tişörtü asla giymeyecektin. Senin pürüzsüz prens havana uymuyor."

"Giymiş olabilirim."

Bana kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Sen alabilirsin," diyorum.

Gülümser. "Teşekkürler."

"Karını bulma konusu her açıldığında beni başından savamayacağını biliyorsun, Alex," diye azarladı annem.

Harika. Hâlâ aynı konuyu konuşuyor.

"Baban ve ben, senin yaşındayken Sofia ve sen henüz bebek bezi giyiyordunuz."

Suçluluk duygusunu kullanmak çok etkili.

"Ledonia'nın cinsiyetçi yasaları hakkında söyleyecek başka bir şeyin yok mu, Sofe?" diye soruyorum, umarım o da bu tuzağa düşer ve benim üzerimdeki baskıyı azaltır.

Sofia sırtıyor. "Oh, bu konu çok daha ilginç. Ne zaman bir eş bulmayı düşünüyorsun, Alex? Eminim hepimiz bunu çok merak ediyoruz." Ona alaycı *bir teşekkür* etmek istercesine gözlerimi kısıyorum.

"Zamanı geldiğinde," diye sorar.

"Alex, bunu en son konuştuğumuzda da böyle demiştin.

"Ve ondan önceki sefer de," diye cevaplar annem.

"Ve ondan önceki sefer de, anne," diye ekliyor Sofia, çok yardımcı olmak için. "Belki de Alex için uygun bir genç kadınla evlilik ayarlamalısın?"

"Hayır!" Annem "Aslında fena fikir değil" derken ben de aynı anda alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

Kız kardeşime sert bir bakış attım, o ise sanki bu harika bir şaka gibi bana göz kırptı. Belki de ona göre öyleydi.

"Bu akşam yemekte babanla bu konuyu konuşacağım. Eminim senin için birkaç uygun aday bulabiliriz, Alex."

Ona birkaç kez göz kırptım. "Ciddi olamazsın. Kesinlikle."

"Birine iyi gelen, diğerine de iyidir," der Amelia sırtarak. "Sence de öyle değil mi?"

"Cidden. Büyükanmemle bu kadar çok vakit geçirme, Ami. 90 yaşında gibi konuşuyorsun," diyorum.

"Ben yaşlı bir ruhum, biliyorsun," diye cevaplar. Neredeyse içinde boğulacak gibi duran o tişörtle hiç de yaşlı bir ruh gibi görünmüyor. Küçük bir çocuk gibi görünüyor. Ya da bir hobbit gibi. Gülümsüyorum. Evet, bir hobbit. Bunu kullanacağım.

Konuşmak için ağzımı açtığımda, babamın özel sekreteri Samuel boğazını temizler ve hepimiz kapıda heybetli duran Ledonia kırmızı üniforması içindeki ona bakmak için dönüp bakarız.

"Ne var, Samuel?" diye sorar annem.

"Majesteleri, Prens ve Prensesler," der başını eğerek. "Malveaux'un yeni prensesi Madeline'in onuruna düzenlenecek baloya hepinizin davet edildiğine dair resmi bir bildirim aldık. Majesteleri Kral, yarın sabah erkenden yola çıkmak üzere hazırlık yapmanızı istedi."

Annem sevinçle ellerini ırpar. Sofia kaşlarını atır. Amelia heyecandan çığlık atar. Peki ya ben? Bu yeni Amerikan prensesinin ilginlikle tam bir felaket arasında bir yerde olacağını bilerek derin bir nefes veririm.

Bölüm 5

Maddie

Araba Malveaux'nun başkenti Tleurbonne'un sokaklarında ilerlerken ben pencereden dışarı bakıyorum. Şehrin Orta Çağ duvarlarını geçip, Gotik veya Barok olduğunu tahmin edebileceğim eski tarzların karışımı olan sokaklardan geçiyoruz. Houston'dan farklı olarak, sokaklar dar ve genellikle insanlarla doludur ve her dönüşte yeni bir manzara ortaya çıkar: terakota çatılı büyüleyici eski binalar, ağaçlarla çevrili küçük, pitoresk meydanlar ve parıldayan denizin manzarası.

Bu yerin güzelliği beni hayrete düşürdü. Burada ne kadar çok tarih var. Yani, bir şehir suru mu? Orta Çağ'da, bir zamanlar sakinlerini işgalcilere karşı korumak için gerekli olan bir surla çevrili bir şehre hiç gitmemiştim.

"Artık Teksas'ta değiliz, Toto," diyor babam.

"Kansas değil mi?" diye dalgın dalgın soruyorum.

"Oh, bak. Sarayın kapılarını açıyorlar. Neredeyse vardık."

Büyük, ferforje kapılardan geçerken, şehrin gürültüsü azalır. Kusursuz bahçeler ve mükemmel oval şekilli ağaçlarla çevrili geniş yol, sütunlar, yüksek pencereler ve hatta büyük bir balkonla heybetli bir yapı olan sarayın görkemli cephesine çıkar. Eminim kraliyet ailesi, İngiltere'deki Buckingham Sarayı'nda olduğu gibi, bu balkondan kalabalığa el sallıyordur.

Babam, geçerken bize selam veren kraliyet mavisî üniformalı muhafızları izlerken bana dirsek atıyor.

"Bunu senin için yapıyorlar, biliyorsun," diyor babam.

"Hayatımda hiç kimse bana selam vermedi."

"Bu gruba bakılırsa, buna alışman gerekebilir, tatlım."

Alt dudağımı dişlerimle sıkıca ısırp sıkıyorum. Buna nasıl alışacağım? İnsanlar bana "Majesteleri" diyor, bana eğiliyor, selam veriyor. Sırada ne var? Saygılarını göstermek için tam boy eğilme mi?

Bu aşamada, bunu yapmayacaklarını söyleyemem.

Büyük bir kemerin altından geçip, araba büyük, açık kapıların önünde durur. İçeriden taş merdivenlerden aşağıya, araca kadar uzanan kırmızı bir halı vardır ve ben kapı kolunu tutmaya fırsat bulamadan, beyaz eldivenli siyah üniformalı bir adam kapıyı açar ve başını eğerek selamlar.

"Merhaba," diyorum, kendimi kedi tarafından sürüklenmiş gibi hissederek. O sadece bir kez daha eğiliyor, yüzünde hiçbir ifade yok.

Zor bir kalabalık.

Arabadan asil bir zarafetle inmeye çalışıyorum, ama bunu başarabildiğimden emin değilim, çünkü arabadan asil bir zarafetle nasıl inileceğini hiç bilmiyorum. Bu, devlet okulunda öğrendiğim bir şey olmadığı kesin ve arabadan inerken nasıl göründüğümü daha önce hiç düşünmediğimi söyleyebilirim. Sadece *iniyorum*. Bir saniye önce arabadayım, bir saniye sonra kaldırımda, garaj yolunda ya da başka bir yerdeyim.

Ama Şu anda, her Şeyi yapmayı unutmuşum gibi hissediyorum ve kırmızı halıya bir adım attığımda, başımı aracın üst kısmına arpıtm.

"Ah!" Elimle alnımı tutarak ovuşturuyorum. "Majesteleri?"

siyah takım elbiseli adam soruyor.

"Merak ediyorsanız, arabanın tavanının nerede olduğunu buldum galiba," diyorum alaycı bir gülümsemeyle.

Dudaklarını bir çizgiye çekiyor. Ne dūŐündüğünü tahmin edebiliyorum. *Bu yeni prenses tam bir aptal.* Ve onu suçlamıyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Kuralları bilmediğim, benden ne beklendiğini bilmediğim, hatta lanet olası arabadan nasıl çıkacağımı bile bilmediğim bir dünyaya atılmıŐ, sudan çıkmıŐ balık gibi bir aptal.

Tekrar deniyorum. Bu sefer hiçbir Şeye çarpmadan çıkmayı baŐarıyorum — hayattaki küçük baŐarılar için yaŐasın — ve beyin korteksime daha fazla zarar vermeden merdivenleri çıkıp sarayın içine giriyorum. Ya da onuruma.

"Kafan iyi mi?" diye fısıldayarak soruyor babam ve ben, zonklama hissine rağmen başımı sallıyorum.

İçeride benzer giysiler giymiş bir grup erkek ve kadın var, hepsi başlarını eğiyor ya da reverans yapıyor.

"Bunlar evin hizmetçileri, hanımefendi," diye açıklıyor Vladimir, sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi yanıma gelerek.

"Hepsi mi?" Kalabalığa Şaşkın Şaşkın bakıyorum. En az 30 kişi olmalı, belki daha fazla. Ama burası oldukça büyük bir yer. Uçakta Google'da yaptığım arama (merhaba, kraliyet jetinin Wi-Fi'si) bana sarayın 42 yatak odası, 47 banyosu, bir dizi devlet odası, bir havuz, bir göl, bir sinema salonu ve hatta istediğim zaman masaj yaptırabileceğim veya saunada güneŐlenebileceėim bir spa olduğunu gösterdi.

"Hepsi, hanımefendi," diye onaylıyor Vladimir.

"Nasıl gidiyor?" diye elimi sallayarak gruba sesleniyorum. Benim yaşlarımda, kumral saçlı genç bir kadının gözüne takılıyorum ve ona gülümsüyorum.

"ok... Şey... Çok iyi gidiyor, teşekkür ederim, Majesteleri," diyor ve sonra gözlerini ayırıp ayakkabılarına bakıyor.

siyah rügan ve benim ayakkabılarımdan çok daha temiz görünüyor.

"Güzel. Harika. Ben Maddie. Buraya yeni geldim, ama sanırım bunu biliyordunuz." Kahkaham havayı delip geçer, beni bile şaşırtır.

Ne kadar da asil, Maddie.

Boğazımı temizleyip bir shot daha içiyorum. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum ve sizin... şey, bana hizmet etmenizi sabırsızlıkla bekliyorum."

Gerçekten bunu mu söyledim?

Gözlerimi babama çeviriyorum. Bana anlayışlı bir gülümseme atıyor, bu da beni daha da garip ve yerimden uzak hissettiriyor. Tabii bu mümkünse.

"Odalarınıza geçelim mi, hanımefendi?" Vladimir soruyor ve bana çok ihtiyacım olan bir çıkış yolu sunuyor. Onun derin sesi ve iri cüssesi ile bu adama sarılmak istiyorum.

Tabii ki sarılıyorum. O benim korumam. Zaten sarılmak istersem babam burada ve şu anda onun sıcak, güven verici babacan sarılmalarına gerçekten ihtiyacım var.

"Tamam, tanıştığımıza memnun oldum. Sanırım sonra görüşürüz," diye bekleyen personele söylüyorum.

Babam, Vladimir ve ben, yağlı boya tablolarla süslü, başımızın üzerinde uzanan yüksek ve gösterişli tavanı olan heybetli koridordan geçiyoruz. Bizi, az önce bana cevap verme ihtiyacı hisseden zavallı kadın ve beyaz eldivenli birkaç adam takip ediyor. Çünkü bilirsiniz, her zaman beyaz eldivenli birkaç adam gerekir.

Göğsümde ani bir ağrı hissederek, Teksas'taki anonim hayatımı özlüyorum.

"Adınızı duyamadım," diyorum güzel sarışın kadına.

"Adım Alice, Majesteleri," diyor reverans yaparak. "Ben sizin hizmetçinizim."

"Harika," diyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bana açıklamalısın. Daha önce hiç nedimem olmadı, hatta nedimem bile olmadı, şimdi düşününce."

"Seve seve."

En az bir mil kadar yürüdükten sonra bir köşeyi döndük ve pirinçten yapılmış çift kulplu büyük beyaz kapılara ulaştık

ve üstünde Debreu Suite yazan pirinç bir plaket vardı.

"Odalarınız, hanımefendi," diyor Vladimir, prensesin saraya ilk kez gelişini andıran teatral bir hareketle kapıları açarken.

Ayakta durup hayretle bakıyorum. Kapılar, mermer döşeli bir zemine açılıyor ve üzerinde büyük çiçek aranjmanları bulunan yuvarlak bir masa, neredeyse kubbe şeklindeki tavana kadar uzanıyor. Giriş holü, geniş bir koridordan oturma odasına açılıyor. Oturma odası, süslü mobilyalar ve büyük bir şömineyle dolu ve şöminenin üzerinde, kızgın görünen bir grup ineğin resmedildiği gerçekten çok çirkin bir tablo asılı.

Tuhaf.

"Oturma odanız, Prens," diyor Vladimir gereksiz bir şekilde.

"Çok güzel," diyorum. "Ve Houston'daki dairemde çok daha büyük."

"Çok daha büyük," diye onaylar babam.

Yan masada dikkatimi çeken bir süs eşyası görüyorum. Top gibi görünüyor, ama çok renkli mermerden yapılmış. Onu incelemek için elime alıyorum ve bir şarkı çalmaya başlıyor. Onu masaya geri koyuyorum ve herkese zayıf bir gülümseme atıyorum. "Sadece mermer bir top olduğunu sanmıştım," diye utangaç bir şekilde açıklıyorum.

"O bir müzik topu, Malveauxian geleneksel süs eşyası. Müzik kutusu gibi müzik çalıyor. Bu topun kurultuğu belli ve dinlenmeye hazır," diye açıklıyor Vladimir.

"Çocukken müzik çalan bir balerin mücevher kutun vardı. Hatırladın mı?" diyor babam, açıkça bana yardım etmeye çalışıyor.

"Tabii. Hatırlıyorum. Burada ne var?"

"Resmi yemek odası," diyor Vladimir, ben de büyük maun masa ve sandalyeleri ve bunlara uyan büfeyi inceliyorum.

"Şey, ben çok resmi yemeklere katılıyorum," diyorum gülümseyerek.

Vladimir gülümsememek için kendini zor tutuyor. "Kraliyet ailesinin bir üyesi olduğunuz için artık daha sık katılıyorsunuzdur, hanımefendi."

"Daha önce hiç katılmadığımı düşünürsek, bir tane bile olsa bu bir ilerleme sayılır."

"Evet, öyle sanırım. Buradan geçince misafir odaları ve ardından sizin ana süitiniz var."

Misafir odaları, diye babama fısıldıyorum, o da bana kaşlarını kaldırıyor.

Vladimir bizi odadan odaya gezdirirken, sanki üç misafir odası ve üç bitişik banyo benim için tamamen normalmiş gibi başımı sallayıp gülümsüyorum, oysa Houston'da bu evin oturma odasına sığabilecek tek yatak odalı bir dairede yaşıyordum.

Sonunda, çift kapıyı açıyor — çünkü iki kapı varken neden tek kapı olsun ki? — ana süite açılıyor. Burası, fildişi ipek perdelerle süslenmiş yüksek pencereleri, Chloe'yi bile mutlu edecek kadar çok yastıkla kaplı dört direkli yatağı (o her zaman yastıklara bayılır. Bu garip), süslü mobilyalar ve ayak parmakları arasındaki yumuşaklığın tadını çıkarmak için spor ayakkabılarımı çıkarmak istememe neden olan lüks bir zemin var.

Vladimir başka bir kapı açıyor ve yemin ederim meleklerin şarkı söylediğini duyuyorum. Bu bir dolap, ama daha önce gördüğüm hiçbir dolaba benzemiyor. Babamın oturma odası büyüklüğünde bir oda, etrafı askı rayları, çekmeceler ve ayakkabılar için cam dolaplarla çevrili. Ayakkabılar için dolap, millet! Odanın ortasında Vladimir'in şezlong dediği uzun, soluk pembe bir kanep ve her gün kendimi kontrol etmem için tavandan tabana altın süslemeli bir ayna var.

"Bu delilik," diyorum.

"Hepsi senin," diyor Vladimir. "Bu odalar rahmetli annen için dekore edildi ve o, kraliyet hayatını bırakıp Amerika'ya gitmeye karar vermeden önce burada yaşıyordu."

Kalbim sıkışıyor. "Bu annemin miydi?" Gözlerim babamın gözlerine kayıyor ve onun kendini tutmakta zorlandığını görebiliyorum.

"Öyleydi," diyor.

Odadaki havayı sezen Vladimir, "Sizi yalnız bırakalım. Alice yaklaşık bir saat sonra geri gelip sizi büyükanneniz ve büyükbabanızla tanıştırmak için hazırlayacak" diyor.

Cevap beklemeden, Alice'i dolaptan çıkarır, kapıları arkasında kapatır ve babam, ben ve annemin hayaleti ile baş başa kalırız.

"Bu annemin," diyorum, boğazım düğümleniyor.

Babam beni kucaklayarak sarılır. "Biliyorum, tatlım." Ondan uzaklaşıyorum. "Biliyor musun?"

"Ziyaret ettiğimizde burada kalırdık. Hatırlamayabilirsin. En son buraya geldiğinde sadece sekiz yaşındaydın."

Odanın lüksü ve ayrıcalıklarını gözlerimle taradım. "Hatırlamıyorum. Keşke hatırlasaydım. Keşke..." Sesim kısıldı.

"Biliyorum. Ben de," der babam yumuşak bir sesle. "Ben de onu senin kadar özleyorum."

"Burada olmak sana çok garip geliyordur."

"Bir sürü anıyı geri getiriyor, orası kesin. Ama bunlar güzel anılar."

"Bütün bunları bırakacak kadar seni çok sevmiş olmalı."

"Öyle. Ben de onu tüm kalbimle sevdim, tıpkı ikimizin seni sevdiği gibi."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Baba, bu çok ağır."

"Başarabilirsin tatlım. Şu anda öyle hissetmiyor olabilirsin, ama sana güveniyorum."

Arabadan inip kafamı çarptığım anı, personele ne söyleyeceğimi bilemediğim anı, bu odaların bana neredeyse bunaltıcı bir şekilde fazla iyi geldiğini düşünüyorum.

"Unutma, istemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin."

Dikkatimi tekrar ona veriyorum. "Ne demek istiyorsun? Vladimir'in söylediğine göre, başka seçeneğim yok. Nicolas amca öldü ve sıra bende."

Pembe şezlonga oturur ve yanındaki koltuğu okşar. Pembe kadifeye gömülürüm.

"Kraliyet ailesi böyle istiyor. Ama böyle olmak zorunda değil. Bu konuda da bir seçeneğin var, tıpkı Nicolas'ın olduğu gibi. Tıpkı yıllar önce annenin yaptığı gibi. Ne olursa olsun sen bir prensessin, ama bu, hayatının geri kalanını nasıl yaşamak istediğin konusunda bir seçeneğin olmadığı anlamına gelmez."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Ama artık tahtın varisi benim."

"Bu, doğru gelmiyorsa bunu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmez." Yüzümdeki saçları itip kulağımın arkasına koyar. "Annen ve benim tek istediğimiz senin mutlu olmandı. Eğer

Burada olmak seni mutlu ediyorsa, seni yüzde yüz destekleyeceğim. Houston'a geri dönüp camcı dükkanında çalışmak ve Chloe ile vakit geçirmek mi? O zaman da seni yüzde yüz destekleyeceğim."

Boğazım ısınır ve gözlerime dolan gözyaşları dökülür. "Seni seviyorum baba," derim ve yüzümü gömleğine gömerim.

O da sırtımı okşadı. "Sadece elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum prenses. Bu benim için de yeni bir şey."

Onun elinden gelenin fazlasıyla yeterli olduğunu bilerek ona sarılıyorum. Ebeveynlerim bana büyük bir nimet oldu. Annem yıllar önce vefat etmesine rağmen, birlikte geçirdiğimiz kısa sürede bana çok şey verdi ve sevgisi hala içimde yaşıyor.

Ama şimdi önümde yeni bir hayat var, güzel bir ülkede kraliyet hayatı, ve bunun benim kaderimde olan hayat olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

Bölüm 6

Maddie

Vladimir geri dönerek, büyükbabam ve büyükannem, yani Malveaux Kralı Harald ve Kraliçe Maria ile tanışmam gerektiğini söyledi.

Ben mi? Gergin miyim?

Bu kesinlikle büyük bir *sorun* olurdu, *evet*.

Yüzüme biraz su serpip, saçımı tarayıp, dişlerimi hızlıca fırçalamak için yeterince vaktim var, sonra kapım çalınacak ve siyah takım elbiseli, beyaz eldivenli adamlar gelecek.

Ellerimi sweatshirtimin üzerinde gezdiriyorum. Onların yanında, peynir parçası aramak için saraya gizlice giren bir tarla faresi gibi görünüyorum.

Adamlardan birinin bana büyük tanışma ve selamlaşma için gitme zamanının geldiğini söylemesini bekliyorum. Bunun yerine, zarif giyimli yaşlı bir çift odaya zarifçe girerken, onlar sadece mükemmel bir şekilde dengeli heykeller gibi geride duruyorlar.

"Majesteleri Kral Harald ve Kraliçe Maria de Malveaux!" diye duyurur adamlardan biri.

Cidden, tek ihtiyacımız olan şey, armalı bayraklı birkaç trompet, o zaman bu sahne *Shrek* filminden bir sahne gibi olurdu.

Çifte göz kırpıyorum. Taçları yok, büyük, ışıltılı mücevherleri yok. 70'li yaşlarının başında, tamamen sıradan görünümlü bir çiftler, ama benim bile pahalı olduğunu anlayabileceğim kıyafetler giyiyorlar. Büyükanneimin çekici yüzü makyajlı, saçları geriye taranmış, sade ve şık bir Fransız topuzu yapılmış. Öte yandan, büyükbabamın saçları neredeyse hiç yok ve kalan saçları da kulaklarının etrafında kısa kesilmiş, bu da ona USS Enterprise'in Kaptanı Jean-Luc Picard'a fazlasıyla benzetiyor.

İkisinin de gözleri bana çevrilmiş ve anında onları nasıl selamlamam gerektiğini merak ediyorum. Yani, *The Crown'u* izledim. Herkesin, akraba olsalar bile, hükümdara hala eğildiğini veya reverans yaptığını biliyorum. Ama bunlar benim dedem ve ninem.

Reverans yapmalıyım. Kesinlikle.

Eteğimin olması gereken yeri tutuyorum, bir ayağımı diğerinin arkasına geçiriyorum ve düşmeden yapabileceğim en derin reveransla eğiliyorum ve "Majesteleri" diye mırıldanıyorum.

Umarım ortamı doğru okuyorumdur.

"Ne kadar sevimlisin!" diye haykırıyor büyükanne. "Ne kadar sevimli, değil mi Harald?"

"Çok sevimli, canım," diye onaylar ve ben reveransımdan kalkarım, en azından bugün doğru bir şey yapmış olduğum için rahatlamışımdır.

"Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu, canım. Çok uzun zaman. Seni de, Douglas." Gülümser ve onunla ilgili uzak, bulanık anılarım aklımda canlanmakla kalmaz, aynı zamanda anneme ne kadar benzediğine de şaşırıyorum. Aynı yüz şekli, aynı mavi gözleri vardır ve gülümsemesi yüzünü aydınlatır, tıpkı

"Gel de yaşlı büyükannene sarıl, canım," diyor, kollarını genişçe açarak.

Hiç düşünmeden kucaklaşmaya gittim ve o da kollarını bana doladı.

"Malveaux'ya hoş geldin, sevgili Madeline. Burada olmanın ne kadar harika olduğunu anlatamam," diyor, ben onun çiçek kokulu parfümünü içime çekerken.

"Teşekkürler. Burada olmak çok güzel."

"Harika mı?" diye sorar. "Bu hiç de iyi değil. Alice, Prenses Madeline için ateş yakmak için biraz odun getir," diye kapıda bekleyen hizmetçime talimat verir.

"Elbette, Majesteleri," diye cevapladı ve ayrılmak için döndü. "Hayır!

Bekle!" diye seslendim ve o da geri döndü. "Sadece bir ifade. Harika, muhteşem, burada olduğum için mutluyum anlamına geliyor." Bu kelimenin ardındaki pozitifliği vurgulamak için havaya yumruk atıyorum ve odadaki herkes bana sorgulayan bakışlarla bakıyor.

Kendime not: Burada "cool" kelimesini sıcaklığı tanımlamak dışında başka bir anlamla kullanmıyorlar.

Kendime ikinci not: belki "lit" kelimesini de kullanmamalıyım. İtfaiyeyi çağırabilirler.

"Peki, hepsi her kulağa çok olduk harika diye cevaplar büyükannem. "Senin de burada olman bizim için 'harika'."

Ve şimdi benimle ilişki kurmaya mı çalışıyor? Denediği için kesinlikle puan kazanıyor. "Büyükannen haklı. Benim varisim olma fırsatını değerlendirdiğin için

tahtımın varisi olma fırsatını değerlendirdiğin için çok mutluyuz," diyor büyükbabam, yaşına ve boyuna göre şaşırtıcı derecede gür bir sesle.

"Oh, ben..." Babama endişeli bir bakış atıyorum.

"Hemen karar vermeyelim. Maddie sizinle tanışmak ve geleceği için seçenekleri değerlendirmek için geldi, ama kararını değiştirirse gitmekte özgür," diyor babam kararlı bir sesle.

Büyükbabam ve büyükannemin tepkilerini izliyorum. İkisi de dehşete kapılmış görünüyor.

"Ama o burada. Malveaux'da. Bu rolü üstlenmek zorunda. Yapmak zorunda," diyor büyükbabam, kalın kaşlarını çatarak. "Eğer yapmazsa, taç kardeşim Edgar'a geçecek. Edgar, monarşiyi tamamen kaldıracağını açıkça belirtti.

monarşiyi tamamen kaldıracağını açıkça belirtti. Bu bizim sonumuz olur. Sonumuz!"

Büyükbabamın koluna hafifçe vurur. "Hayatının geri kalanını planlamadan önce torunumuza yerleşmesi için bir şans verelim, sevgilim, olur mu? Öncelikle, bir şeyler içmesi gerekebilir. Çay ister misin, Madeline?"

"Tabii. Harika olur," diye cevap veriyorum. *Ve bu, çocukluğumdan beri hiç gitmediğim bir ülkenin bir sonraki kraliçesi olup olmayacağıma karar vermekten çok daha iyi.*

Kraliçe Alice'e döner ve Alice odadan çıkar, muhtemelen 80 derecelik bir günde bana ateş yakmak için odun yığını değil, çay getirmek için.

Gerçi Avrupa'da olduğum için artık Celsius cinsinden düşünmem gerektiğini sanıyorum.

"Oturup konuşalım mı?" Büyükbabam kanepeleri ve sandalyeleri işaret eder.

"Tabii ki." Oturuyorum, tenis ayakkabılarımı çıkarıyorum ve bir bacağımı diğerinin altına koyuyorum.

Vladimir bana neredeyse fark edilmeyecek şekilde başını salladı ve ben de başımı kaldırıp büyükbabamla büyükbabamın bana inanamayan gözlerle baktığını gördüm.

Ayağa fırlıyorum. "Oops. Pardon. Protokol, değil mi? Önce siz oturmanız mı gerekiyor?"

Bridgerton, The Crown ve Downton Abbey dizilerini izledim.

Burası İngiltere olmayabilir, ama en azından Avrupa.

"Bu normal bir şey," diye cevaplar büyükbabam.

Teşekkürler Netflix.

Onların oturmasını bekledikten sonra dikkatlice koltuğuma geri dönüyorum.

Öğrenilecek çok şey var. Filmlerde her zaman yemek yerken hangi çatalı kullanacağını bilmek gibi şeyler gösterilir, ama şu anda çatal kullanımı prenseslik işinin sadece yüzeysel bir kısmı gibi geliyor bana.

"Prenses dersleri alacak mıyım?" diye soruyorum, dik oturmaya ve ağırbaşlı görünmeye çalışarak.

"Prenses dersleri derken, kraliyet görgü kuralları eğitimi mi kastediyorsun?" diye soruyor büyükbabam.

"Evet. Onu. Bu, sizin... sunduğunuz bir şey mi?" diye soruyorum, sanki prenses dersleri Malveaux kraliyet sarayında Meksika restoranlarında taco yemek kadar yaygın bir hizmetmiş gibi.

"Kraliyet ailesine yeni katılan biri, kraliyet görgü kuralları eğitiminden kesinlikle faydalanabilir," diyor büyükbabam.

"Buna kesinlikle inanıyorum," diye onaylar büyükannem. "Vladimir'e sizin için ayarlamasını söyleyeceğim."

Vladimir eğilir. "Benim için bir zevk, hanımefendi."

"Bu konuda yenisin. Kısa sürede alışırısın," diyor babam, benim her zaman yanımda olan destekçim.

Ben mi? O kadar emin değilim. şu anda bu prenses olayı bana çok zor geliyor. Yani, ne zaman ve nasıl oturacağımı bile bilmiyorsam, önümde San Francisco sokakları kadar dik bir öğrenme eğrisi var demektir.

Tabii, kalmaya ve bu rolü tam zamanlı olarak üstlenmeye karar verirsem.

"Birkaç gün sonra resmi karşılama balosu var, bu yüzden oldukça hızlı bir şekilde öğrenmen gerekecek," diyor büyükbabam.

"Ne balosu?" Kimse karşılama balosundan bahsetmemişti.

"Senin onuruna bir balo düzenliyoruz, Madeline. Seni hoş geldin demek ve saray mensuplarına, parlamento üyelerine ve harika komşularımız ve dostlarımız olan Ledonia kraliyet ailesine tanıtmak için," diye cevaplıyor. "Ancak, senin varis olacağın veya bu tür bir şeyden bahsetmeyeceğiz. Bu konudaki kararın ne olursa olsun, sen bir Malveauxian prensesisin ve her zaman öyle kalacaksın."

Gergin bir şekilde yutkunuyorum. "Kaç kişi olacak?"

"Makul bir büyüklükte olacak. Yaklaşık 700 konuk olacak sanırım," diye cevaplar büyükannem.

Bu ülkede 700 konuk makul bir sayı mı? Evet, artık kesinlikle Kansas'ta değilim. Ya da Teksas'ta.

"Bu büyük bir parti," diye gergin bir kahkaha atarak cevap veriyorum. Onuruma düzenlenecek bir balo çok baskı yaratacak gibi görünüyor.

"Ledonya kraliyet ailesiyle dostluk kurmanı teşvik ediyoruz, canım," diye ekliyor. "Dört çocukları var ve hepsi de çok sevimli."

Ledonya kraliyet ailesi. *Huh*. Bu isim hafızamı canlandırıyor. Kendinden memnun, ama isteksizce itiraf etmeliyim ki yakışıklı bir prensin görüntüsü gözlerimin önüne geliyor. "Prens Alexander Ledonya'dan mı? Hani, Amerika'yı ziyaret eden prens?"

Kraliçe memnun görünüyor. "Alexander'ı tanıyor musun?" diye umutla soruyor.

Kıkırdayarak güldüm. "Tabii. Perşembe günü Taco Bell'de rastladım."

Ağzı mükemmel bir "oh" şekli aldı.

"Şaka yapıyorum. O ünlü, hepsi bu. Görüntüsü her yerde karşımıza çıkıyor. Arkadaşım Chloe ona çok aşık."

"Birçok genç kadının Prens Alexander'ı çekici bulduğunu anlıyorum," diyor büyükbabam.

En çok da kendisi. Bunu yüksek sesle söylemiyorum, ama bu doğru olmadığı anlamına gelmez.

"Onunla ve sevimli kız kardeşleri Sofia ve Amelia ile erkek kardeşi Maximilien ile tanışma fırsatın olacak. Aile olarak onlarla oldukça fazla zaman geçiriyoruz. İki ülkemiz, yüzyıllardır süren 'özel bir ilişki' içinde. Sık sık Malveaux ve Ledonia'nın piyanodaki abanoz ve fildişi gibi olduğunu söyleriz," diyor büyükannem.

Birazcık ürkek hissederek gülümsemeye çalışıyorum. Bu baloda Ledonia Prensi Alexander ile vakit geçirecek miyim? Ve ailem onun ailesiyle özel bir ilişki içinde mi? Chloe, onunla tanışmak istemeden hemen önce, o anda ölecek.

"Yani, sanırım biz kuzeniz?"

"Çok, çok uzak. Zaman içinde iki ailemiz arasında şaşırtıcı derecede az evlilik oldu," diye açıklıyor.

"Tamam. Kuzen değiliz."

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Sanırım. Uzun zamandır sadece babam ve ben vardık, ve daha büyük bir aileye sahip olma fikri hoşuma gidiyor."

Elini uzatıp benim elime sıcak bir şekilde dokundu. "Umarım büyükbaban ve ben, bu boşluğu biraz olsun doldurmaya yardımcı olabiliriz."

Beklenmedik samimiyeti ve nezaketi kalbimi sıkıştırıyor. Ben burada bir görevi yerine getirmek için bulunuyorum, ama bu onlar için bundan daha fazlası anlamına geliyor. Onlar sadece kral ve kraliçe değiller. Onlar benim dedem ve ninem. Onlar benim ailem.

Dudaklarımı gülümsemeye kaldırıyorum. "Çok daha fazlası."

"Sevindim. Sunum balonuz harika bir akşam olacak. Sana söz veriyorum."

"Kulağa... eğlenceli geliyor."

"Kulağa havalı geliyor mu?" diye soruyor.

"Kesinlikle harika," diye onaylıyorum, onun benimle ilişki kurmak için bu kadar çaba göstermemesini dilese de, aynı zamanda bunu yaptığı için içten içe mutluyum. Bu sevimli ve tatlı bir davranış ve aramızda gerçekten bir bağ kurmak istediğini gösteriyor.

"Havalı bir prenses için havalı bir balo olacak," diye ekliyor büyükbaba memnun bir gülümsemeyle.

Şimdi de kral mı olaya dahil oluyor? Utanmamaya

çalışıyorum. "Baloya ne zaman?" diye soruyor babam.

"Cuma akşamı yapılacak," diye cevaplar büyükannem. "Hala burada olacak mısın, Douglas?"

"Olacağım."

Ağzımı açıp, birkaç gün sonra donanım mağazasına dönmesi gerektiğini söylediğini hatırlatmak için.

"Planlarımı değiştiririm tatlım. Senin büyük gecende burada olmak istiyorum," diye cevaplar, ben ona sorgulayan bir bakış attığımda.

"Ama baba..."

"Sen donanım mağazasından daha önemlisin."

Ona gülümserim, kalbim sıkışır. Babam, kahramanım.

"Teşekkürler, baba."

"Buna gerek yok, Douglas. Torunumuz burada emin ellerde," diye büyükbabam içimi rahatlatır.

"Bundan şüphem yok. Maddie'nin bana ihtiyacı olursa yanında olmak istiyorum, sizler bir balonun önemsiz bir şey olduğunu düşünebilirsiniz, ama bizim geldiğimiz yerde bu her gün olan bir şey değil."

İki adam birbirlerine bakar ve eminim ki havada asılı kalan pek çok söylenmemiş şey vardır. Öncelikle, büyükbabam benim onun varisi olmamı beklerken, babam

benim kararım ne olursa olsun beni destekleyecektir. Annemin kalbinin sesini dinleyerek Amerika'ya ve babama gitmek için rolünü terk ettiği gerçeğini saymıyorum bile. Bir bakıma Doug Turner, Kral Harald'ın düşmanıdır.

Ama bu konu üzerinde durmayacağım. Bunlar sıradan aile meseleleri, sadece çok daha fazla şeyin söz konusu olduğu.

Büyükannemin gözleri kot pantolonum, spor ayakkabılarım ve sweatshirt'ümün üzerinde dolaşıyor. "Sana yeni kıyafetler almamız gerekecek, canım. Senin konumuna yakışan birkaç şey."

"Sanırım."

"Yarın sabah kraliyet terzisini sana göndereceğim. Gustav mucizeler yaratır," diyor ve acaba benim bir mucizeye *ihtiyacım olduğunu* mu ima ediyor diye merak ediyorum.

"Bu harika olur. Teşekkürler."

"Teşekkür etmene gerek yok canım. Her prensesin en iyi şekilde görünmesi için yardıma ihtiyacı vardır, yeni prensesler bile. Özellikle yeni prensesler." Bana göz kırparak gülümser. "Çok eğlenceli olacağını düşünüyorum."

Giyinip ölçü alınmak bana pek eğlenceli gelmiyor, ama yine de ona gülümsüyorum. Elinden geleni yapıyor ve en azından ben de buna açık davranabilirim.

Babam büyükbabamla garip bir sohbet ederken, ben büyükanneme biraz daha yaklaşıp soruyorum, "Peki, bu balo. Çok resmi bir şey mi?"

"Tabii ki. Hangi balo resmi değildir ki?"

Dudaklarımı ısııyorum. "Yani yüksek topuklu ayakkabı ve yere kadar uzanan şık bir elbise giymem mi gerekecek?"

Elime hafifçe vurur. "Ne kadar şık olmasını istersen, canım."

"Daha önce baloya gitmedim ve yere kadar uzanan bir elbise giydiğim tek sefer,⁷ sınıfta Morticia Adams kılığına girdiğim ve o zamanki en iyi arkadaşım Wednesday kılığına girdiği bir Cadılar Bayramı partisiydi."

"Arkadaşın haftanın günlerinden biri gibi giyinmiş mi? Ne kadar sıra dışı."

"Hayır. O Wednesday Addams'tı."

"Anladım. Söylesene, bu Addams hanımları senin arkadaşların mı?"

Kıkırdadım. "Morticia, Addams ailesinin annesi, Wednesday ise kızı. Onlar ünlüler."

"Anlıyorum. Sanırım Addams ailesini tanımıyorum. 1970'lerin ünlü Ledonian kayak şampiyonu Herbert Adams'ı kastetmiyorsan tabii? Ama onun bir ailesi olduğunu bilmiyorum. Anladığım kadarıyla daha çok bekarlığa yemin etmiş biriydi."

Konuyu kapatmaya karar verdim.

"Demek istediğim, uzun elbise ve yüksek topuklu ayakkabı kombinasyonunda pek deneyimim yok. Vladimir, görgü kuralları eğitiminde uzun elbise ve yüksek topuklu ayakkabı konusunu da ele alabilir mi?"

Büyükannem gülümsemesini bastırıyor. "Aramızda kalsın, Vladimir'in senin dediğin gibi uzun elbise ve yüksek topuklu ayakkabı kombinasyonu konusunda çok fazla deneyimi olduğunu sanmıyorum."

Gözlerimi Vladimir'e çeviriyorum. Her zamanki ciddi ifadesiyle dümdüz önüne bakıyor. Bir yanım kalkıp onu gıdıklamak ve ne olacağını görmek istiyor. Ama prenseslerin korumalarını pek gıdıklamadıklarını tahmin ediyorum. Gıdıkласalar bile, bunu hükümdarları ve büyükbabaları önünde yapmazlar herhalde.

"Uzun elbise ve topuklu ayakkabılarla nasıl hareket edileceğini sana yardımcı olması için hizmetçinize soracağım. Eminim yardımcı olacaktır. Şimdi, Madeline canım, bize Amerika'daki harika hayatından bahset."

"Aslında anlatacak pek bir şey yok," diye omuz silkiyorum. "Buradan çok daha küçük bir dairede yaşıyorum ve Houston'daki bir sanayi parkında cam kaplama şirketinde satış asistanı olarak çalışıyorum."

Oda sessizliğe bürünür ve büyükannemle büyükbabam sanki tamamen yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi bana bakar. Tabii ki öyle olduğunu biliyorum, çünkü hepimiz İngilizce konuşuyoruz, Malveauxian değil — öğrenmem gereken başka bir şey — ama sanki bu kelimeleri bu kombinasyonda daha önce hiç duymamışlar gibi.

"Bu, keklerin üzerine krema sürmek mi, Madeline?" diye sorar büyükannem.

"Pencereler, cam kapılar, havuz çitleri. O tür şeyler," diye açıklıyorum.

"Eminim hepsi çok kullanışlıdır," diyor büyükbabam ve büyükannem parlak bir gülümsemeye ona katılıyor.

"Bazen babamın nalbur dükkanında da yardım ediyorum," diyorum, sanki bu küçük bilgiyi paylaşmak, Teksas'taki hayatımın ne kadar harika olduğunu anlamalarını sağlayacakmış gibi.

"Ah. Donanım da çok yararlı bir şeydir," diyor büyükbaba. Bu pek iyi gitmiyor.

"Peki ya siz ikiniz? Ne yapıyorsunuz? Yani, krallığınızı yönetmek dışında," diye soruyorum.

Krallığınızı yönetmekten başka ne yapıyorsunuz? Beni şimdi vurun.

"Şey, krallığı yönetmek zamanımızın çoğunu alıyor. Değil mi, hayatım?" diyor büyükbabam.

"Öyle, ama zaman zaman polo maçlarını ve belki biraz televizyon izlemeyi de başarabiliyoruz, tabii ki tavus kuşlarıyla vakit geçirmeyi de çok seviyoruz. Tavus kuşları ulusal kuşumuzdur, Madeline. Tarihimizde ve kraliyet arması üzerinde önemli bir yer tutarlar," diye açıklıyor büyükbabam.

"Bu arada," diyor büyükbaba ayağa kalkarken. "Sizi yerleşmeniz için yalnız bırakalım. Sevgilim?" Elini karısına uzatıyor.

Vladimir'e bakarak işaretini beklerim ve o da bana ayağa kalkmamı işaret eder.

"Ziyaretiniz için çok teşekkür ederiz. Hepinizi tekrar görmek çok güzel," diyorum.

"Hepiniz mi?" diye sorar büyükbaba.

Büyükbabam Kral Harald ve büyükbabam Kraliçe Maria'ya gülümsüyorum, ve aslında önümde beni bekleyenler için heyecanlanıyorum. "Prenses dersleri almam gerekebilir, ama siz kesinlikle Teksaslı gibi konuşmayı öğrenmek zorunda kalacaksınız."

Bölüm 7

Maddie

"Günaydın, Majesteleri," diye parlak, artık tanıdık bir ses duyuyorum, ağır ipek perdeler çekilerek açılırken, benim o çok rahat yatağımdan. Ve rahat derken, *delice* rahat demek istiyorum. Yatak yumuşak ama destekleyici, başım tam doğru yükseklikte yastığa gömülüyor ve yorgan da tam olarak öyle; derin, derin bir rahatlık veriyor.

Her zaman bir prensesin tam bir lüks içinde uyuyacağını düşünmüşümdür ve şimdi bir prenses olduğuma göre, yüzde yüz haklı olduğumu söylemekten mutluluk duyuyorum.

Yorganı başımın üzerine çekip kelimeler kurmaya çalışıyorum, ama ağızdan çıkan sesler daha çok homurtu gibi. Houston, Malveaux'dan tam yedi saat geride

ve ben hala uyanıp güne başlamayı düşünmeden uyku diyarında süzölmeye devam etmeliyim.

Ama ne yazık ki benim için işler öyle gitmedi.

"İstediğiniz gibi kahvaltınız için Amerikan krepleri ve pastırma getirdim," diyor Alice neşeyle.

Yüzümdeki örtüyü bir gözümü açacak kadar kaldırıp ona bakıyorum. Saatlerdir ayakta gibi görünüyor. Siyah beyaz üniformasıyla tamamen hazır, sarı saçları zarif bir topuz halinde. Üzerinde kahvaltımın bulunduğu altın bir tepsiyi tutuyor ve benim yataktan kalkmamı bekliyor.

Şikayet edemem. Vücut saatim bana gece yarısı olduğunu söylese de, bana hizmet etmeye kendini adanmış bir kişi tarafından altın tepside kahvaltı getirilerek uyandırılmamıştım.

Kendimi oturur pozisyona getirip kadife başlığa yaslanırken, Alice kahvaltımı kucağıma koyuyor.

"Teşekkürler, Alice. Yarın geldiğinde daha uyanık olmaya çalışacağım. Jetlag, bilirsin."

"Önemli değil, hanımefendi. Günleriniz çok yoğun geçiyor. Elbette uykuya ihtiyacınız var," diyor neşeyle.

"Alice, bunu konuşmuştuk. Bana Maddie de."

"Maddie. Tabii ki, hanımefendi."

Bu devam eden bir süreç.

İnce porselen çay fincanını kaldırıp bir yudum alıyorum. Malveaux'nun özel çayı, belirli baharatların karışımıyla yapılmış. Beğenmem gerek. Hayır, sevmem gerek. Herkes seviyor gibi görünüyor. Ama bana göre tadı, çok acı ve hoş olmayan bir şeyle karıştırılmış öksürük şurubu gibi. Üç küp şeker ekliyorum ama yine de midemi bulandırıyor.

Kahveyi özlüyorum, güzel, lezzetli kahveyi, özellikle de her gün içtiğim Starbucks Grande Mint Frappuccino'yu.

Belki de kraliçe olmaya karar verirsem, sarayın hemen köşesinde bir şube açmalarını sağlamalıyım, değil mi? Ya da sarayın *içinde*! İşte şimdi konuşuyoruz.

Son iki gündür, Alice yatak odasından çıkıp bugünkü kıyafet seçimlerini yapmasını bekliyorum. Yataktan atlayıp, şifonyerin yanındaki saksıya çayı döküyorum

. Böylece, çayı içtiğimi sanıyor. Alice'e, ülkesinin ulusal içkisini sevmediğimi söylemeye gönlüm el vermiyor. Ya da daha doğrusu, *benim* ülkemin ulusal içkisini.

Devam eden bir başka çalışma.

Vladimir ve Alice bana her gün prenseslik dersleri veriyorlar ve ben de farklı rütbelerdeki insanları nasıl selamlayacağımı, nasıl el sallayacağımı, iç çamaşırlarımı göstermeden arabaya nasıl binip ineceğimi öğreniyorum. Görünüşe göre, yeni prensesler için çok önemli yaşam becerileri.

Ama bugün büyük bir gün. En büyük gün. Malveaux'ya prenses olarak tanıtılacağım balo günü.

"Ledonia kraliyet ailesi nasıldır?"

"Harikalar ve Malveaux için çok önemliler," diye cevaplıyor Alice.

"Peki ya gerçekte?" diye soruyorum.

Sanki biri duyabilirmiş gibi etrafına bakınıyor. "Sadece biz varız Alice. Bana ne düşündüğünü söyleyebilirsin."

"Prenseler çok sevimli, özellikle de küçük kız kardeşleri Prenses Amelia. Çok arkadaş canlısı ve tatlı. Herkes öyle diyor. Prenses Sofia en büyüğü. Prenses Amelia'dan daha sessiz ama o da nazik. İnsanlar onun rolünü çok ciddiye aldığını ve kendisi de kraliçe olmak istediğini söylüyor."

"Ama en büyüğü oysa kraliçe olacak, değil mi?"

"Ledonia'nın yasaları Malveaux'daki kadar ilerici değil. Bu nedenle, küçük kardeşi Prens Alexander kral olacak."

Prens Alexander.

"O nasıl biri?" diye soruyorum, cevabı zaten bilmeme rağmen. Kibirli, kendini beğenmiş ve genel olarak kendinden çok memnun biri.

Alice'in yüzünde aptalca bir ifade belirir. "O çok yakışıklı ve çekici."

"Ve tam bir çapkın," diye devam ettim. "Çapkın mı?"

"Bilirsin, kadınları seven."

"Oh, kesinlikle. Kadınlar arasında çok popülerdir."

"Hmm."

Onun tipini tanıyorum. Chloe, bu gece onun hoşlandığı kişiyle tanışacağım için ne kadar kıskandığını açıkça belirtmiş olsa da, ben pek de heyecanlı değilim.

Gümüş çatal bıçağımı alıyorum - aslında altın çatal bıçak - ve Amerikan pankekinden çok Fransız krepini andıran bir dilim kesip bir ısırık alıyorum. Ağızda eriyen bir lezzet, çünkü Malveauxian'ın akçaağaç şurubu yaklaşımı, pankeki o kadar çok karamel sosuyla ıslatmak ki, bir öğünden sonra diyabetik komaya girebilirsin.

"Bu çok lezzetli," diyorum Alice'e ağızım doluyken. "Bunu mutlaka denemelisin."

"Hayır, hayır. Bu sizin kahvaltınız, hanımefendi," diyor, sanki ben bir tür ahmakmışım gibi tepsiyi işaret ederek. "Şey, Maddie."

"Biliyorum, ama o kadar lezzetli ki, mutlaka denemeni istiyorum."

Alice kahvaltıma bir göz attıktan sonra bana baktı. "Gerçekten lezzetli görünüyor."

"Öyle. Güven bana. Al." Bir dilim kestim, içine bir akvaryum balığını boğacak kadar karamel sos döktüm ve ona uzattım.

Kararsız bir şekilde eğilip çatalı ağızına götürdü. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve artık Malveauxian pancake'in benden sonra en büyük ikinci hayranı olduğunu anladım.

"Güzel, değil mi? Yarın şeften iki tabak yapmasını iste, birlikte yiyebiliriz."

"Oh, hayır. Gerek yok."

"Tabii ki gerek yok, ama eğlenceli olur."

Bunun üzerinde yeniden düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Şef senin için yapmayacak diye endişeleniyorsan, ona benim çok obur olduğumu ve yarın bu kadar yüksek bir yığın istediğimi söyle." Ellerimle kaç tane krep istediğimi göstermek için işaret yapıyorum. "Oh, ve iki çatal."

"İki çatal olursa şüphelenebilir."

"Ona bugün çatalımı düşürdüğümü ve yedek olarak bir tane daha ihtiyacın olduğunu söyle. İlk geldiğimde kafamı arabaya çarptığımı görmüşse, sana inanacaktır."

Bana gülümsüyor. "Bunu yapmaktan memnun olduğun sürece?"

"O zaman anlaştık," diye omuz silkerek cevap veriyorum. "En iyi arkadaş olacağız." Dikkatsizce fincanımı alıp bir yudum daha alıyorum. "İyy!" Ardından bir krep ve karamel sosu alıyorum.

"Çayı sevmedin mi?" diye sorar Alice.

"Oh, çok güzel, sadece alışkın değilim," diye yalan söylüyorum.

"Zamanla sevmeyi öğreneceğimden eminim."

"İstiyorist bana getirmemi getirmemi seni bir başka sabahları sabahları?"

"Ne gibi?" Nefesimi tuttum. Eğer Starbucks Grande nane Frappuccino derse, o anda bayılacağımı düşündüm.

"Ne istersen. Söyle, ben sana alırım." "Yakınlarda Starbucks var mı?"

"Bir yıldız... kahve mi?" diye soruyor ve ben de hemen cevabımı alıyorum. "Boş ver onu. Kahve. Burada kahve yapıyorlar mı?"

"Tabii ki. Espresso mu?"

"Tabii. Bol sütlü espresso."

"Ah. Bir cafe latte." Çekmeceli dolabın yanındaki saksı bitkisine bakıyor, bitkinin sarkmış ve sararmaya başladığını fark ediyorum. Oops. "Belki yeşilliklere de kahve iyi gelir?"

"Nasıl..."

"Sana ve eşyalarına bakmak benim işim," diye açıklıyor. Utanç içinde ona uzlaşmacı bir gülümseme sunuyorum. "Sorun yok, değil mi?"

"Sırrın bende güvende. Ama belki de bir dahaki sefere içmek istemediğin şeyleri tuvalete atmalısın?"

Tuvalet. Neden bunu düşünemedim ki?

"Kafeni hemen getireceğim, sonra da günün hazırlıklarına başlayacağız. İlk randevun kraliyet terzisi Gustav ile."

Yatakta karamelli krepler, kahve yolda ve kraliyet makyajı? Dünyanın en yeni prensesi için hayat oldukça güzel.

OTUZ BEŞ DAKİKA SONRA, şaşırtıcı derecede iyi bir kahveyle kafein aldım, duş aldım, giyindim ve ünlü Gustav ve onun göz alıcı ekibiyle tanışmaya hazırdım. Alice, Gustav'ın sihrini kullanarak beni çirkin ördek yavrusundan güzel bir kuğuya dönüştüreceğinden emin olduğunu söyledi.

Çirkin ördek yavrusu olarak anılmaktan pek de hoşnut değilim, ama rahat "erkek arkadaş" kot pantolonum, spor ayakkabılarım ve hobilerimi dünyaya ilan eden monogramlı sweatshirt'ümle, prenseslik için pek uygun olmadığımı ben de biliyorum.

Onu resepsiyon odalarından birinde otururken gördüğümde, içten bir sevinçle "Büyükanne!" diye haykırıyorum. Ayak bileklerini çaprazlamış, elinde bir fincan ve fincan tabağı var — eminim ki küçük parmakları da tam doğru açıda.

Orada bulunanlar arasında toplu bir hayret nidası yükseldi: Vladimir, Alice, 90'ların erkek müzik grubunda olması gereken bir adam ve zarif elbiseler ve inciler giymiş birkaç kadın.

"Ne? Ne yaptım?"

Vladimir eğilir. "O senin büyükanne olsa da, ona küçük bir reveransla selamlamalısın ve Majesteleri diye hitap etmelisin. İlk selamlamadan sonra ona 'büyükanne' diyebilirsin."

"İyi bilmek." Gruba dönüp, bana bile aptalca gelen bir el hareketi yapıyorum. "Hey. Yanlış yaptığım için özür dilerim. Bu konuda yeniyim," diye herkese açıklıyorum, sonra bir ayağımı diğerinin arkasına koyup, başımı eğerek, Alice'in bana ilk günümde gösterdiği gibi eğiliyorum.

Vlad ve Alice'in benim tarafımda olmaları ne büyük şans.

"Günaydın, Majesteleri," diyorum ve dik durarak, her şeyi doğru yaptığım için küçük bir dua ediyorum.

Büyükannem, fincanını ve tabağını yan sehpaye koyarken bana gülümser. "Seni tekrar görmek çok güzel, Madeline. Lütfen, otur." Karşısındaki sandalyeyi işaret eder. "Son birkaç günün nasıl geçti, canım?"

"İyiydi. Burayı tanımaya başladım, Alice ve Vlad da bana yardımcı oluyorlar. Çok eğlenceli."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Onayını aldık mı?"

"Onayımı mı?" Gülerek, hiç de hanımefendiye yakışmayacak şekilde burnumu çekerek güldüm. İnci kolyelerini sıkıca tutan hanımlar bana şaşkınlıkla bakarken, utançtan elimi ağızıma kapattım.

Vladimir'e bakmıyorum. "Bu ses için özür dilerim."

"Sorun değil, canım. Bazen gülerken burnumdan ses çıkarırım," diyor büyükannem nazikçe ve onu neden sevdiğimi hatırlıyorum.

"Demek istediğim, burayı sevmemek için ne sebep olabilir ki? Burası çok güzel, odalarım muhteşem, herkes çok nazik ve gerçek bir sarayda yaşıyorum. Teksas'taki en iyi arkadaşım Chloe, burayı yaşamak için her şeyi yapardı."

"Öyle mi?" Büyükannemin dudakları kıvrılır. "Belki de prenses olarak taç giyme törenin yapıldıktan sonra Chloe'yi ziyarete davet etmelisin. Ama ona önceden kimseyi öldürmesine gerek olmadığını söyle."

Gülüyorum. "Öyle yapacağım."

"Ne kadar kaba davrandım. Size nedimelerimi tanıtmadım. Bu Lady Foster," derken, inci takan kadınlardan biri bana başını sallar. Yoksa selam mı ediyor? Anlaşılmıyor. "Ve bu da Lady Chesterton." İkinci kadın da ilk kadınla aynı şeyi yapar, ben de ikisine de başımı sallar ve gülümserim.

"Sizinle tanışmak çok güzel, hanımefendiler. Aslında hanımefendiler olmanın yanı sıra gerçek hanımefendiler de olduğunuz için bu çok hoş."

Neden konuşuyorum ki?

"Lady Foster ve Lady Chesterton başka bir konu hakkında benimle görüşüyorlardı, ama Gustav ile prova için sadece ikimiz olacağız," diye açıklıyor.

"Anladım."

"Teşekkürler, hanımefendiler," diyor büyükannem ve onlar odadan çıkmadan önce reverans yapıyorlar.

"Bundan sonra çok kısa bir süre içinde şehirde herkesin dilinde olacağına eminim," diyor büyükannem.

"Birkaç dedikoducu, ha?"

"Bilgiyi yaymaktan çok hoşlanırlar." Bu, duyduğum en kibar ifade.

"Gustav'ı davet etmeden önce bir fincan çay ister misin?"

Bu tatlı dünyada Malveauxian çayı içmem mümkün değil. Ne şimdi, ne de bir daha. "Hayır, teşekkürler. İhtiyacım yok. Az önce kahve içtim, kafam tamamen kafeinle dolu."

"Bunu duyduğuma sevindim." Vladimir'e işaret etti ve Vladimir odadan çıktı.

"Gustav gelmeden önce, bana burada gösterdiğiniz harika misafirperverlik için teşekkür etmek istedim, büyükanne. Çok misafirperver davrandınız ve odam muhteşem. Şapka yok."

"Böyle düşündüğüne sevindim. Seni burada ağırlamaktan çok mutluyuz Madeline. Ama neden sınırsız olduğunu söylüyorsun? Ve neden sınırsız olmak istiyorsun ki? Yarışlara mı gidiyorsun?"

"Yarışlar mı?" diye soruyorum. Sonra anlıyorum. "'No cap' dürüst olmak anlamına geliyor. Ama bunu kullanmana gerek yok." Geldiğim gün yaşadığım "cool" fiyaskosunu düşünüyorum. "Bundan sonra işleri kolaylaştırmak için daha az argo terim kullanmaya çalışacağım."

"Bu çok yardımcı olur, Madeline canım. Teşekkür ederim." "Arkadaşlarım bana Maddie der."

"Sana Maddie dememi ister *misin*?"

"Kesinlikle. Babam sadece yaramazlık yaptığımda bana Madeline derdi, sen de benim büyükanneemsin. Bu daha doğru geliyor."

"Son zamanlarda yaramazlık yapmadın mı?" diye sordu gözleri parlayarak.

"Değil için en az üç ay söz veriyorum," dedi
söylerim, ve büyükanne şok olmuş gibi görünüyor.

"Şaka yapıyorum, büyükanne. Bu bir şaka."

"Anlıyorum." Gülererek, "Görünüşe göre senin diline alışmam ve ne zaman şaka yaptığını anlamayı öğrenmem gerekecek."

"Büyükanne, sana bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii ki sorabilirsin, canım."

"Annem gittiğinde nasıl oldu?"

Dudaklarını sıkıştırıyor ve onun için zor bir konuyu açtığımı anlıyorum. Buraya geldiğimizden beri bu konu aklımdan çıkmıyor. Onu düşünmemek imkansız.

Büyükanne fincanını ve tabağını eline alır ve çayından bir yudum alır. "Çok zor bir dönemdi, ama annen kararını vermişti ve sonuçta onu desteklemek zorundaydık."

"Zorunda mıydınız?"

"Ya öyle yapardık ya da onu tamamen kaybederdik."

Bu mantıklı değil. Eğer büyükannem ve büyükbabam onu desteklediye, neden onları görmedik? Ve neden onlarla bir bağım olduğunu bilmiyordum? Onların torunu olduğumu?

"Ama annem hayattayken seni pek görmedik. Buraya bir kez geldiğimle ilgili sadece belirsiz anılarım var, o da ben küçüktüm, ve senin Houston'a geldiğini hiç hatırlamıyorum."

"İşler... pek yolunda gitmiyordu," diye cevaplar o, imalı bir şekilde. "Yolunda gitmiyordu mı?"

"Biz diğer aileler gibi değiliz, canım. Biz kraliyet ailesiyiz. Annen bu role doğuştan sahipti. Resmi görevlerini bıraktığında, işler bir daha asla eskisi gibi olmadı."

"Ama bu onu sevmeyi bıraktığın anlamına gelmez."

"Tabii ki hayır. Anneni her zaman sevdik ve o kadar genç yaşta vefat etmesi çok zordu."

Gözlerimi indiriyorum, boğazım düğümleniyor.

"Ailen senin normal bir hayat sürmeni istedi. Büyükbaban ve ben bunu saygıyla karşıladık." Bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor. "Şahsen, bence seninle harika bir iş çıkardılar."

Gözlerimi ona çevirip gülümsüyorum. "Teşekkürler, büyükannem."

Kapı çalınır ve Vladimir geri döner. "Kraliyet terzisi Gustav."

Uzun boylu bir adam içeri girer ve "*Bana bakın!*" diye bağırır. Barbie'nin kıskanacağı cesur, çiçek desenli bir blazer, soluk pembe dar paça pantolonla kombinlenmiş şık siyah bir gömlek ve kırmızı rugan loaferlar giyiyor. Görünüşünü kalın çerçeveli kırmızı gözlükler ve tek bir teli bile bozulmamış saçları tamamlıyor. Kraliyet ailesinin kişisel stilisti olarak hayal ettiğim her şey, bir kızın baştan aşağı değişime uğradığı filmlerden çıkmış gerçek bir karikatür.

Kesinlikle bir masal yaşıyorum.

"Majesteleri," diyor derin bariton sesiyle, ardından el hareketleriyle tamamladığı özenli bir reverans yapıyor. "Burada olmak benim için büyük bir onur."

"Gustav, seni tekrar görmek ne güzel," diyor büyükannem. "Sana torunum Prenses Madeline'i tanıtayım."

Gustav dikkatini bana çevirir ve anında yüzü düşer. "Prenses Madeline," der gergin bir sesle ve ben onun ne düşündüğünü çok iyi bilirim. Bu Amerikalı kızı kraliyet ailesinin bir üyesi haline getirmek için yapması gereken çok iş var.

Benim özgüvenime hiç yardımcı olmuyor.

"Hey," diyorum, yine aptalca elimi sallayarak. Elimde değil. Bu yerde elim kendi başına hareket ediyor sanki. Belki de elimi yanıma bağlamalıyım?

"Bu zorlu görevi zevkle yerine getireceğim," diyor kollarını açarak.

Ben zorlu bir görevim. *Harika*.

On dakika sonra, bir sürü asistan odaya girdi ve beni dürttüler, ölçtüler, bir o yana bir bu yana çevirdiler. Kuaför, makyöz ve Gustav'ın kendisi, benim zavallı kot pantolonlu halimi değerlendirdiler.

Uzun tartışmalardan sonra, saçlarımın temizlendiği, büyükannemin onayladığı renklerde boyandığı bir banyoya gönderildim ve resepsiyon odasına geri dönerek, akşam kıyafetlerinden gündüz takımlarına, zarif elbiselerden topuklu ayakkabılara kadar sonsuz sayıda kıyafeti denedim, saçlarım ise tüm bu süre boyunca folyo içinde kaldı.

Öğleden sonra sona erdiğinde, yüzümdeki az miktardaki bıyıklarım alınmış, kaşlarım şekillendirilmiş, saçlarım boyanmış ve şekillendirilmiş ve estetisyenin "yumuşak parlaklık" dediği baştan ayağa bronzlaşma işlemi uygulanmıştı.

"Seni Kraliçe'ye sunmadan önce kendini görmelisin," diyor Gustav ve tam boy bir ayna önüme getiriliyor.

Filmlerdeki makyaj sahnelerini izlediğinizde, insanlar dönüşümden sonra yeni hallerine inanamadan bakarlar ya? Taklitçi olmak istemem ama bana da aynen öyle oluyor.

Yansıma baka kalıyorum, bu mükemmel kadın kim diye merak ediyorum. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama bir an için onun aslında Kate Middleton olduğunu düşünüyorum. Gerçek Kate Middleton gibi, sadece yüzünde şok ve hayret ifadesi var. Beynimin, bana bakan kadının... ben olduğumu kavraması tam beş saniye sürüyor. Sadece hayal edebileceğim en iyi halim.

Eskiden fareli kahverengi olan saçlarım artık mükemmel bir şekilde vurgulanmış, eskiden kıvrıcık olan uçlarım artık yumuşak dalgalar halinde düşüyor. Makyajım ince ve doğal ama beni hayatımda hiç olmadığı kadar güzel gösteriyor, mavi elbisenin kesimi vücudumu tamamlıyor, belimdeki gümüş kemer ayakkabılarımla uyumlu.

Zengin bir Doğu Kıyısı WASP'ı gibi görünüyorum, bir hayır yemeğine gidiyormuşum gibi - ve yüzde yüz, sağlığı için Taco Bell'e çok sık giden Teksaslı kız gibi değilim.

"Bunu sevdin," diyor Gustav ve ben de aynı fikirdeyim.

"Beni..." Bu tam ve eksiksiz dönüşümü tanımlayacak kelimeyi tam olarak bilemiyorum.

"Bir prenses gibi," diye cümlemi tamamlıyor, çenesini zaferle kaldırarak.

Hala yansıyıp bakarak, neşeli bir kahkaha attım. "Evet. Sanırım öyle yaptın." Ona döndüm. "Teşekkür ederim. Beni drag queen gibi göstereceğini sanmıştım."

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatı. "Ama sen bir kadınsın."

"Haklısın."

"Şimdi sizi Kraliçe'ye takdim edeceğiz."

"Tamam." Elbisemin ipek kumaşını ellerimle okşuyorum. "Bunu kesinlikle çok sevecek."

Gustav'ın dudakları yukarı kıvrıldı. "Elbette sevecek. Sen benim başyapıtımsın." "O kadar da abartmak istemem."

"Ama elbette. Öyle olmalısın. Sen bir şahesersin. Sen bir prensesin," diyor, benim ancak hayal edebileceğim bir özgüvenle. "En zarif elbise ve taçla baloda dünyaya tanıtılacak güzel bir prenses!"

Yutkunuyorum.

Tanrım. Ne baskı ama.

Gustav, kendimi tamamen gülünç hissetmediğim bir tane bulana kadar en az bir düzine balo elbisesi denememi istedi. Cidden, bu adam beni 80'lerin Prenses Di'si gibi gösterdi, payetler, fiyonklar ve büyük kabarık kollu elbiselerle. Bu, 80'lerin Prenses Di'si için çok iyiydi, ama 21. yüzyılın Prenses Maddie'si için pek de iyi değildi.

Karar kıldığımız elbise mükemmel. Kate Middleton'dan esinlenilmiş, Malveauxian mavisi, yere kadar uzanan saten bir elbise, parlak topuklu sandaletler ve gümüş bir el çantası ile tamamlanmış, genel etkisi beni... şey, beni bir prenses gibi gösteriyor.

Oldukça uygun, değil mi?

Kraliçe çağrılır ve ben kendimi aynadaki yansıma dönmüş bulurum. Bana bakan kız bunu başarmıştır. O, başının tepesinden (yeni boyanmış) ayak parmaklarının ucuna kadar gerçek bir prenses.

Şimdi tek yapmam gereken, kendimi öyle hissetmeye başlamak.

Bölüm 8

Alexander

“

Malveaux'un iyi insanları, ne kadar şanslı olduğunuzu size anlatamam. Tutku Prensi, yeni prensesinizi resmen karşılamak için baloya katılarak sizi onurlandırıyor. Bu muhabirin tek söyleyebileceği şey, dikkatli olun Prenses Madeline, Prens McHottie'nin bir ilgisi olursa kalbiniz kırılabilir. Onun çekiciliğini geri çevirebilmek için güçlü bir kadın olmak gerekir. İyi şanslar!

#HeartThrobHavoc

#KalpKoruyucuGörevde Her
zaman sizinle,

Fabiana Fontaine xx

Selam vermek için başını eğen garsondan birkaç içki alıp, birini Amelia'ya veriyorum. Tabii ki, Malveaux'da kraliyet etkinliği olduğu için, sunulan tek içki yerel üretim şampanya ve sözde lezzetli çaylarıdır — tabii içenlere kin besleyen biri tarafından yapılmış gibi tadı olan çayı lezzetli buluyorsanız — burada bana sunulan tek içecek budur.

Ama Amerikalıların dediği gibi, bu benim ilk rodeom değil ve bu baloya hazırlıklı geldim. Üst cebimden bir cep şişesi çıkarıp kapağını açtım.

"Alex! Bunu yapamazsın!" Amelia, kalabalık saray balo salonuna bakarak tıslar.

"Sofia gibi konuşuyorsun."

"Ne kadar da aşağılayıcısın," diye alay eder ve bardağını bana doğru uzatır. "Viski mi? Burbon mu? Votka mı? Ah, votka olduğunu söyle."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Portakal likörü." Kendi bardağıma da biraz döktüm.

Bana şaşkın bir ifadeyle bakar. "Neden baloya likör sokarsın ki?"

"Burada şampanyayı tattın, değil mi?" "Haklısın."

Cep şişesini cebime geri koymadan önce, onun bardağına biraz şampanya döktüm. "Söylesene, içkilerine sert içki katmayı alışkanlık haline mi getirdin?"

"Tabii ki hayır. Ben senden çok daha mantıklı biriyim. Sen her gece kolunda farklı bir kadınla görünen Parti Prensi'sin, hatırladın mı? Oysa benim hakkımda tek söyledikleri, sevimli bir genç hanımefendiye dönüştüğüm."

Kaşlarımı çatıyorum. Parti Prensi lakabı, bir süredir partilerin neşe kaynağı olmasam da, bir türlü kurtulamadığım bir lakap oldu. Sanırım, *saat 11'de eve dönen mantıklı prens* olmak, aynı kafiyele çekiciliğe sahip değil.

"Hepsini bıraktım," diyorum ona.

"Ne? Kadın peşinde koşmayı mı?"

"Kulağa çok iğrenç geliyor."

"Seri randevular. Bu daha mı iyi?" Kıkırdarak gülüyorum.

"Pek sayılmaz."

"Vazgeçmekten neyi kastediyorsun?" İçkisini bir yudum alır. "Kordiyal ile çok daha iyi."

"En az bir yıldır kimseyle ilişkim yok." "Tanrım! Neden peki?"

"Ailemize söyleme."

Kalbini çaprazlar. "Söz veriyorum." "Ben... hazırım."

"Hazır mısın?"

"Bilirsin, doğru kişiyi bulmaya."

Benden geri çekilir. "Aşık olup evlenmek gibi mi?" "Amelia," diye uyarırım.

"Üzgünüm Alex, bu hiç sana göre *değil*." Omuz silkiyorum. "Bu yeni ben."

Düşük bir ıslık çalar. "Bu bulunması zor kadını bulabildin mi?"

"Maalesef hayır." Freya ve onun gibi birçok kadını düşünüyorum.

"Dünyadaki kadınlar sadece prens olduğum gerçeğiyle ilgileniyor gibi görünüyor."

Amelia alt dudağını dışarı çıkarır. "Zavallı Alex. Birçok kişi tarafından hayranlık duyuluyor, ama çok az kişi tarafından seviliyor."

"Yardımcı olmuyorsun."

Kolumu okşadı. "Sadece dalga geçiyorum. Aşık olmak istemen harika bir şey. Harika bir fikrim var! Senin kanat adamın olabilirim."

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Lütfen? Kraliçeni aramak çok eğlenceli olabilir. Oh, biliyorum! Yeni prenses. O çok güzel. Sana çok yakışır."

"Amerikalı mı?" Kız kardeşimin böyle bir şey düşünebileceğine inanamadan alaycı bir şekilde soruyorum. "Bu kesinlikle olmaz."

"Onu hemen reddetme kardeşim. Onunla daha tanışmadın bile. Onu ne zaman tanıtacaklarını düşünüyorsun?"

"Eminim hepimizin dikkatini çekecek çok dramatik bir an seçecektir."

Kız kardeşim kaburgalarımın parmağını soktu. "Seni bu kadar alaycı yapan ne oldu?"

"Neden mi, Ledonia kraliyet ailesinde doğdum da ondan."

O gülerek cevap verir. "Bu değerlendirmeye göre ben de alaycı olmalıydım, ama hiç de değilim."

"Sen de daha yeni bebek bezinden kurtuldun. Sinizm olmaya daha çok zamanın var, inan bana."

"Bebek bezinden yeni mi çıktım? Alex, ben 22 yaşımdayım," diye itiraz ediyor, ama ikimiz de onunla dalga geçtiğimi biliyoruz. Sofia ile çok daha eğlenceli. O her seferinde yemi yutuyor, oysa Amelia ve ben aynı mizah anlayışını paylaşıyoruz ve birbirimizi ne zaman takıldığımızı içgüdüsel olarak anlıyoruz. Ki bunu sürekli yapıyoruz.

Sevgili küçük kardeşim olmasaydı, hayat çok daha sıkıcı olurdu.

"Kuşağın eğri duruyor. Bunu tut, ben düzelteyim." Bana bardağını uzatır ve omzumdan belime kadar Ledonian kırmızı ceketimin üzerinde çapraz olarak uzanan mavi saten kuşağı düzeltmeye başlar.

"Ne içiyorsun sen?" diye sorar annem, Sofia ile birlikte yanımıza gelerek. "Ve bunlardan iki tane mi içtin? Alex."

"Çılgın bir parti hayvanı olan Alex, içkilerimize portakal şurubu kattı," Amelia alaycı bir şekilde açıklarken bardağını geri alıyor. "Çok daha iyi oldu. İster misin?"

"Bu aynı zamanda potansiyel bir manşet haberi,"

diye söylenir annem. "Haklı. Görünüş pek iyi değil,"

diye Sofia da aynı fikirde olduğunu belirtir.

"Görünüş mü?" diye sorar Amelia. "Bizi kim izliyor ki? Herkes yeni Amerikan prensesini görmek için burada. Biz sadece bir yan gösteriyiz."

"Alex asla bir yan gösteri değildir, Ami. O basın gözdesi," diyor Sofia, sesinde tanıdık bir tonla.

Onunla karşılaştırıldığında medyada çok daha fazla ilgi gördüğüm doğru. O her zaman benden çok daha mantıklı olmuştur. Tipik ilk çocuk. Amelia'nın benim "güzeller ordusu" olarak adlandırdığı kişilerle çevrili Las Vegas'ta poker oynarken asla görülmezdi. Haritada Las Vegas'ın nerede olduğunu bile gösteremezdi. Hatta, bir adım ötedeki Monte Carlo'nun yerini bile.

O parti günleri artık geride kalsa da, itibarım hala devam ediyor ve benimle ilgili bir hikaye uydurmaktan ve yeni bir kadınla ilişki kurmaktan başka bir şey yapmayan birkaç sadık gazeteci var.

Geçen hafta, en az iki Amerikalı mirasçı ile ateşli ilişkiler yaşadım, bir senatörün kızını baştan çıkardım ve bir rap yıldızı ile bütün gece parti yaptım. İddiaya göre.

Sofia ise hayatında toplam iki erkekle çıkmış, bunlardan biri lise yıllarında ve yaklaşık altı hafta sürmüştü. Peki ya diğeri? Onun kalbi kırmış olan kişi. Medyanın ilgisini çekecek pek de eğlenceli bir hikaye değil. Yaklaşık bir hafta boyunca manşetlerde yer aldıktan sonra, o günden beri "Acınası Prenses" olarak anılıyor.

Korkarım ki, Parti Prensleri, dans ayakkabılarını rafa kaldırmış olsalar bile, Acınası Prenseslerden çok daha fazla haber yapılıyor.

"Çabuk olun, ikiniz. Kimse fark etmeden tuhaf renkli içeceklerinizi ortadan kaldırın," diyor annem.

"Mecbur kalırsam." Bardağımı boşaltıyorum.

Ailemin üç üyesi de bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Ne?

Söylediğinizi yaptım."

Annem dudaklarını bir çizgiye getirir. "Hmm."

"Sen çok kelimeciksın, Alex," diye şikayet ediyor Sofia, ama aslında ben istenileni yaptım, bu yüzden sorun olmamalı.

Amelia hala bardağını sıkıca tutuyor.

"Hadi bakalım. Bir dikişte iç," diye gülümseyerek talimat veriyorum.

Amelia bardağı dudaklarına götürür ama annesi, o bunu yapamadan elini bardağın üzerine koyar ve bardağı alıp geçen bir garsonun tepsisine koyar.

"Anne! Onu içecektim," diye şikayet ediyor. "Sarhoş bir prenses istemiyoruz," diye cevaplıyor Sofia.

"Sanki bir bardakla sarhoş olunur da," diye mırıldanır Amelia. "Ne dedin?" diye sorar Sofia.

"Sen çok akıllısın, sevgili kardeşim," diye cevaplar ve ben gülerek nefes veririm.

Malveaux kraliyet üniforması giymiş bir adam grubumuza gelir ve başını eğerek selamlar. "Majesteleri, Prenseslerim. Prenses Madeline birazdan gelecek ve resmi tanıtım için Majestelerinin huzuruna çıkmasını rica ediyoruz."

"Peki ya biz?" diye sorar Sofia. "Biz de gerekli miyiz?" "Şu anda değil, hanımefendi," diye cevaplar adam.

Sofia sinirlenir. O, bu tür tören ve törenler için yaşar. "Ben yokkenüğünüz uslu durun," diye talimat verir annem. "Elbette öyle yapacağız," diye cevaplar Sofia.

"Senin için endişelenmiyorum, canım." Annem Amelia ve bana anlamlı bir bakış atar.

"Uslu duracağıma söz veriyorum" diyorum ona.

Kendi annem bile benim çılgın bir parti hayvanı olduğumu ve utanç verici bir sahne yaratacağımı düşünüyor.

Bana alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Çeşmeler yok."

"Bir kez, anne. Bir kez," diye itiraz ediyorum, onun neyi kastettiğini çok iyi bilerek. Üniversiteden yaz tatili için eve döndüğümde, başka bir kraliyet etkinliği için buradaydık. İçki içmeye yeni başladığım ve ne kadar içebileceğimi bilmediğim için, hem de pek umursamadığım için, biraz fazla içmiştim. Arkadaşım Renee ve ben, hepimizle aşırı derecede flört etmek isteyen oldukça güzel bir grup kadın bulduk ve birlikte yaramazlık yaptık. Uzun lafın kısası, üç bayanla birlikte, kraliyet kıyafetlerimle baştan aşağı sıırılsıklam bir şekilde çeşmenin içinde buldum kendimi.

En kötü halinizi fotoğraflamakta ustalar olan paparazziler, bir çalıların arkasından ortaya çıkıp her şeyi kayda aldı ve ertesi gün ben, çeşme ve üç güzel bayan tüm medyada yer aldı ve bu olaydan sonra bana "Parti Prensi" lakabı takıldı.

Annemiz kalabalığın içinde kaybolurken, dikkatimi Jacob Lowland çekti, hem burada hem de Ledonia'da iş dünyasında söz sahibi olan bir iş adamı

ve birkaç başka adamın dikkatini çekti.

"Yeni prensesimizi senin gibilerden uzak tutmalıyız, değil mi Prens Alexander?" dedi, gözleri parlayarak.

"Parti Prensi," diye ekledi diğer adamlardan biri. "Gittiği her yerde kalpleri kırıyor."

"Oh, eminim..." diye başlıyorum, ama sözüm kesiliyor.

"Onları sıcak bir yemek yiyemeden çiğneyip tükürüyorsun," diyor Jacob ve üçü de gülüyor.

"Bu aralar kaç kişiyi yaktın, ha?" diye sorar diğer adamlardan biri.

"Ölü sayısı mı?" diye soruyorum, onların bu kadar kaba davranmasına inanamıyorum.

"Prens olarak doğup bu kadar kadının ilgisini çekmek için neler vermezdim," diye devam ediyor Jacob.

"Harika," diye ekliyor diğer adamlardan biri ve hepsi de onaylayarak başlarını sallıyor.

Ben ise katılmıyorum. Yeter artık.

"İzninizle, beyler," diyorum.

Jacob arkadaşlarından birine dirsek atar. "Eminim yeni hedefini bulmuştur. Parti Prensi'nin yoluna çıkmayalım."

"Öyle bir şey," diye mırıldanarak dışarı çıkıyorum.

İsteksizce, kalabalığın içinden geçerken insanları selamlıyorum, bir dükle tokalaşmak ve İngiltere Prensi William ile birkaç cümle konuşmak için duruyorum, sonra çıkışa doğru ilerliyorum ve kendimi, içeceklerle dolu tepsilerle koşuşturan garsonlar dışında tek başıma buluyorum.

Derin bir nefes alıp duvara yaslanıyorum.

Bu imajı bir gün silip atabilecek miyim? Anlıyorum. Tam bir kötü çocuktum. Ama o günler geride kaldı.

Gerçek beni tanımak için yeterince önemseyen biri var mı?

Siyah, vücudu saran etek ve beyaz gömlek giymiş bir garson, yanımdan hızla geçerken bana gülümser. "Majesteleri," der.

Ona kısa bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra duvardan ayrılıp koridorda ondan uzaklaşıyorum.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye soruyor arkamdan.

"Hayır, ben iyiyim, teşekkürler," diyorum, onu kırmamak için durup geri dönerek.

Alt dudağını ısıyor. "Gece yarısı işim bitiyor, eğer isterseniz... bilirsiniz."

Gözlerinde umut dolu bir bakışla güzel garsona bakıyorum ve a) onun duygularını incitmemek ve b) basına koşup benimle ilgili abartılı hikayeler anlatmaması için onu nazikçe reddetmenin bir yolunu bulmam gerektiğini biliyorum.

"Çok naziksiniz, ama ne yazık ki görevim buna izin vermiyor," diyorum ve yüzü düşüyor. "İyi akşamlar."

Dönüp koridorda yürüyorum ve kendimi kapalı bir kapının önünde buluyorum. Karanlık odanın içine gizlice baktığımda, odanın boş bir dolap olduğunu anlıyorum. İçeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum ve kalabalığa ve onların hakkımdaki görüşlerine dönmeden önce birkaç dakika yalnız kalmanın tadını çıkarıyorum.

Tabii ki, kapıyı kapattığım için içerisi tamamen karanlık ve ışık düşmesini bulmaya çalışırken el yordamıyla dolaşıyorum.

Şansım yok.

Sanırım karanlıkta bir ezik gibi burada durup bekleyeceğim. Yalnız.

Belki meditasyon yapmalıyım? Tanıştığım kadınlar hep yoga ve meditasyon gibi şeylerden bahsediyorlar. Ben hep bunun, ne kadar esnek olduklarını bilmemi istedikleri için olduğunu düşünmüştümdür, ama belki de haklılar?

Telefonumu çıkarıp meditasyon uygulaması arıyorum. Her şey için uygulama var, meditasyon için de bir sürü uygulama olduğuna eminim. Bir tanesine karar verip indirmeye başlarken, ışığı kullanarak etrafıma bakıyorum.

Burası oldukça büyük bir dolap, içinde paspaslar, süpürgeler ve çarşaflar gibi şeyler var. Gümüş cilası ve amonyak kokusu burnuma geliyor ve bu kokular beni çok rahatsız ediyor.

Bu uygulama neden daha hızlı indirilmiyor?

"Burada ne yapıyorsun?" diye tiz bir ses soruyor ve neredeyse kalbim yerinden çıkıyor.

Burada biri mi var?

"Merhaba?" Telefonumla boğuşarak el feneri uygulamasını arıyorum, ama birdenbire ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. "Burada kim var?" diye soruyorum,

yarısı bir katil ya da bıçaklı, saldırmaya hazır bir psikopat bulmayı bekliyorum.

"Kimsin *sen*?" diye öfkeli bir ses cevap verdi.

Sonunda el feneri uygulamasını bulup açtım ve dolabı taradım.

Işık bir kadını aydınlattığında nefesimi tuttum. Kadın bana korku dolu bakışlarla gözlerini kısarken, elleri göğsünün önünde sıkıca yumruklanmış durumda.

Rahatladım. Katil ya da psikopat gibi görünmüyor, hatta hayalet gibi de değil. Şey, biraz hayalet gibi. Kadın oldukça solgun.

Ama onda tanıdık bir şey var. Gözlerindeki bakış, farlara bakmış bir geyik gibi. Güzel bir geyik. *Tanıdık* bir geyik.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum.

"Geri çekil!" diye bağırır. "Seni uyarıyorum, tai chi biliyorum."

Gülümsememek için dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Günderümünde yavaş, kontrollü hareketler yapmayı biliyor musun?" Sesimdeki eğlenceyi gizlemeye çalışsam da pek başarılı olamıyorum.

"Demek istediğim... karate. Karate biliyorum ve kullanmaktan korkmuyorum!" Yumruklarını açar ve düz ellerini bana doğru sallar.

Kahkaha patlar ve ben bunu öksürük gibi göstermeye çalışırım. "Barış içinde geldim, seni temin ederim."

"Bunu nereden biliyorum?" Bir eliyle kesme hareketi yapıyor, muhtemelen karate becerisini göstermek için.

"Neden o silahlarını indirmiyorsun?" Onu sakinleştirmek için ellerini tutup kendi ellerimle kavradım. Bu kadın çok korkmuş ve benim *bir şeyler* yapmam gerekiyor.

Ellerimi ellerinin üzerine koyduğumda, ellerini çekip birini yumruk yapar ve ben o yumrukla ne yapacağını sorma fırsatı bulamadan, yumruğunu doğrudan yüzüme indirir.

"Ah!" diye bağırıyorum, gözlerim yaşarırken burnum yanaklarımdan acı verici bir şekilde zonkluyor. Burnumu tutarak geriye doğru sendeliyorum. "Bunu neden yaptın?"

Ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, dolap kapısını açıp odadan fırladı, eteği arkasında dalgalanarak koridorda benden uzaklaşmaya başladı.

"Ne oluyor?!" İnanamadan mırıldanarak onun peşinden gidiyorum. Tek istedikleri şey tehdit oluşturmadıklarını göstermekken, kim koridordaki dolapta birinin yüzüne yumruk atar ki?

tek yapmaya çalıştığı şey tehdit oluşturmadiğini göstermekken?

Gözlerim yaşlarla dolarken, koridorda benden uzaklaşan ona göz kırptıyorum — ama o yüzüstü düşüyor, eteği arkasında dalgalanarak sade beyaz pamuklu külotunu ortaya çıkarıyor ve tacı kafasından fırlayıp halının üzerinde zıplıyor.

Bu kadın kim ve neyin peşinde?

İçgüdülerim devreye giriyor ve kendimi sorgulamaya fırsat bulamadan, ona yardım etmek için koridorda aceleyle koşuyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Gözleri çılgınca bakarken, "Uzak dur!" diye bağırır. Başını tutarak ayağa kalkmaya çalışır.

"Yaralandın mı?" diye soruyorum, o ise başını sallıyor ve gözleri yerde bir şeyler arıyor.

Tacını arıyor olmalı.

"Orada." Yerdeki taşları işaret ediyorum, hala tek parça.

Onu alır ve bana döner. "Ben... lütfen kimseye söyleme." "Tamam."

Başka bir şey söylemez, bunun yerine topuklarını döndürür ve koşarak uzaklaşır, köşeyi döner ve gözden kaybolur.

Orada, olduğum yerde donakaldım, beynim az önce olanları anlamaya çalışıyordu. Bir dolapta kısa bir süre sığınak aradım, ancak Amerikan aksanlı, taç takmış güzel bir kadın tarafından saldırıya uğradım.

Gerçeği anladığımda burnum acı verici bir şekilde zonkluyor.

O, tahtı ele geçirmek için buraya gelen Amerikalı Madeline. Bir ulusun umutlarını bağladığı kadın.

Güçlü bir sağ kroşeye sahip kadın.

Bölüm 9

Maddie

Az önce olanlara inanamadan köşeyi dönüyorum. Kalbim hızla atıyor, elbisemi tutarken elim zonkluyor, kırılmasından veya kaybolmasından korktuğum taç avucuma acı verici bir şekilde batıyor.

Onurum mu? Şu anda onurumun ne durumda olduğunu bilmiyorum, ama bir süre önce beni terk ettiğine eminim.

Tek bildiğim, o adam herhangi biri olabilirdi ve herhangi bir şey yapabilirdi. Ona vurmak zorundaydım. Ona, benim onun yararlanabileceği bir ezik olmadığımı göstermeliydim. Ya da öldürebilirdi. Ya da daha kötüsü! Niyetinin ne olduğunu kim bilebilir ki?

Şimdi düşününce, meditasyon uygulaması hakkında mırıldandığını duymuştum.

Katiller meditasyon uygulamaları kullanır mı?

Ve katiller, onlardan kaçarken kazara yüzüstü düşersen, iyi olup olmadığını kontrol ederler mi ve sonra taçının nereye düştüğünü gösterirler mi?

Ve kendime tamamen dürüst olursam, kırmızı ceket ve kuşağıyla Prens Alexander'a çok benzediğini itiraf etmeliyim. Parti Prensi'nin ta kendisi.

Ama o olamazdı. Onun gibi bir adam koridordaki dolapta ne yapar, meditasyon uygulaması arar mı? O, eğlenceli ve seksi her şeyin prensi değil mi? Kadınlarla flört etmeli, şakalar yapmalı, partinin neşe kaynağı olmalı.

Oh, bilemiyorum.

Ben yapmam gerekeni yaptım ve tek umudum, o adamın – Prens Alexander olsun ya da olmasın – sözünü tutması ve olanları kimseye anlatmaması. O zaman hepimiz hayatlarımıza devam edebiliriz.

Şimdi, şahsen tamamen atlamak istediğim bu prenses sunumuna çok geç kaldım. Ve bunun nedeni sadece kafamdaki taç, mavi elbisem ve elmaslarla kaplı yüksek topuklu ayakkabılarım gibi bir bebek gibi giyinmiş olmam değil. Ama tüm bu olaydan dolayı kendimi bunalmış hissetmekten zar zor kurtulmuştum ki - ki bu yüzden dolapta vakit geçiriyordum - davetsiz misafirim ortaya çıktı ve her şey çılgınca bir hal aldı.

Bu gece işlerin istediğim gibi gitmediğini söylemeye *gerek yok*.

"Prens Madeline!" tanıdık bir ses çağırıyor ve ben adımlarımı yavaşlatıyorum.

Dönerek, Vladimir bana doğru büyük adımlarla yaklaşırken, elimden geldiğince cesur bir gülümseme takınıyorum.

"Vlad, işte buradasın," diyorum, sanki son 10 dakikadır ondan ve diğerlerinden saklanmıyormuşum gibi.

İkimiz de blöf yaptığımızı biliyoruz, ama o bunu söylemeyecek kadar nazik.

"Bir süredir sizi arıyordum, hanımefendi. Sizin için endişelendim," diyor şaşırtıcı derecede babacan ve şefkatli bir şekilde, ve ben onu oyaladığım için kendimi kötü hissediyorum.

"İşte buradayım. Tek parça halinde." Elim zonkluyor. Elimi arkama saklıyorum.

Vladimir bana sorgulayan bir bakış attı. Birini yumruklamak bu kadar acı verebilir miydi? Kavga eden insanlar bunu bilirdi elbette, ama ben o tür insanlardan biri değildim. Aslında, hayatımda hiç kimseyi dövmemiştim ve bir daha yumruklarımı kullanmak zorunda kalmayacağımı rahatlıkla söyleyebilirdim.

"Babanız, kral ve kraliçeye katılalım mı? Sunum için sizi bekliyorlar, hanımefendi."

Babamın adı geçince göğsüm sıkışır. "Sanırım."

"Gitmeden önce bir öneride bulunabilir miyim?" diye sordu ve ben başımı salladım. "Tiananı tekrar takmak ve saçını düzeltmek isteyebilirsin."

Elimi açtım, taç sıkıca avucumda duruyordu. Kahretsin! Berbat bir haldeyim herhalde.

Kısa bir yürüyüşün ardından Vladimir beni Alice'e götürür ve Alice beni görünce gözleri parlar. Hiç soru sormadığı için minnettarım. Sadece saçımı ve makyajımı düzeltir ve taçımı dikkatlice başıma takar. Son rötuşları yaparken trompet sesleri duyulur ve Vladimir beni koridordan ailemin sabırla beklediği yere götürür.

"Neredeydin?" diye sorar babam.

"Alice mükemmel görünmemi sağlıyordu," diyorum, ki bu doğru. Nedenini söylemedim.

Babam ellerimi tutup sıkıyor. Ben yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum.

"Mükemmelden de ötesin. Çok güzelsin."

"Teşekkürler baba."

"Herkes hazır ve seni bekliyor, Madeline," diyor büyükbabam ve anında kalbim hızla atmaya başlıyor.

Babam alnıma bir öpücük kondurur. "Başarabilirsin prenses. Cesursun ve güçlüsün, seni seviyorum."

Altın süslemeli şık mavi takım elbiseli bir adam Malveauxian dilinde bir duyuru yapar ve ağır kadife perde açılır. Aşağıdaki kalabalığın nazik alkışları eşliğinde, dedem ve ninemle birlikte balkona çıkarım.

Çevreme gözlerimi kırıştırıyorum. İnsan denizinin üzerindeyim, burası bir salon değil, daha çok bir stadyum büyüklüğünde. Tavandan devasa avizeler sarkıyor, duvarlar altın desenli duvar kağıtları ve uzun yaldızlı aynalarla kaplı. Konukların hepsi çok şık gece kıyafetleri giymiş.

Sanki bir film sahnesi gibi, ama hepsi gerçek ve ben de tam ortadayım.

Prova sırasında öğretildiği gibi ayakta durup el sallıyor ve gülümsüyorum.

Sadece gülümsemeye devam et, diyorum kendime, güvenilir Vladimir beni merdivenlerden aşağıya eşlik ederken, muhtemelen daha önce arabadan inerken gördüğü için bana sıkıca tutunuyor. Kimsenin istediği son şey, resmi sunumum sırasında tökezleyip yüzüstü düşmemdir.

Merdivenlerin altına vardığımızda, selamlamam gereken bir dizi üst düzey yetkili beni bekliyor.

Ve böylece başlıyor. Çok fazla gülümseme. Çok fazla baş sallama. Çok fazla el sıkışma. Kullandıkları dili anlayabiliyormuş gibi çok fazla numara yapma. Şanslıyım ki, birçoğu İngilizce konuşuyor ve bana ne kadar harika olduğumu, burada olmamın ne kadar harika olduğunu ve tüm umutlarının harika olan bana bağlı olduğunu söylüyorlar.

Hiç baskı yok.

"Unutma prenses, kraliyet ailesiyle tanıştığında, sadece ailenin kıdemli üyeleri olan kral ve kraliçeye reverans yaparsın," diyor Vlad, başlarında taçlar olan kırmızı giysili bir grup insana yaklaşırken fısıldayarak. "Prens ve prenseslerle eşit olarak tanışıyorsun."

"Yazık. Reveranslara ve selamlara alışmaya başlamıştım," diye mırıldanıyorum.

"Prens Madeline, size Ledonian kraliyet ailesinin üyelerini tanıtayım," diyor Vlad.

Oh, *hayır*. Prens Alexander bu ailenin bir üyesi.

Gözlerimi sıra boyunca gezdiriyorum, ama onu göremiyorum.

Omuzlarım düşer ve rahat bir nefes alırım.

Babamın yaşlarında bir adam bana sert, espriden yoksun bir gülümseme atıyor, ardından onun karısı, Kraliçe olmalı, nazik görünümlü bir kadın selam veriyor. Yanında benim yaşlarımda iki güzel kadın var. Hepsi kırmızı giyinmiş, başlarında farklı boyutlarda taşlar var ve birlikte büyüleyici bir kraliyet masalı ailesi gibi görünüyorlar.

Vladimir şöyle duyurur: "Ledonia Kralı Frederic, Ledonia Kraliçesi Astrid, Ledonia Prensesi Sofia ve Ledonia Prensesi Amelia, size Malveaux Prensesi Madeline'i takdim ediyorum."

Vay canına, ne uzun bir cümle.

Her seferinde hepimizin geldiği yeri belirtmesi mi gerekiyor? Bu, sanki ben cam kaplama şirketinde yeni bir çalışanla tanışıp kendimi Houston'ın yanlış bölgesinden Madeline Turner olarak tanıtmam gibi bir şey. Bu çok tuhaf olurdu. Ama sanırım Avrupa'da farklı kurallar geçerli, özellikle de herkes paha biçilmez taşlar ve tiaralar takıyorken.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Majesteleri," diyerek en güzel gülümsememi takınarak Kral ve Kraliçe'ye reverans yapıyorum. Kral'ın elini sıkmak için elimi uzatıyorum.

Ancak Kral Frederic elimi sıkmak yerine, sert ellerini omuzlarıma koyar ve her iki yanağıma da kararlı ve çok kuru bir öpücük kondurur. Bıyığının sert kılları cildime rahatsız edici bir şekilde batar. Yanak öpücüklerinin kuruluşundan şikayetçi olduğumdan değil, çünkü yeni tanıştığım orta yaşlı bir adamın ıslak ve özensiz yanak öpücükleri mi? *İğrenç.*

"Vay canına!" diye şaşkınlıkla bağıriyorum ve o beni bırakınca geriye doğru sendeliyorum.

Vladimir, bir kral veya kraliçeyle tanıştığımda, sanki eşitmiş gibi el sıkışmam gerektiğini, eşitmiş gibi el sıkışmam gerektiğini, şaşırtıcı derecede tel gibi bıyık kıllarıyla yüzüme dokunulup itilip kakılmamam gerektiğini açıkça belirtmişti.

Kral Frederic , kaşlarını kaşlarını birleştirir, ve hiç de eğlenmiyor gibi.

Bu tür bir şey uluslararası bir olaya neden olabilir mi?

Ben karar vermek kararstil bunu dışarı en enen .

"Peki!" diyecoşkuyla haykırıyorum. "Vay vay vay. Gerçekten çok iyi görünüyorsun."

"O kadar mı?" diye sorar, sanki ben bir tür ahmakmışım gibi bana bakarak.

Onu suçlayamam.

Hızlıca bir şeyler düşünmem gerekiyor.

"Çok iyi görünüyorsunuz, Ledentia Kralı Frederic." "Ledonia," diye düzeltir Vladimir.

"Ledonia," diye tekrarlarım.

Bu kadar çok tekrarlandığı halde nasıl yanlış söyleyebildim?

"Bu görmek çok güzel ve beni çok mutlu ediyor çünkü sağlığını ve her şeyinizin yolunda olması konusunda çok endişeliyim."

Bana boş boş bakıyor.

"Ee." Şimdi ne diyeyim? Zaten bu işi iyice batırdım — kelime oyunu yapmıyorum — ama en azından adama yumruk atmadım. Bunu, bu insanlarla akraba olabilecek, koridor dolaplarından birdenbire ortaya çıkan garip adamlara saklıyorum.

Elim zonkluyor.

Yanımda Vladimir boğazını temizliyor. "Amerikalıların tanıştıkları insanların sağlığı hakkında yorum yapmaları gelenekseldir, Majesteleri. Bu çok sevimli bir özellik, sence de öyle değil mi?"

Ona minnettar bir gülümseme atıyorum. Vlad imdadıma yetişti.

Hemen fırsatı değerlendiriyorum. "Biz Amerikalılar, herkesin iyi ve sağlıklı olması konusunda çok endişeliyiz. Bilirsiniz, pandemi ve tüm olanlardan sonra." Başımı yana eğip, yüzümü endişeli bir ifadeye büründürüyorum. "Sağlık, hepimiz için en önemli öncelik olmalı."

Çok mu ileri gittim?

Kimi kandırıyorum? *Tabii ki* aşırıya kaçtım. Bana sanki geveze bir aptal gibi bakıyor.

Keşke konuşmamayı engelleyebilmenin bir yolu olsaydı. "Prenses Madeline. Biz de sizinle tanıştığımıza çok memnunuz,"

diyor Kraliçe Astrid, kocasının buz gibi bakışlarıyla tam bir tezat oluşturan, cömert ve sıcak bir gülümsemeyle. Onu hemen sevdim. "Oğullarımız burada olup sizinle tanışamadıkları için üzgünüm. Küçük oğlumuz Maximilien şu anda İngiltere'deki Cambridge Üniversitesi'nde okuyor, diğer oğlumuz Alexander ise tutuklanmış gibi görünüyor."

O da her iki yanağıma birer öpücük kondurur, ama bu sefer ben hazırlıklıyım. Zaten beni bıçaklayacak bıyığı da yok ve güzel çiçeklerle dolu bir bahar çayırını andıran bir kokusu var. Genel olarak çok daha hoş bir deneyim.

"Sizinle tanışmak çok güzel," diye cevap verirken Kraliçe ve iki prensese gülümsüyorum. "Kırmızı elbiselerinizi çok beğendim. Buradaki tüm mavinin içinde çok güzel öne çıkıyorsunuz."

"Mavi, bin yıldır Malveaux kraliyet ailesinin rengidir," diye açıklıyor Kral Frederic, o son derece dostane ses tonuyla, birkaç kısa kelimeyle yargılama, kızgınlık ve küçümsemeyi bir araya getirmeyi başarak.

Bu bir yetenek.

"Haklısınız. Aslında, 1473 yılında Kral Ivan III'ün bu özel mavi tonunu ilk kez giydiğini ve sonraki tüm hükümdarların diğer tüm renkler yerine bu rengi tercih etmeleri gerektiğini belirten bir kraliyet kararnamesi çıkardığını sanıyorum," diyorum.

Wikipedia'nın Malveauxian Kraliyet Ailesi sayfasını neredeyse kelimesi kelimesine alıntı yapıyorum.

Kralın gözleri üzerimde kısaca dolaştıktan sonra, o gün gördüğüm en samimiysiz gülümsemeyi dudaklarına kondurdu. "Aynen öyle."

Vladimir beni diğer üst düzey yetkilileri selamlamam için yanından uzaklaştırmadan önce, kraliçe ve iki prensesle kısa bir süre sohbet ettim. Hepsi çok nazik görünüyorlardı. Uzun sıranın sonuna geldiğimizde yüzüm gülümsemeye donmuş gibi hissediyordum. Prenses Amelia'nın bana doğru geldiğini gördüm.

"Seninle, korumaların ve sinir bozucu ebeveynlerin dinlemediği bir ortamda konuşmak istiyorum," diyor ve kolunu koluma takıyor.

"Tabii ki." Vladimir'e bir bakış attım ve o da onaylayarak başını salladı.

Beni salonun daha sakin bir köşesine götürüyor. "Her şeyi nasıl buldun, Prenses Madeline? Eminim Amerika'daki hayatından çok farklıdır. Özlüyor musun? Arkadaşlarını özlüyor musun? Geri dönmek ister misin? Yoksa şimdi burayı mı tercih edersin?" Prenses Amelia'nın güzel yüzü parlak, büyük kahverengi gözleri ışıltılı.

"Çok fazla soru sordun."

"Uygun gördüğün kadarını cevapla. Benim için sorun değil. Sadece seni tanımak istiyorum."

"Tabii." Parmaklarımla sayıyorum. "Buraya alışmaya başladım ve herkes çok arkadaş canlısı ve nazik; bu, evimdeki hayatımdan çok farklı, ama bu, buranın harika olmadığı anlamına gelmez; arkadaşlarımı, özellikle de en iyi arkadaşımı özledim, ama sık sık sohbet ediyoruz ve burada yeni arkadaşlar edineceğime eminim."

Prenses Amelia bana gülümsüyor. "Biz seni çok, çok ilginç buluyoruz ve ben, izin verirsen, yeni arkadaşlarından biri olmak için sabırsızlanıyorum."

Ona gülümsüyorum. "Tabii ki izin veririm. Ama muhtemelen birbirimizi pek göremeyeceğiz. Sen başka bir ülkede yaşamıyor musun?"

"Ama biz birlikte pek çok şey yapıyoruz. Ülkelerimiz arasında uzun bir rekabet tarihi var, ama birkaç yüz yıl önce Avrupa'nın geri kalanı kraliyet ailelerine karşı ayaklanmaya başladığında, bu rekabet birbirine kenetlenip birbirini kollama tarihine dönüştü. Ama sanırım bunları Wikipedia'dan biliyorsundur."

Utançla gözlerimi ona dikiyorum. "Nasıl bildin?"

Endişemi eliyle savuşturur. "O sayfalara birçok kez kişisel olarak katkıda bulundum, ancak yazdıklarım genellikle siliniyor."

"Ne tür noktalar üzerinde duruyorsun?"

"İçeriden bilgiler. Mesela, babamın bana yeni sulu boya almak için dükkana gitmek gibi temel özgürlükleri vermekte ne kadar acımasız olabileceği ya da bu tür etkinliklerde kırmızı elbise dışında başka bir şey giymenin bazen ne kadar hoş olabileceği gibi şeyler."

Ben gülerek, "Bunları sen yazmadın" diyorum.

"Yazdım," diye gururla cevaplar. "Ama babam Wikipedia'yı engelledi, şimdi hiçbir değişiklik yapamıyorum. Yapmadığını söyledi ama yaptığını biliyorum."

Gülümsüyoruz ve onu daha yeni tanımış olmama rağmen, sanki çoktan arkadaşım olmuş gibi hissediyorum.

Garson bize şampanya ikram etti ve ben tepsiden bir kadeh aldım.

"Şu anda bir içki gerçekten iyi gelirdi. Bu akşam çok yoğun geçti," diyorum ona, sonra bardağı dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum.

O, yüzünü buruşturarak elini hafifçe koluma koyar. "Oh, onu içmemelisin. Malveaux şampanyası olduğunu biliyorum, ama sakıncası yoksa söylemeliyim ki, bu içki gerçekten çok kötü, çay kadar kötü. Ağabeyim hep böyle der. Üst cebinde şampanyaya katmak için bir şişe likör taşır, ama ben viski olmasını tercih ederdim. Çok daha eğlenceli olurdu."

"Bir dakika. Ağabeyin Prens Alexander, değil mi?"

Amelia neşeyle gözlerini devirdi. "Tabii ki kim olduğunu biliyorsun. Herkes bilir. O ünlüdür. Babam bundan pek hoşlanmaz, ama annem Alex'in ününün ülkeye çok yararı olduğunu düşünüyor, ben de aynı fikirdeyim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Parti Prensi olarak tanınmasını mı kastediyorsun?" diye soruyorum ve bunun biraz yargılayıcı geldiğini hemen fark ediyorum. Tamam, çok yargılayıcı. "O böyle bir üne sahip, ama eminim harika bir kardeşir."

Bana gülümsüyor. "O en iyisidir. Onu çok seviyorum. Ama tabii ki seveceğim. O benim ağabeyim. Bir de Max adında bir kardeşim daha var, ama o üniversitede olduğu için burada olamıyor. O zeki olan kardeşim. O da neredeyse Alex kadar harika, ama tam olarak değil, çünkü Alex kadar eğlenceli değil. Kız kardeşim Sofia'yla da tanıştın. O da harika, ama biraz otoriter. Büyük kardeşlerin nasıl olabileceğini bilirsin."

"Aslında, büyük bir kardeşim ya da herhangi bir kardeşim olmasının nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Ben tek çocuğum," diye itiraf ediyorum. "Her zaman bir erkek kardeşim olsun istemişimdir. Senin bir değil, iki erkek kardeşin ve bir kız kardeşin olmasına kıskanıyorum."

"İki kardeşimi de tanımalısın. Alex'in neden daha önce resmi kadroda olmadığını bilmiyorum. Muhtemelen bir yerlerde yaramazlık yapıyordur, onu tanıyorsam, her ne kadar değiştiğini ısrarla söylese de." Omuzlarını silkiyor.

Prince McHottie lakaplı adam hakkında bildiklerimden yola çıkarak, öyle olduğunu tahmin ediyorum.

"Oh, bak. Orada," diyor Amelia, arkamdaki birine el sallayıp gülümserken, sonra yüzü asılıyor. "Tanrım. Yüzüne ne olmuş?"

Dönüp baktığımda, kırmızı düğmeli ceket giymiş, omzundan kalçasına kadar mavi bir kuşak takmış, adımları güçlü ve

kendinden emin. Yüzü Chloe'nin dergisindeki resme benziyor, koyu renk saçları, kısa sakallı güçlü çenesi ve benim çilli soluk tenimin yerine hep sahip olmak istediğim zeytin rengi teniyle son derece yakışıklı. Ama şimdi ona baktığımda burnu kırmızı ve şişmiş, sanki...

Durun.

Burnu sanki... yumruklanmış gibi görünüyor?

Göğsümden buz gibi bir soğukluk yayılıyor.

Oydu. Dolapta Prens Alexander vardı! Donup

kalıyorum, vücudumdaki her sinir yüksek alarmda.

Biriyle konuşmak için durur ve mümkün olduğunu düşünmeme rağmen, şahsen çok daha yakışıklı görünür. Tehlikeli derecede yakışıklı.

Ve kızgın. Kesinlikle kızgın.

Yutkunuyorum, ağzım birden kuruyor. Dolapta duran adam Prens Alexander'dı. Kötü bir ruh hali içinde NHL'ye gittiğim, katil ya da daha kötüsü olduğunu düşündüğüm adam, aslında Ledonia'nın veliaht prensi, tahtın varisi, yeni arkadaşımın kardeşi.

Ve en kötüsü ne biliyor musun? Bize doğru geliyor.

Bölüm 10

Alexander

Kalabalığın içinden Amelia'ya doğru ilerlerken, onun yanında duran kadını fark ettim. Amelia ile yaklaşık aynı boyda, saçları muhtemelen saatler süren özenli bir topuzla başının üstüne toplanmış. Biliyorum. Kız kardeşlerim bu işlemde birçok kez şikayet etmişlerdi.

Mavi saten bir elbise giymiş, bu da onu Malveaux kraliyet ailesinden biri olarak açıkça gösteriyor. Herhangi bir şüphe varsa, kafasında bir taç da takıyor.

O, yeni Amerikan Prensesi olmalı.

Yaklaştıkça onu inceledim. Klasik yüksek elmacık kemikleri, geniş gözleri, dolgun dudakları ve çekici kestane rengi kahverengi saçlarıyla güzel bir kadın olduğunu kabul ediyorum.

Yaklařtıķça, birden fark ettim.

O. O benim dolap saldırganım.

şaşırtıcı derecede sert sağ kroşesi olan kadın, yüzümü yaralamakla kalmadı, düştüğünde ayağa kalkmasına yardım etmeye çalıştığım halde bana düşmanmışım gibi davrandı.

Gözlerimi ona dikip bakarken, o da beni tanıyarak gözlerini genişletiyor.

O içten bir özür dilemek üzere, ben de onu affetmek için elimden geleni yapacağım. Eninde sonunda. Ama önce onu biraz kıvrandırmam lazım. Yaptığı şey tamamen gereksiz ve gereksiz yere şiddet içeren bir şeydi. Bir prensesin davranışı değil.

"Alex! Nerelerdeydin? Yüzüne ne oldu böyle?" diye bağırıyor Amelia.

Onun endişesini eliyle savuşturuyorum. "Önemli bir şey değil."

"Hiçbir şey gibi görünmüyor. Yüzüne bir örs çarpmış gibi görünüyor."

Amerikalı prensesin ellerine bakıyorum. Sağ elini sol eliyle sıkıca tutuyor ve eminim ki gizlediği elinde de benimki kadar kötü bir savaş yarası vardır.

"Örs değil, çünkü ben çizgi film karakteri değilim," diye cevap veriyorum, gözlerim güçlü sağ kroşeye sahip kadına odaklanmış halde. "Başka bir şey."

Prenses Madeline artık yüz hatlarını kontrol edebiliyor gibi görünüyor ve bakışlarını başka yöne çevirerek nezaket gösteriyor, yüzü bembeyaz oluyor. Önündeki yüzü yaralı adamın aslında kendisine saldıracak kişi olduğunu, ya da daha doğrusu, kavgacı bir dövüşçüyle tesadüfen karşılaşan masum bir kurban olduğunu anlamış olmalı. Ve bedelini ödemiş.

"Sanırım tanıştırılmadık. Ben Alexander." Ona elimi uzattım.

Konuşmak için ağızını açıyor ama sonra vazgeçip tekrar kapatıyor.

Alaycı bir gülümsemeyi bastırdım. Elbette bana ne diyeceğini bilmiyordu. "Özür dilerim" diye başlayabilirdi. En azından bir başlangıç olurdu. Aslında, bu durum göz önüne alındığında, ondan beklediğim en azından bu kadardı.

Cevap vermediğinde, Amelia onun yerine konuşur. "Bu Malveaux Prensesi Madeline. Madeline, bu kardeşim Alex, sana bahsettiğim kişi."

Kaşımı kaldırdığımda şişmiş burnum gerildi. "Malveaux Prensesi Madeline," diye tekrarlardım ve elimle kalbimi göstererek başımı eğdim. Onu kızdırmak için abartılı davranıyordum. "Sizinle tanışmaktan büyük mutluluk duyuyorum." Bir süre durakladıktan sonra ekledim, "İlk kez."

Başımı kaldırıp onun şaşkın ifadesine bakıyorum. Ne söyleyeceğini, nasıl davranacağını bilmiyor. Onu tamamen şaşkına çevirdim ve bundan zevk almaya başladım. Sonuçta, bu kadın hiçbir sebep yokken bana saldırdı ve burnumu kırmış ya da kırmamış olabilecek acı veren ve şişmiş bir halde bıraktı. Bana buz torbası veren nazik personel, burnumun kırılmadığını söyledi ama kesinlikle morarmış ve hırpalanmış gibi hissediyorum.

Hâlâ elimi tutmadı, bu yüzden kasıtlı olarak elimi ona yaklaşıtıyorum. Bir süre sonra sol eliyle elimi tutuyor ve bir kez sallıyor.

Huysuz bir çocuk gibi davranıyor, ki bu durumda yaralı taraf benim olduğum düşünülürse tamamen saçma.

"Ben de sizinle tanıştığıma *çok memnun* oldum," diyor, gözlerine hiç yansımayan bir gülümsemeyle.

"*Sizinle* tanışmaktan duyduğum kadar büyülenmiş değilim," diye cevap veriyorum, abartılı bir şekilde.

"Belki de ikimiz de aynı derecede büyülenmişizdir," diyor.

"Oh, bundan çok şüpheliyim. Büyülenen benim."

Birbirimize yüz yüze gelmiş gibi bakışıyoruz.

Amelia bizi izliyor. "Garip davranıyorsun." "Kim?"

Ben mi?" diye soruyorum.

"Ne oldu ne ne yüzüne yüzüne çünkü nereden bulunduğum bulunduğum yerden, beynini etkilemiş gibi görünüyor."

Amerikan Prensesine bir göz atıyorum. Sanki çok ilginç bir şey varmış gibi zemini inceliyor.

Tabii ki öyle yapabilir.

Benim yüzümün, tamamen haksız bir saldırıda onun yumruğunun yanlış tarafıyla karşılaştığı bilgisini gönüllü olarak paylaşması pek olası değil.

Boğazımı temizleyip bekliyorum, ona itiraf etme şansı veriyorum. Ama görünüşe göre yer hala çok daha ilginç.

"Beynim gayet iyi, ama endişen için teşekkürler, Ami. Garsonun tepsisi yüzüme çarptı," diye yalan söylüyorum, bu yeni prensesin nasıl tepki vereceğini merak ederek.

Bu, dikkatini bana çevirmesini sağladı.

Onu koruduğumu bilmeli. Elbette koruyorum. Ona söz verdim. Kız kardeşime gerçekte ne olduğunu anlatmayı düşünmüyorum. Ya da başka kimseye.

Şimdi benim hakkımda ne düşünüyorsun?

"Ah!" diye bağırır Amelia. "Ama beyin durumuyla ilgili iyi haberler var."

"Sorun yok." Kız kardeşime şefkatli bir gülümseme gösterip dikkatimi Madeline'e geri veriyorum. "Tepsiyi görmelisin."

Amelia kıkırdar. "Sen iyi olduğun sürece sorun yok."

"Egomdan başka bir şey zarar görmedi. Ve burnum. Açıkçası," diye cevap veriyorum. "Ami, bana gerçek bir içki getirir misin, şampanya kılığına girmiş bu korkunç öksürük ilacını değil?"

"Eminim garsonlar yakında buraya gelir," diye itiraz eder. "Seni tepsilerinden koruyacağım. Merak etme."

"Dürüst olmak gerekirse, bir kadeh brendi tercih ederim. Neden ikimize de birer tane almıyorsun? Sanırım sen de bir brendi içmek istersin, Prenses Madeline? Biraz... sarsılmış görünüyorsun."

"Sarsılmış mı? Hayır, iyiyim," diye cevapladı, burnunu kırıştırarak —benim yüzümü buruşturmadan yapamadığım bir şey.

Gösteriş yapma.

Amelia'nın gözleri parlar. "Bu, bugün bulduğun en iyi fikir, Alex. Hemen üç bardak getiriyorum. Senin şerefine kadeh kaldıralım, Madeline. Aralarına hoş geldin."

"Oh, ben pek brendi içen biri değilim," diye cevaplar. "Ben bununla devam edeceğim." Şampanya kadehini kaldırır, kadehin dolu olduğunu fark ederim.

"Ben olsam yapmazdım," diye uyarıyor Amelia ve Madeline kadehi indiriyor.

Yazık. İlk yudumu yutmaya çalışırken yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum.

"Çünkü tadı berbat, unuttun mu? Brendi gelene kadar bekle, tamam mı?" der Amelia.

"Tabii," diye yanıtlar Madeline tereddütle.

Amelia beni odadaki en yeni prensesle, namı diğer Sağ Dirseği Madeline ile baş başa bırakıyor.

Sadece onun duyabileceği şekilde ona doğru eğildim — onun kokusunu mu aldım? Kadınsı ve etkileyici bir koku.

Uyarılmayı planladığımdan değil tabii.

"Söylesene, Prenses Madeline, önce saldırıp sonra soru sormayı alışkanlık haline mi getirdin? Yoksa birdenbire prenses olduğun için bu, çekici kişiliğinin yeni bir boyutu mu?"

Ağzını büküyor. "Beni oraya kadar takip ettiğini ve bana pek hoş olmayan bir şey yapmak istediğini sandım."

"Hoş olmayan bir şey mi? Ne gibi?" Kaşlarımı anlamlı bir şekilde kaldırıp dudaklarımda bir gülümsemeyle soruyorum.

Evet, biliyorum, onunla dalga geçiyorum. Ama bu kadın bana saldırdı ve özür bile dilemedi. Onu böylece bırakamam, değil mi?

"Ne?" diye tersler.

Bu kadın gerçekten çok çekici.

Ben de üstüne gidiyorum.

"İki bekar, karşı cinsten insan, herkes meşgulken karanlık bir odada yalnızlar. Hmm. Söylesene prenses, olasılıklar neler?"

Bana inanamayan bir ifadeyle bakar, gözleri büyür, çenesi gevşer.

Hedef vuruldu.

"Bana *asılıyor* musun?" diye sorar, açıkça inanamadan.

"Sadece bir soru soruyorum."

"Oh, kesinlikle bana asılıyorsun."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. Kendini ne sanıyor bu kadın? Erkekler için o kadar çekici mi ki, bana yumruk attıktan sonra bile onu baştan çıkarmak istiyorum? Ne küstah bir sahtekar!

Aslında tam olarak sahtekar sayılmaz. Eminim ki o gerçekten Prenses Josephine'in kızıdır. Başka bir şey yapmadan önce DNA testini yaptırmışlardır. Malveaux kraliyet ailesi aptal değildir. Ama ona karşı hiç de iyi hissetmiyorum.

"Prenses..." diye başladım ama o, sanki yaramaz bir okul çocuğuymuşum gibi beni azarlamak için parmağını kaldırdı.

"Sizin itibarınızı biliyorum, Prens Alexander. Bu olmayacak. Ne şimdi, ne de *başka zaman*. Anladınız mı?"

Şimdi de yumruğun üstüne hakaret mi ediyorsun? Bu kadın!

"Sizi temin ederim, prenses. Sizin de çok hoş bir şekilde ifade ettiğiniz gibi, size 'asılmıyorum'," diyorum ona, az önce şakalaşmaktan flört etmeye geçme sınırını aşmış olsam da. Ne diyebilirim ki? Koridordaki dolapta yaptıklarından açıkça pişmanlık duymamasına rağmen, nefes kesici bir güzelliğe sahip ve üstelik de çok enerjik.

Ölümcül bir kombinasyon.

"Buradan çıkmak ister misin diye sormadım ya da bunun gibi banal bir şey yapmadım."

Ellerini yumruk yapıp kalçalarına dayadı ve ben onun yüzünün buruştuğunu memnuniyetle fark ettim. İyi. Eli açıkça acıyor.

"Ben dün doğmadım, dostum."

Gülümsemeyi bastırıyorum. "Dostum mu?"

"Beni duydun *dostum*."

"Birine ilgi göstermek için onu yumruklaman mı gerekiyor? Bana oldukça şiddetli geliyor, ama sen Teksaslısın ve orada işler farklıymış, öyle duydum."

Bana öfkeyle bakıyor. Öfkeli haliyle seksi olduğunu düşünmem çok mu kötü? Evet, çok kötü.

"Beni ve geldiğim yeri aşağılıyorsun? Vay canına. Sadece vay canına." "İki bir arada olarak kabul et."

Kaşlarını kaldırıyor. "Her neyse. Az önce bana kesinlikle asılıyordun, bu o kadar saçma ki, ben bile anlayamıyorum."

Biraz daha yaklaşıp fısıldıyorum, "İnan bana, Texas, sana asılıyor olsaydım, bunu bilirdin."

Geri çekildi. "Texas?" alaycı bir şekilde güldü.

"Texas," diye onayladım.

Ona taktığım takma adla ne yapacağını bilemediğini düşünüyorum.

"Bu, senin beyaz atlı prens olduğun ve kadınların sana bir bakışta ayaklarına kapıldıkları için mi?"

Onun anlık yargılarının kalbimi nasıl çökerttiğini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

İmajımı asla değiştiremeyeceğim, yeni tanıştığım biriyle bile.

"Öyle bir şey."

"Tam hayal ettiğim gibisin." Yüzüme işaret ediyor. "Sadece burnun biraz daha belirgin."

"Senin sayende."

Omuzlarını silkiyor. "Hizmetin bir parçası."

"Bir daha senin 'hizmetinle' karşılaşmamam gerektiğini bana hatırlat."

"Oh, hayatında bir daha *benim* 'hizmetimle' karşılaşmayacağını garanti edebilirim."

Sinirli bir sessizlik içinde duruyoruz, ikimiz de birbirimize dik dik bakıyoruz. Bu durum nasıl belirsiz bir eğlenceden açıkça düşmanca bir hale dönüştü? Ah, doğru ya, benim hasarlı yüzüm ve bu inatçı Amerikalı.

"Zaten koridordaki dolapta ne yapıyordun?" diye soruyorum.

Çenesini kaldırır. "Bu seni ilgilendirmez."

Yüzümü işaret ediyorum, burnum tam da o anda hafifçe zonkluyor. "Bence bunu benim işim haline sen getirdin, prenses."

Gözleri benimkilerden burnuma kayıyor, sonra tekrar yukarı kaldırıyor. "Sadece mola veriyordum, hepsi bu."

"Yani, basın danışmanı ile görüşüyordun." "Ne?!"

"Söylesene, hangi dergiye özel röportaj vereceksin? *Malveaux Telegraph* iyi bir seçim olur, çünkü ulusal çapta geniş bir tirajı var, ama muhtemelen maksimum finansal kazanç için küresel bir yayın tercih edersin. Muhtemelen bir Amerikan yayını olur, diye düşünüyorum."

"Hiçbir dergiye özel röportaj yapmayacağım, *ne* Malveauxian *ne* de Amerikan!"

"Demek kendini her yere yayıyorsun. İyi düşünmüşsün, ama bu şekilde muhtemelen daha az para kazanacaksın ve seni tanıdığım kadarıyla, ana hedefinin bu olduğunu tahmin ediyorum."

Bana dönerek, "Kim olduğunu sanıyorsun da, bu büyük, beklenmedik hayat değişikliğini para kazanmak için kullandığımı ima ediyorsun? Bu... bu adil değil."

Neredeyse öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi ayağını yere vuruyor. Gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum. "Adil değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Duydun beni."

"Bak, ikimiz de biliyoruz ki bu" — etrafımızı işaret ediyorum —yarın Prens Nicolas tahttan çekilmemeye karar verirse hepsi yok olabilir. Akli başına gelip ülkenin alternatifinin ne olduğunu anladığında bunu yapması çok olası. Sen taç için yedek seçenek olarak buradasın. Fırsatın varken bundan yararlanabilirsin."

İnanamayan gözlerle bana bakar. Alay etmekten hakaret etmeye geçtiğimi biliyorum. Ne diyebilirim ki? Bu yeni Amerikan prensesi içimdeki en kötü yanları ortaya çıkarıyor.

Bundan gurur duymuyorum.

"Bana ne dedin sen?"

Sert davrandığımı biliyorum, ama sadece medyada söylenenleri tekrarlıyorum. Dün ulusal televizyonda bir gazeteci ona Malveaux'nun Yedek Prensesi dedi. Ama açıkça öyle olmasına rağmen, bunu onun yüzüne vurmak bana düşmez. Ki fark ettim ki, yüzü oldukça güzel.

Burnumdaki zonklayan ağrıya rağmen, bu kadının neler yapabileceğini hatırlayarak yaklaşımımı yumuşatıyorum. "Nicolas tahttan çekilme tehdidini yerine getirirse diye burada olduğunuzu bilmelisiniz, yedek olmakta hiçbir sakınca yok. Ledonia'da üç tane var, yani kardeşim ve kız kardeşlerim."

O bunu kabul etmiyor.

"Sen gerçekten zor birisin, biliyor musun?" diye homurdanıyor ve gözlerinde yaşların biriktiğini fark ediyorum. Yine meydan okurcasına çenesini kaldırırken gözyaşlarını geri çekiyor.

Onun için üzülüyorum. Fazla ileri gittiğimi biliyorum. Bana yumruk atıp kaçabilirdi, ama şimdi tacıyla ona baktığımda, kendini içinde bulduğu bu yeni hayata neredeyse tamamen boğulmuş, kaybolmuş küçük bir kuzu gibi görünüyor.

Ve ben ona çok kötü davranıyorum.

Yumuşuyorum.

"Bak, ateşkes yapalım, olur mu? Benim burnum, senin varlığın karşılığında?" diye öneriyorum.

Çenesi gerginleşir, yüz hatları sertleşir ve artık ona ulaşmanın imkânsız olduğunu anlarım.

"Sizinle tanışmak bir zevkti, Prens Alexander. Umarım bir daha tekrarlanmaz," diye tükürür ve topuklarını döndürür, etekleri koridordaki dolaptan kaçarken olduğu gibi hışırdar.

Onun gitmesini izlerken, şaşırtıcı bir duygu karışımı hissediyorum. Sinirlilik, çekicilik - beni yargılamayın - ve en kötüsü, suçluluk.

Belki de bu yeni prensesi çok yanlış anlamışımdır?

Bölüm 11

Maddie

“

Çok üzgünüz! Zavallı sevgili Güzellik Prensimiz, dün geceki balodan ayrılırken burnu şişmiş halde görüldü ve bu durum muhabirimizi gerçekten ağlattı! Akli başında kim böyle mükemmel bir yüzü mahvetmek ister ki? Bu satırları yazarken, bunun kıskanç bir adamın işi olduğunu biliyorum, şüphesiz karısının dikkatini çeken Mükemmellik Prensimizin yakışıklı görünüşüne zarar vermek isteyen bir adam. Bu çabalarının boşuna olduğunu bilmiyor mu? Şişmiş bir burun bile onun yakışıklılığını bozamaz ve ona

ona Kırmızı Burunlu Prens Rudolph diyenler kendilerinden utanmalıdır. O, bizim kalbimizde sonsuza kadar yaşayacak, en değerli Prens Alexander'ımızdır.

Prenses Madeline mavi elbisesiyle çok güzel görünüyordu.

#RudolphReferanslarınıDurdurun
#HalaÇılgınSeksi

En derin endişelerimle,

Fabiana Fontaine xx

"İyy!" İğrenerek kağıdı masaya vuruyorum.

Doğru duydunuz. Bir gazete. Houston World Series'i kazandığında babamın, gelecek nesiller için saklayacağını söyleyerek aldığını hatırladığım bir gazete gibi.

Kim bu korkunç adam hakkında bu kadar dalkavukça ve saçma sapan şeyler yazabilir ki? Onun yakışıklı bir prens olduğu gerçeğinin ötesini göremedikleri açık, ki bu da başlı başına bir klişe. Sanki bu iki şeyin bir anlamı varmış gibi.

Hiçbir anlamı yok.

O kaba, acımasız, kendini beğenmiş ve kesinlikle uygunsuz ve iğrenç bir şekilde flört ediyor. Onu yumruklayan kıskanç bir adam değil de ben olduğum için mutluyum. Alexander'ın birinin karısıyla flört ettiği fikri yüzde yüz elli doğru olsa da. Biliyorum. Onu yumruklayan bendim ama yine de benimle flört etmeye cesaret etti. Yaptığını inkar etse de, yaptı.

İnanılmaz bir şey.

Ancak beni en çok rahatsız eden şey, onun sözlerinin beni etkilemesine izin vermem. Para kazanmak için prenses olma fırsatını kaçırmamak için bu fırsatı değerlendirdiğimi ima etmesi çok aşağılayıcı ve inanılmaz derecede yanlış. Bu konuyla ilgili içimde bir çelişki yaşadığımı bilmiyor mu? Bir ayağım içeride, bir ayağım dışarıda,

her an hangi hayatı seçeceğime karar vermeme yardımcı olacak net bir işaret alacağımı umduğumu bilmiyor mu?

Tabii ki bilmiyor, çünkü o kendini beğenmiş, kibirli bir adam ve kendini o kadar beğeniyor ki, prenses olmak konusunda ne hissettiğimi sormaya bile tenezzül etmiyor. Sadece çok aşağılayıcı bir sonuca varmış.

Nefesimi içime çekiyorum.

Dahası da var — sanki daha fazlasına gerek varmış gibi — beni yedek prenses olarak nitelendirdi, sadece Akdeniz'de yelken açan amcam Nicolas tahttan çekilme tehdidini yerine getirirse tahtın varisi olacağımı söyledi. Ne küstah adam! Ben kimsenin yedeği değilim, çok teşekkürler, ve herkes Nicolas'ın resmi olarak tahttan çekileceğini söylüyor, yani... yani... *ah!*

Ondan nefret ediyorum. Nefret ediyorum!

Umarım hayatım boyunca bir daha onu görmek zorunda kalmam. Ve eğer onu görmek zorunda kalırsam, onunla konuşmayı ve onunla hiçbir şekilde ilgilenmeyi reddederim.

İşte. Karar verdim.

Şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum.

Telefonum bir mesajla titriyor ve Chloe'den geldiğini görmek için elime alıyorum.

Selam prenses! Buna alışamadım. Neler oluyor? Eminim

ben burada ofiste Denise'in nefesini ensemden hissederek ve Eric'in en sevdiği oyuncağı elinden alınmış gibi bakarken harika prenseslik işleri yapıyorsundur.

Nefesim kesildi. Eric beni özlüyor mu? Bir mesaj yazıyorum.

Eric hakkında daha fazla şey söyle.

Bundan bunu mu çıkardın? Peki ya senin en iyi arkadaşın olduğum ve

seni burada Fontana'da sıkışıp kalmışken, sen Atlantik'in diğer tarafında çılgın bir yeni hayat sürerken, senin hayatını internetten okumak zorunda olduğum gerçeği ne olacak?

Üzgünüm ☐ Ama dürüst olmak gerekirse, Eric'in beni özlemesi hayatımı anlamlı kılıyor.

McHottie varken neden Eric'i düşünüyorsun ki?

☐

Senin deyimimle Prens McHottie'ye sahip değilim ve onu da istemem. Kendini o kadar beğenmiş, otururken bile havalı havalı yürüyen, tamamen iğrenç bir insan.

Telefonum elimde çalıyor ve Chloe tiradına başlamadan önce zar zor merhaba diyebiliyorum.

"Sarhoş musun? Kim Prens Alexander'ı istemez ki? O muhteşem. Smokin içinde harika görünüyor. O bir *prens*. Tüm dünyanın gördüğünü sen göremiyorsan, sana yardım edemem."

"Bunlar biriyle birlikte olmak için çok iyi nedenler, Chlo." Sesim yapışkan bir alaycılıkla doludur.

"Dünyadaki çoğu kadın için bunlar yeterli," diye karşılık veriyor. "Beni duymadın mı? O bir prens. Çok yakışıklı. Yakışıklı bir prens. O Prens McHottie."

"Onun yakışıklı bir prens olması, onunla vakit geçirmek istemem için yeterli bir neden değil. Bunu sana kesin olarak söyleyebilirim."

"Neden? Bir şey mi oldu? Yani, dün geceki büyük prenses etkinliğinde onunla tanıştığını biliyorum çünkü ikinizin birlikte çekilmiş çok sevimli fotoğrafları var. Ayrıca, TMZ'de senin hakkında heyecan verici yeni bir şey olarak konuşulduğunu görmek inanılmaz bir şey olduğunu da ekleyebilir miyim?"

"TMZ'de miyim?"

"Dalga mı geçiyorsun? Her yerde varsın kızım. Her yerde."

Kağıdı tekrar çeviriyorum ve gözlerim dün gece çeşitli kişilerle çekilmiş birkaç fotoğrafımdan birine takılıyor. Amelia ve Voldemort'la birlikte duruyorum — pardon, *Prens Alexander* — Alexander yakışıklı gülümsemesiyle bana bakarken ben ayaklarıma bakıyorum. İsteksizce, şişmiş burnunun yakışıklılığını azaltmadığını kabul ediyorum, bu da onu iki kat daha korkunç yapıyor. Yüzün zarar görmüşse, en azından

en azından kötü görünme nezaketini göstermelisin. Aksi takdirde, biz sıradan ölümlüler için adil olmaz.

"Çok garip ve utangaç görünüyorum."

"Tabii, başın eğik, ama elbisen çok güzel ve Prens Alexander'ın yanında duruyorsun. Kimse onun kadar iyi görünemez."

Gözlerimi devirdim. "Anladım. Onunla evlenip çocukları olmak istiyorsun."

"Oh, o adamla evlenip onun çocuklarını doğururdum. Bana bir şans verin yeter."

"O sana ait."

"Tamam, anlat bakalım kızım. Aranızda ne oldu? Bana anlatmalısın."

Bir iç çekerek, "Bunu kendine saklamalısın," dedim.

"Ne zaman senin sırrını ifşa ettim ki? O sırrın senin lüks saray odana yayılmasını istiyorum."

"Tamam," isteksizce başladım. "Dün gece büyük etkinlikten önce dolapta saklanıyordum ve..."

O sözümü kesti. "Neden?"

"Çünkü... bilirsin. Çok korkutucuydu. Herkes benimle tanışmak için bekliyordu ve ben kafamda korkunç bir taçla giyinip süslenmişim. Çok... zordu."

"Kızım, muhteşem görünüyordun."

"Kendimi güzel hissetmedim. Tamamen yerimden çıkmış gibi hissettim ve tüm bu durumdan çok korktum."

"Bir iltifata böyle cevap verilmemeli. 'Teşekkür ederim, Chloe' de" diye talimat veriyor.

"Teşekkürler, Chloe," diye tekrar ediyorum.

"Tabii ki garip hissedeceksin, Mads. Bunların hepsi senin için tamamen yeni."

"Babam ve dedemlerle buluşmaya giderken her şey bana çok ağır geldi. O zaman koridordaki dolapta birkaç dakika derin nefesler almanın iyi bir fikir olacağına karar verdim."

"Panik atak falan mı geçirdin? Kuzenim gençken bunlardan sık sık muzdaripti. Kulağa korkunç geliyor."

"Hayır, o kadar ciddi bir şey değildi. Sadece her şey çok fazla gelmişti, anlarsın ya?"

"Çok fazla, kızım. Taç ve elbisenle dolaba saklandığını inanamıyorum."

"Her şey yolundaydı, ta ki biri kaba bir şekilde içeri dalana kadar. Orada saklandığımı görmemesi için kendimi dolabın arkasına sıkıştırmak zorunda kaldım."

"Bekle." Neredeyse beynindeki dişlilerin tıkırdamasını duyabiliyorum. "Sakin Prens Alexander olduğunu söyleme."

Bu anı içimi burkuyor. "Öyle olmadığını söyleyebilirim, ama bu utanç verici bir yalan olur."

"Dünyanın en gözde bekar prensiyle dolapta mıydın?"

"Mm-hm."

"Seni tutkulu bir kucaklamaya çekip hayatının öpücüğünü vermeden önce bakışlarınız buluştu mu?" diye sordu nefes nefese.

"Chloe, bu senin fantezin değil. Gerçekte olan şey bu." "Bir kız hayal kuramaz mı? Bana onun harika öpüştüğünü söyle."

"Öpüşme falan olmadı."

"Öpüşmek yok" dediğinde sesi sönük geliyor.

"Hayır, ve sana garanti ederim ki Prens McHorrible ile asla öpüşmeyeceğiz."

"Korkunç Prens mi? Kaç yaşındasın sen?"

"Aklıma gelen ilk isim oydu, ayrıca sen ona McHottie Prens diyorsun."

"*Dünya* ona McHottie Prens diyor çünkü o çok seksi ve bir prens."

"Seksi kısmı tartışılabilir," diye mırıldanıyorum.

"Peki, onu öpmediysen, dolapta çekici Alexander'la ne yaptın?"

"Yüzüne yumruk attım." Bu gerçeği garip bir şekilde gurur duyuyorum, ama aynı zamanda derin bir utanç da hissediyorum. Bu alışılmadık bir kombinasyon.

"Ne yaptın?!" O kadar yüksek sesle çığlık atıyor ki, kulak zarımı patlatmasın diye telefonu kulağımdan çekmek zorunda kalıyorum. "Neden böyle bir şey yaptın?"

"Meşru müdafaaydı."

"Çünkü seni öpmeye çalışıyordu?" "Bunu bırakabilir misin lütfen?"

"Fotoğraflarda burnu kırmızı ve şişmiş görünüyor. Bunun *senin* eser olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bununla gurur duymuyorum," diyorum ona, biraz gurur duysam da. O adamın bir pislik olduğunu söylemiş miydim?

"Madeline Josephine Turner, ben bunu inanamıyorum sen Prens McHottie'nin burnuna yumruk attığına inanamıyorum."

"Sesini alçaltabilir misin? Kimse bunu bilmiyor." "Prens McHottie biliyor," diye şarkı söyler gibi konuşur.

"Dürüst olmak gerekirse, onun olduğunu bilmiyordum. Karanlıktı ve ben panikledim ve bana bir şey yapma fırsatı bulamadan ona vurdum, sonra kaçtım, ama yerde sürünen bir elbise ve aptalca yüksek topuklu ayakkabılar giyiyordum ve takılıp halının üzerine düştüm."

Yüzüstü düştüğümde Alexander'ın bana yardım etmeye çalıştığı kısmı kasıtlı olarak atlıyorum. Bu, onunla ilgili söylemlerime uymuyor ve zaten, bana gerçekten yardım edecek miydi, kim bilir? O kadar korkmuştum ki, ne yapacağını hiç bilmiyordum.

"O harika bir adam," diyor hayranlıkla.

Ona ulaşmanın imkânı yok. "Az önce anlattıklarımın bunu nasıl çıkardın?"

"Sen ona saldırdıktan sonra seninle konuşmaya geldi. Bu onu çok iyi biri yapar."

"Zorundaydı. Benim sunum balomdu."

"Seninle flört etti mi?"

"Biraz," diye cevap veriyorum. "Ama bence bu daha çok kadın olduğum için bir refleks gibiydi." Gözlerimi deviriyorum.

"Prens Alexander seninle flört etti." Diye iç geçirir. "Kızım, sen çok şanslısın."

"Şanslı mı?" Acı bir kahkaha atıyorum. "Beni yeni statümü para için kullandığımla suçladı."

"Hadi oradan."

"Ve bana yedek prenses dedi." "Olamaz."

"Onun hatasız, mükemmel bir erkek olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama inan bana, Prens Alexander korkunç bir insan ve neden dünyanın dört bir yanındaki kadınlar onu bu kadar harika buluyor, hiç anlamıyorum. O harika değil. Hiç de değil."

"İlginç."

"İlginç değil. İnan bana."

"Hayır, onun hakkında bu kadar heyecanlı olman ilginç demek istedim."

"Ben değilim tutkulu değilim." Ben sürekli sakinses hafif ve daha az... coşkulu tutacağım.

"Ne derler bilirsin: aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır."

Kıkırdarak gülüyorum. "Ciddi olamazsın, Chlo."

"Belki ciddiym, belki değilim," diye alay ediyor. "Onu ne zaman tekrar göreceksin?"

"Umarım bir daha görüşmem. Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Eric'in bana olan aşkını anlat bana."

O da kıkırdar. "Dinleyen herkese, sana ne kadar aşık olduğunu ve seninle nasıl kolayca çıkabileceğini anlatıyor."

Sanki odadaki oksijen tek bir nefesle emilmiş gibi. "Öyle mi dedi?" diye soruyorum, sesim çok düşük.

"Sana yıllardır söylüyorum. O bir pislik. Onu unut. Ayrıca, senin daha önemli işlerin var."

Alexander'ın kafasının kızarmış balık üzerine yerleştirilmiş bir görüntüsü aklıma geliyor.

Kapı çalınır ve bu ses beni tatlı, tatlı rüyamdan uyandırır. Vladimir içeri girer ve bugünkü dersime, yani prenses derslerime başlamak için geldiğini anlarım. Yanında, valizlerini toplayıp havaalanına gitmeye hazırlanan babam da vardır.

"Chlo, gerçekten gitmem gerek. Öpüyorum seni. Seni özleyeceğim."

"Seni çok özleyeceğim kızım. Sen yokken burası aynı değil. Beni sonra arar mısın?"

"Prensес eğitimi var, sonra da Amelia adında çok hoş bir prensesle kraliyet tavus kuşlarını göreceğim, ne zaman fırsat bulurum bilmiyorum."

"Kraliyet tavus kuşlarıyla mı buluşacaksın?"

"Görünüşe göre bu çok önemli bir şey. Tavus kuşu Malveaux'nun sembolü ve benim resmi olarak tanıtılmam gerekiyor."

"Tabii. Bu normal, sıradan bir şey," diyor gülerek.

"Yakında başkentteki Tleurbonne Çocuk Hastanesi'ne gidip bazı çocuklarla sohbet edeceğim. Bu, prenses olarak üstlendiğim hayır işlerinden biri. Anlaşılan annem bu hayır kurumunun patronesiydi."

Kendi kendime gülümsüyorum. Çocuk Hastanesi gibi bir dizi hayır kurumunun patronu olmakla kalmıyorum, aynı zamanda annemin Prenses Josephine olduğu zamanlarda yaptığı şeyi yapma fırsatı da buluyorum, sadece Jo Turner, annem ve Doug's Hardware'in ortak sahibi olarak değil.

"Kızım, yeni hayatın harika."

Ben o kadar emin değilim. "Göreceğiz. Seni seviyorum." Telefonu kapatıyorum.

"Hoşça kal demek için geldim tatlım," diyor babam tereddütlü bir gülümsemeyle.

Kanepeden zıplarım ve o beni kucaklar. "Gitmek zorunda mısın? Biraz daha kalamaz mısın?"

"Mağazaya geri dönmem gerek. Ama tatlım? Bu konuda vereceğin her kararı destekleyeceğimi biliyorsun."

Boğazımda bir düğüm oluşur. "Biliyorum."

"Dün gece çok güzel görünüyordun. Gerçek bir prenses gibi. Öyle değil mi Vladimir?"

"Kesinlikle büyüleyiciydiniz, hanımefendi," diyor Vlad ve anında Alexander'ın da aynı kelimeyi kullandığını hatırlıyorum.

Hırıldarım. O pasif agresif adamı düşünmek istemiyorum.

"Prenses gibi görünmek bir şey, ama gerçekten prenses gibi *hissetmem* için biraz zaman geçmesi gerekecek," diye itiraf ettim.

Babam beni bir kez daha kucaklar ve ben de bir süre onu göremeyeceğimi bilerek ona sıkıca sarılırım. Houston'da işleri ve hayatı var. Onun burada kalıp beni sonsuza kadar çocukmuşum gibi bakmasını isteyemem. Ve o haklı. Kararımı vermem gerekiyor, ama her halükarda onun desteğini bilmek harika bir duygu.

Babam alnıma hafifçe bir öpücük kondurur. "Seni seviyorum, kızım."

Boğazımdaki yumru Teksas büyüklüğüne ulaşır, gözlerim yaşlarla dolar. "Ben de seni seviyorum baba."

"Gitme zamanı geldi. Bu sefer baban için lüks özel kraliyet jeti yok."

"Yine sıradan ticari uçağa mı döneceğiz? Nasıl başa çıkacaksın?"

"Büyükannen ve büyükbaban birinci sınıf bileti aldılar, en azından beyzbol maçlarını izlerken seni özleyebilirim."

Bir kahkaha patlar ve tutmaya çalıştığım gözyaşları yanaklarımdan süzülür. "Seni çok özleyeceğim."

"Sadece bir uçak yolculuğu uzaklıkta olacağım ve istediğin zaman eve gelebilirsin."

Vlad, öğrendiğim kadarıyla onun ince bir kesme şekli olan boğazını temizliyor.

Gözyaşlarımı silerim ve cesur bir gülümseme takınırım.

"Seni seviyorum," der babam kapıda, bana gülümser ve sonra gider.

Vlad bana bir mendil uzattı, ben de hemen küçük bir kız gibi ağlamaya başladım. Üniversiteye başladığımdan beri evde yaşamıyorum, ama nedense babamın gitmesini görmek beklediğimden çok daha zor geldi. Burada tek başıma kaldım ve omuzlarımda büyük bir karar var.

Onun benim adıma bu kararı asla veremeyeceğini biliyorum. Bunu kendim yapmam gerektiğini biliyorum. Ama onun burada olması, her şeyi bir şekilde daha az zorlu hale getirdi.

"Dersine başlamaya hazır mısın?" Vladimir nazik bir sesle soruyor.

Derin bir nefes alıp, kullanılmış mendili elimde buruşturuyorum. "Biliyor musun? Hazırım Vlad. Hadi başlayalım."

Bölüm 12

Alexander

"Ama baba, mantıklı ol. Neden Sofia kalamıyor? O bu tür şeyleri çok sever," diye itiraz ediyorum. "Tam ona göre bir şey."

Babam sandalyesine yaslanıp parmaklarını birbirine geçirdi ve beni inceledi. "Nedenini çok iyi biliyorsun Alexander. Bu konuda benimle tartışmana şaşırdım."

"Tabii ki neden kalmamı istediğini anlıyorum..." diye başlıyorum ama hemen sözüm kesiliyor.

"Sen benim oğlum ve varisim. Bu nedenle, sen benim bir uzantısın. Ledonia'da işlerim var, geri dönmem gerekiyor ve ancak ay sonunda Oyunlar için geri gelebilirim. Benim yerime sen kalmalısın. Sen benden sonra en iyi seçeneksin."

Ah, her çocuğun babasından duymak istediği sözler.

Bu, benim çok iyi bildiğim ve hiç başarılı bir şekilde tartışmadığım bir retorik cümle.

Çok da uzak olmayan bir gelecekte, Ledonia'nın çıkarları için kararlar alacağımın farkındayım. Bu, kafamın üstünde ağır bir mecazi ve bazen de gerçek bir taç gibi duruyor. Aslında yedi yıl sonra, Ledonia geleneği gereği babam tahttan çekildiğinde.

Bu düşünce içimi kuru üzüm büyüklüğünde bir şeye dönüştürüyor.

Bu, bir mesleğe doğduğunuzda karşılaştığınız sorundur. Söz hakkınız yoktur. Seçme şansınız yoktur. Tabii, Prens Nicolas gibi kaçmaya karar vermezseniz.

Ama bu benim tarzım değil.

"Malveaux'da kalmanı ve yeni prensesle mümkün olduğunca çok zaman geçirmeni istiyorum. Onu tanı. Nasıl biri olduğunu, nelerden hoşlandığını öğren."

"O Amerikalı, muhtemelen hamburger ve kola sever," diye şaka yapıyorum. Babam hiç eğlenmiyor. "Biraz daha derine inmeye çalışalım, olur mu Alexander?"

"Elbette, baba. O sadece düşüncesizce söylenmiş bir sözdü." "Hmm," diye homurdandı.

Babam zor biridir. Onu etkilemeye çalışmaya devam ediyorum, ama şu ana kadar bu konuda hiçbir başarı elde edemedim. Aptal olduğum için, denemekten kendimi alamıyorum.

"Ona tam olarak ısındığımı söyleyemem."

"Sevmelisin. Ayrıca, gördüğüm kadarıyla, bitmek bilmeyen partilerine uyum sağlayabildiğinde kadınlarla aran iyi."

Ailemle bile olsa, itibarımı silip atamıyor muyum?

"O eski ben, baba. Artık o işlerle ilgilenmiyorum. Onları geride bıraktım."

Kaşlarını kaldırdı. "Neden böyle bir şey yaptın ki?"

"Sıkıldım," diye cevapladım basitçe.

Bu yeni bilgi ışığında beni değerlendirircesine gözlerini kısıyor. "Yeni sen neyin?"

Ne kadarını onunla paylaşacağımı bilemediğim için duraksıyorum. Biz hiç yakın sayılabilecek bir ilişki yaşamadık. Hayatım boyunca beni uzak tutması bunun nedeniydi. Elbette onu seviyorum ve onun için her şeyi yaparım.

Çocuklar ve ebeveynleri arasında işler böyledir. İnsan olarak nasıl olurlarsa olsunlar, onların onayını, sevgisini çaresizce istersiniz.

Babam mı? O beni daha çok bir çalışan olarak görüyor, emekli olduğunda aile işini devralması için eğitip hazırlayacağı biri olarak. Onun sevgisinden şüphem yok, ama bu sevgi, dövme demir bir çit gibi dikenli, güzel olduğu kadar tehlikeli.

"Sanırım partilere ve partilerle ilgili her şeye pek ilgi duymuyorum," diye basitçe cevap veriyorum.

"Peki ya kadınlar?"

"Bir yıldan fazladır kimseyle romantik bir ilişkim olmadı, baba."

"Bir yıl mı?" Kesinlikle şaşkın görünüyor. "Gazetelerde okuduğum bu değil."

"Çünkü ikimiz de gazetelerin ne kadar doğru olduğunu biliyoruz."

"Hmm. Evet. Şu anda yeni kişiliğini ortaya çıkarmak için uygun bir zaman değil, Alexander. Amerikalılarla ilgili konularda eski kişiliğine sadık kal. Onu etkile. Malveaux için ne kadar önemli olduğumuzu ona göster. Ben emekli olduğumda kral sen olacaksın. Artık bir adım öne çıkmanın zamanı geldi. Kendini kanıtlamanın zamanı geldi."

Sözleri, vatozun kuyruğunun vuruşu gibi yakıcıydı.

Pes etmiş bir şekilde iç geçirdim. Bu sefer kazanamayacağım. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"O nereye giderse, sen de oraya gideceksin. Ben hallederim. Eminim hayır kurumlarıyla tanıştırlılacak ve çeşitli etkinliklere katılmak zorunda kalacak."

"Baba, sanmıyorum ki..."

Beni keserek sözümü bitirdi. "Evet, ben öyle düşünüyorum ve sen de öyle düşünmelisin. Haftaya Parlamento'ya tanıtılacak. Onunla git. Birlikte görün."

"Malveaux Parlamentosu'nun Ledonian kraliyet ailesini kollarını açarak karşılayacağını sanmıyorum. Sen tahta çıktığında, kadınları da kraliyet verasetine dahil etmeme kararını oldukça olumsuz karşılamışlardı."

Aslında, Malveaux hükümeti, yasalarımızın ne kadar eski kaldığı konusunda yorum yapmaktan çekinmedi. Tabii ki kraliyet ailesi yorum yapmadı, çünkü o ki uygunsuz ve oldukça kraliyet

uygunsuz ve kraliyet ailesine yakışmayacak bir davranış olurdu, ancak bu konudaki sessizlikleri, hükümetlerinin görüşüne katıldıklarını ima ediyordu.

"Senin orada olmandan onur duyacaklar," diye cevapladı babam, ya benim demek istediğimi anlamadı ya da görmezden geldi. Hangisi olduğu belli değildi.

Ona dürüst davranmaya karar verdim. Mantiğımı dinlemeyecekse, belki de kadının benden nefret ettiğini ve benimle bir öğleden sonra geçirmek yerine eski sarayın zindanında bir gece geçirmeyi tercih edeceğini dinler.

"Mesele şu ki, baba, dün gece yeni prensesle pek iyi bir başlangıç yapamadım. O, benim bir numaralı hayranım olarak nitelendirilebilecek biri değil."

"Onu bir numaralı hayranın yap."

Söylemesi yapmasından çok daha kolay.

Ona söyleyeceğim son şey, dün gece yüzüme yumruk atanın o olduğu. Bu küçük sırrı kendime saklayacağım. Onun için, burnum bir garsonun tepsisine çarptı, tıpkı Amelia'ya ve o zamandan beri bana soran herkese söylediğim gibi. Onu sevmiyor olabilirim, ama böyle bir hikayenin ortaya çıkmasına gerek yok.

Telefonunun deri kapağını kapatıp ayağa kalkıyor, bu konuşmanın gerçekten bittiğini ve benim kaybettiğimi simgeliyor.

"Sana daha fazla kıyafet göndereceğim. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bu odalarda tek başına çok rahat edeceksin."

Kapı çalındı ve ben kapıya yetişemedim, Amelia tüm coşkusu ve heyecanı ile içeri daldı, ardından da çok daha olgun ve sakin Sofia geldi.

"Alex!" Bana sıkıca sarılır. "Kalmaya karar verdiğine inanamıyorum. Çok şanslısın."

Bu tamamen "şanslı" kelimesinin tanımına bağlı.

"Sadece o mirasçı olduğu için." Sofia babamızı yanağından öperek selamlar. "Merhaba baba. Bir yere mi gidiyorsun?"

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," der babam odadan çıkarken. "Burnun nasıl?" Sofia yüzümü inceler. "Bugün daha iyi görünüyor

. Dün gece çok kötü görünüyordun."

Dikkatlice parmaklarımı yüzüme götürdüm. Burnum hala biraz şiş ve gece birkaç kez uyanıp

yastığa çarparak acı çekmişim. Ama saray doktoru kırılmadığını söyledi.

Amelia benim savunmama atlar. "Hayır, Sofe, öyle değildi. Her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu."

"Sen onu her zaman övüyorsun çünkü o senin favorin," diye suçluyor Sofia.

Amelia sadece omuz silkiyor çünkü ben onun en sevdiği *kişiyim* ve bunu hepimiz biliyoruz.

Aslında Amelia'dan çok Sofia'nın yaşına yakın olmama rağmen, her zaman küçük kız kardeşimle daha yakındım. Onu sevmek çok kolay. Hayat dolu, mutlu ve meraklı bir kız. Artık orta yaşa doğru hızla ilerlerken – tamam, 26 yaşındayım ama yine de artık çok genç sayılmam – elimden geldiğince olumlu, hayatı onaylayan şeylere ihtiyacım var. Tabii ki Sofia'yı da seviyorum. Amelia ve benden daha ciddi olmasına rağmen, iyi bir kalbi var ve bizim için her şeyi yapacağını biliyorum.

Bir de küçük kardeşim Max var. O da Amelia kadar eğlenceli biridir, ama benden beş yaş küçük olduğu için, Amelia, Sofia ve benim gibi birlikte büyürken pek fazla zaman geçirmedik.

"Gazetelerin bana Kızıl Burunlu Prens Rudolph dediğini gördünüz mü?" diyorum ve iki kız kardeşim de gülüyor.

"Bu çok komik," diyor Amelia, yanıma kanepeye otururken.

"Komik ama aynı zamanda oldukça uygun, sence de öyle değil mi?" diye ekliyor Sofia sinsi bir gülümsemeyle. "Senin yakışıklı Mükemmel Prens gibi görünmene o kadar alıştık ki. Sonuçta senin de bir insan olduğunu görmek güzel."

"Mükemmel Prens mi?" diye gülerek soruyorum. "Basında yeterince isim takılıyor, evde de buna katlanmak zorunda kalmam."

"Evet, zavallı sen, sadece ulusal basının değil, tüm dünyanın hayranlığını kazanmışsın," diyor Sofia. "Onlar seni mükemmel, beni ise sıkıcı buluyorlar."

"Bu sadece senin güzel insanlarla çılgın ilişkiler yaşamadığın için," diye açıklıyor Amelia. "Belki denemelisin? Herkesin senin hakkındaki fikrini değiştirebilir ve biraz da eğlenebilirsin."

"Bu, şu kadar olası bir şey..." diye başlar Sofia.

"Benim Amerikan prensesini kazanmam kadar olası," diye sözünü tamamlarım.

Sofia, sahte bir şaşkınlıkla elini kalbinin üzerine koyar. "Ailemiz dışında, ayaklarına kapanmayan bir kadın olduğunu mu söylüyorsun Alex? Asla!"

Kıkırdayarak gülüyorum. "İnan bana, Madeline Turner bayılmıyor."

"Sana uzun süre direnemez. Hiçbiri direnemez," diyor Amelia kendinden emin bir şekilde.

Dün gece Madeline ile yaptığımız konuşmayı düşünüyorum, nasıl sinirine dokunduğumu ve onu ağlattığımı. Suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor. Daha önce hiç kasıtlı olarak bir kadını ağlatmamıştım. Hiç hoş bir duygu değil.

Büfeden kendime bir fincan çay doldurup içine biraz süt ekliyorum. "İçimden bir ses, Amerikalı prensesimizin bana karşı koyabilecek kadar güçlü olduğunu söylüyor."

"Saçma. O bir kadın. Gözleri var, değil mi? Farkına bile varmadan onu avucunun içine alacaksın," diyor Amelia.

Çayımı bir yudum alıyorum, Malveaux çayının aslında ne kadar berbat olduğunu bir şekilde unutmuşum. "Oh, bu şey gerçekten berbat. Kahve içemez miyiz?"

"Neden ona biraz sihirli iksirinden eklemiyorsun?" diye önerdi Amelia.

Kıkırdayarak gülüyorum. "Çaya mı?"

"Onu tanıdıkça ona bayılacaksın, Alex," diyor Amelia emin bir şekilde.

"Belki."

Madeline ve ben kötü bir başlangıç yapmış olabiliriz, ama o kesinlikle enerjik bir kadın ve bunu bir kadında sevmediğim bir özellik olarak nitelendiremem. Dün gece, aç kelimelerle dolu bir odada fare kadar rahat görünen bir halden, kibirli bir meydan okumaya kadar değişen bir tavır sergiledi.

Bu ilginç bir karışım.

Bir yanımda, burada kalıp ona "kur yapmaktansa" ünlü Malveauxian tavus kuşlarının arkasını temizlemeyi tercih ederdi. Diğer yanımda mı? Kendime bile inkar edemem. Diğer yanımda, bu enerjik, savunmasız, güzel Amerikalıyı daha fazla tanımak istiyordum. Bir kez daha onun etkileyici sağ kroşesine maruz kalma riskini göze alsam bile.

Bölüm 13

Madeline

Kendimi dikkatlice sandalyeye indiriyorum, a) sallanmamaya veya sarsılmamaya, b) idam edilecekmişim gibi görünmemeye (Vlad'ın birkaç dakika önce söylediği kelimeler) ve c) kendimi kriket topunun kaleci eldivenine çarpmış gibi sandalyeye fırlatmamaya odaklanıyorum. Yine, Vlad'ın birkaç dakika önce söylediği kelimeler. Çünkü kriket? Hiçbir fikrim yok.

"Aferin," diye haykırıyor Alice, ben manevra sırasında tuttuğum nefesimi bırakırken — birkaç gün öncesine kadar hayatımda hiç düşünmediğim bir manevra. Bu, "oturmak" denen heyecan verici yeni bir şey. Görünüşe göre, Malveaux'da oturmakla ilgili birçok kural var, en azından bir prenses için. Benim geldiğim yerde, oturursun. Nokta. Şimdi ise, oturmak zarif ve

dikkatli bir şekilde yapılmalı ki sıradan bir köylü gibi görünmeyesin - yine Vlad'ın tam sözleri - ve kesinlikle kimsenin görmemesi gereken bir şeyi göstermeyesin.

"Bir öneride bulunabilir miyim?" diye soruyor Alice. "Söyle bakalım," diyorum.

"Belki ayak bileklerini diğer yöne doğru çaprazlayabilirsin. Daha doğal hissedebilirsin," diye nazikçe önerir.

Önümdeki aynaya bir bakış attığımda, soluk yeşil renkli elbise ve ona uyan topuklu ayakkabılarımla rolümü iyi oynadığımı, ancak bacaklarımın bükülmüş bir ip gibi durduğunu görüyorum. Hızla ayak bileklerimi değiştiriyorum.

Alice gülümsüyor. "Çok daha iyi."

"Harika. Oturmayı başarıyla öğrenmiş 24 yaşında biriyim."

"Şimdi, belki ayağa kalkabilirsin?" diye öneriyor

Vlad. "Çocuk oyuncağı, Vlad." Ayağa kalkıyorum.

"Sana öğrettiğimiz şekilde yapman daha iyi olabilir."

Oops.

"Tamam." Oturma hareketini tekrar ediyorum, bu sefer bacaklarımı doğru yönde çaprazlayarak, sonra bacaklarımı açmaya ve ellerimi nazikçe göbek deliğimin önünde tutarak ayağa kalkmaya odaklanıyorum. "İyi, değil mi? Bunu kesinlikle yapabilirim."

"Harika," diye haykırır Alice.

Onu tanıdığım andan itibaren sevdim ve o zamandan beri arkadaş olduk. Onun benim hizmetçim olduğunu ve onunla en iyi arkadaş olmamın uygun olmadığını biliyorum, *falan filan...* Teşekkürler, büyükanne... Ama o da benden sadece bir yaş küçük ve benimle aynı müzikleri, filmleri ve kitapları seviyor. Aramızda bir bağ oluştu ve benim buna ihtiyacım vardı. Babam Houston'a döndüğü için, Malveaux'da bulabileceğim tüm arkadaşlara ihtiyacım var.

"Oturmak ve ayakta durmak listeden silindi. Sırada ne var, millet?"

"Sırada Ledonia Prensesi Amelia ile kraliyet tavus kuşlarını görmek için randevunuz var, hanımefendi," diyor Vlad.

Amelia'yı tekrar göreceğim düşüncesi beni gülümsetiyor. Baloda tanıştığımızda, aşağılık kardeşi olmasına rağmen onu çok sevmiştim.

Kibirli Prens Alexander'ı düşünecek değilim tabii. O adam benim için öldü ve şu anda Ledonia'ya gitmiş olması beni çok mutlu ediyor. Umarım önümüzdeki 70 yıl kadar orada kalır.

"Maddie, hatırladın mı?" diyorum Vlad'a. "Alice kullanıyor. Sen de kullanabilirsin." "Maddie," diye tekrarlıyor.

"Peki, bu tavus kuşlarıyla karşılaştığımda, kanatlarını mı sallayayım, yoksa gagalarını öpmem daha mı uygun olur?" diye ciddi bir şekilde soruyorum.

Alice kıkırdamayı zorlukla bastırır. Vlad dudaklarını sıkıştırır.

"Sadece şaka yapıyorum çocuklar," diye onları yatıştırırım.

"Onları gözlemleyeceksin. Bu kadar basit," diye cevaplar

Vlad. Başımı sallarım. "Gözlemleyeceğim. Anladım."

"Onların güzelliği hakkında da yorum yapmanı önerebilir miyim? Sonuçta, onlar ülkemizin sembolüdür ve Malveauxian mavisini de onlardan esinlenerek geliştirilmiştir," diye ekler.

"Güzellikleri hakkında yorum yapacağım. Anladım," diyorum.

"Hadi gidip tavus kuşlarını görelim."

Vladimir'in bana kaşlarını çatacağını bilerek odadan çıkıyorum. Aramızda bir tür baba-kız ilişkisi var. O bana ne yapmam gerektiğini söyler, ben de onunla dalga geçerim ve sonunda onu yaparım.

O ve Alice, ayrıca büyükannem ve büyükbabamın benimle ilişki kurmaya ve kendimi evimde hissetmemi sağlamaya bu kadar istekli olmaları sayesinde, Malveaux'da geçirdiğim zaman beklediğimden çok daha az ürkütücü oldu. Henüz bunu söylemek için erken olabilir, ama buraya gelip herkesle tanışmak ve prenses olmanın nasıl bir his olduğunu görmek doğru bir karardı. Hatta burada olduğum için mutlu olduğumu bile söyleyebilirim.

Daha sonra, saray bahçesinde yürüyüş yaparken, lastik çizme giyen bir grup insanla karşılaşıyoruz ve onlar bana reverans ve selamlarla karşılıyorlar.

Birkaç gündür prenses olsam da, hala buna alışamadım. Büyükannem veya büyükbabamın arkamda gizlenmiş olduğunu ve onların selamladığını hissediyorum, oturmaktan başka hiçbir şeyden haberi olmayan bu yepyeni prensesi değil. Oturmayı çok iyi beceriyorum.

"Hepinizle tanıştığıma çok memnun oldum," diyorum gülümseyerek. "Ben de lastik çizme giymeli miyim?"

"Lastik çizme derken, wellington çizme mi demek istiyorsun?" diye soruyor, kendini Ralph olarak tanıtan av bekçisi.

Ayaklarını işaret ediyorum. "Onlar."

"Elbette," diye cevaplar ve bir kadına işaret ederek öne çıkmasını ve bana mavi renkli, kraliyet monogramlı (başka ne olabilirdi ki?) bir çift lastik çizme getirmesini söyler. Ayaklarımı bu çizmelerin içine sokarım ve büyükannemin prenses derslerim için giymem için ısrar ettiği topuklu ayakkabılardan kurtulduğum için minnettarım.

"Tamam, kuşlarla tanışmaya hazırım," diyorum.

"Ledonya kraliyet ailesinin temsilcisini bekliyoruz," diyor Ralph.

"Prensес Amelia. Tamam. Onu tekrar görmek çok güzel olacak."

"Prensес Amelia mı? Hayır, hanımefendi." Omzumun üzerinden bakar. "Ah,

İşte geldi."

Bir dakika. *O mu?*

Olamaz. Evren o kadar acımasız olamaz.

Dönüp baktığımda, dün gece baloda olduğu gibi aynı özgüven ve kibirle bana doğru yürüyen, kendini beğenmiş, flörtöz ve kaba prensi görüyorum.

Çok teşekkürler, Evren.

Çevremdeki herkes reverans yapıyor ve eğiliyor. Ben mi? Ben sadece ona dik dik bakıyorum. Büyükannem onunla arkadaş olmamı istiyor olabilir, ama dik dik bakmamdan bahsetmedi.

Alexander'ın burnu hala kırmızı ve biraz şiş, ama dün geceki kadar acı verici görünmüyor. Yazık, gerçekten. Yakışıklılığına bir iki çukur ekleselerdi, Ken bebeği gibi görünmezdi.

Eminim "plaj" becerilerinden gurur duyuyordur. Kıkırdamayı zorlukla bastırıyorum.

"Biraz geç kaldığım için özür dilerim," diyor, tüylerimi diken diken eden o yapmacık tavrıyla. "Umarım sizi bekletmemişimdir."

"Tam zamanında geldiniz, Majesteleri," diye cevaplar Ralph.

"Bunu duyduğuma sevindim." Gözleri benimkilere takılır ve soğuk bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru yayılır. "Prensес Madeline. Sizi tekrar görmek ne güzel." Bana elini uzatır ve ben isteksizce elini tutarım, sadece

Çünkü yapmazsam kaba görünürüm. Ama ciddi, bu adamla bir daha asla temas kurmak istemiyorum.

Dinliyor musun, Evren? Beni daha önce hayal kırıklığına uğrattın, bu yüzden bana bunu borçlusun.

bunu bana borçlusun.

"Seni de görmek güzel," diye sertçe cevap verip elimi geri çekiyorum.

Tabii ki, düğmeleri iliklenmiş, yakası açık gömleği, V şeklinde gövdesini ortaya çıkaran pantolonuyla, zeytin rengi teniyle kontrast oluşturan gömleğinin bembeyazlığıyla şok edici derecede yakışıklı görünüyor. Ayaklarına bakıyorum. Lastik çizmeleriyle hazırlıklı gelmiş.

Ve sonra hayal edilebilecek en kötü şey oluyor, Eric'in Houston'da yaşarken bana çıkma teklif etmemesinden daha kötü. Çok daha kötü.

Gözlerine baktığımda, içimde zayıf ama belirgin bir elektrik kıvılcımı hissediyorum.

Hayır. Olmaz.

Bu tatlı dünyada, bu... *bu... adama* ekici gelmemin imkanı yok. O korkunç, kibirli ve kaba ve onu hiç sevmiyorum.

Elektrik prizinden fişi çekip hemen ona sırtımı dönüyorum.

Bunun potansiyel bir eş gördüğümde ortaya çıkan basit bir fizyolojik tepki olduğunu biliyorum. O bir erkek, ben bir kadını. Bu temel üreme bilimi. Eğer bunu görmezden gelirim, ortadan kalkacağını biliyorum çünkü Prens Alexander, özellikle  remeye ilgili herhangi bir şey hissetmek istediğim son erkek.

Ugh.

"Bu taraftan gidelim mi?" diye sorar Ralph.

"ok isterim," diye cevap verip onu takip etmeye başlıyorum, ama Alexander yanıma gelip adımlarımı takip etmeye başlıyor.

"izmelerinizi beğendim," diyor, gözleri ayaklarıma dikilmiş.

"Teşekk rl r," diyorum burnumu çekerek. Ona bakmaya cesaret edemiyorum. "Botlarının Ledonian kırmızısı olacağını düşünmüştüm."

"Kırmızı botları Noel Baba'ya bırakayım dedim." "Santa mı demek istiyorsun? Aslında onun botları siyah."

"İyi bilmek. Bu Noel'de senin dediğin gibi Noel Baba kılığına girdiğimde siyah botlar giyeceğimden emin olabilirsin."

Ona bir bakış attım. O, hayatımda tanıştığım en az Noel Baba'ya benzeyen adam olmalı, tabii Noel Baba'nın geniş ve kaslı omuzları ve ince bir beliyle, birçok kadını ağlatacak etkileyici, bronz bir altı paketi yoksa.

Dün gece Alexander'ı Google'da aramış olabilirim, ya da aramamış olabilirim. Ve onun plaj tatilinde sadece mayosuyla çekilmiş fotoğraflarını görmüş olabilirim, ya da görmemiş olabilirim.

Ağladığımdan değil tabii. Tüm yakışıklılığı ve erkekliğine rağmen, Alexander'ın kibri, üstünlükçülüğü ve kaba tavırları benim gözümde tek göze çarpan özellikleri.

Al bakalım, kıvılcım.

"Sen yap," diyorum.

"Yapacağım."

"Kime Noel Baba kılığına giriyorsun?"

Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, onun bir kızla yaptığı tuhaf ve seksi bir şey olduğunu hayal ediyorum ve hemen geri adım atıyorum.

"Aslında, söyleme. Bilmek istemiyorum."

"Sana söylemekten mutluluk duyarım." Gülümsemesi bana tuhaf şeyler yapıyor.

Görmezden geldiğim şeyler.

"Son birkaç yıldır, desteklediğim çocuklara yardım kuruluşu için Noel Baba rolünü üstleniyorum."

çocuklara yardım kuruluşunda Noel Baba rolünü üstleniyorum."

"Tabii, öyle." Bir grup çocuk için Noel Baba kostümü giyen Prens McHottie mi? Çok olası. "İnanması bu kadar zor mu?" diye soruyor, koyu renk gözleri bana odaklanmış.

"İnanması bu kadar zor mu?" diye soruyor, koyu renk gözleri bana dikilmiş.

Gözlerimi ondan ayırıyorum. "Prenses Amelia'nın da katılacağı söylenmişti," diye cevap veriyorum, Alexander'ın çocuklara karşı nazik olduğunu düşünmekten konuyu saptırmak için. Ki bu kesinlikle yalan, zaten.

"Sevgili kardeşim, ailemin diğer üyeleriyle birlikte Ledonia'ya döndü," diye cevaplar. "Korkarım bir iki hafta birbirimize katlanmak zorunda kalacağız."

Ağızım açık kalır. Beni kaçmaya zorlayacak en olası kişi olan Prens Alexander'la bir ya da iki hafta mı geçireceğim?

Evren ve ben kesinlikle kavga ediyoruz.

"Harika," diye cevap veriyorum neşeyle. "Malveaux'da kalışınızın keyifli geçmesini dilerim. Ama çok meşgulüm, bu yüzden birlikte vakit geçirebileceğimiz tek fırsat bu olabilir."

"Sana garanti ederim ki öyle olmayacak," diye cevaplar, dudakları dizlerimi titreten o gülümsemesine bürünür.

Tabii ki benim dizlerim hiç de titremez. Hayır. Dizlerim sağlamdır. Sağlam ve sert. Benim için titreme diye bir şey yoktur. Kaya gibi sert dizler.

"Her gün 'takılacağız'." Beni alay etmek için parmaklarıyla tırnak işaretleri yapıyor, çünkü o kadar iyi bir adam.

"Hayır, takılmayacağız."

"Evet, takılacağız."

Kafamı sallıyorum. "Yapacak çok işim var."

"Biliyorum. Basın sekreterin programınla ilgili olarak seninle zaten iletişime geçti."

Basın sekreterim mi var?

Onu dikkatle süzdüm ve hala bana sanki bu harika bir fikirmiş gibi gülümsediğini gördüm. Ama kesinlikle bundan *memnun* değildir, değil mi? Dün geceki hiç de hoş olmayan karşılaşmamızdan sonra, onun vakit geçirmek isteyeceği son kişi benim olduğuma eminim.

"Sen benim yeni takipçim mi oldun?" diye soruyorum.

"Her zaman bir takipçin olması alışkanlığın mı oldu, prenses?"

Bu ne biçim bir soru?

"Sadece durumu hafife alıyorum." Sadece onun duyabileceği kadar ona yaklaşıyorum ve kokusunu hafifçe alıyorum. Bu, o lanet olası elektriği yeniden ateşliyor ve ben yine hızlıca kendimi uzaklaştırmak zorunda kalıyorum. "Eminim sen de benim kadar mutlusundur."

"Beni izleyin, Majesteleri," diyor Ralph ve ben bu fırsatı Alexander'dan uzaklaşmak için kullanıyorum.

Ama o kaygan bir yılan balığı gibidir ve çok geçmeden tekrar yanıma gelir. "Balodan beri nasılsın?" diye sorar.

"İyiyim."

"Umarım elin iyileşmiştir."

Dikkatimi ona çeviriyorum. "İyileşti, teşekkürler. Seninki nasıl... bilirsin?" Alexander'ın yüzünü inceliyorum. Dün gecedan beri burnundaki şişlik ve kızarıklık azalmış.

Bunun yazık olduğunu düşünmem çok mu kötü?

Muhtemelen, ama bu konuda fazla durmayacağım.

"Söyleyebilirsin, biliyorsun, ve bu tamamen normal, o garsonun tepsi sayesinde değil."

Demek hikayesine sadık kalıyor. Rahatsızlık duyarak kıpırdanıyorum. "Eminim tepsi kasıtlı yapmamıştır."

"Öyle mi?"

"Sanırım kendini savunmak için yaptı, sonuçta yanlış bir karar olduğu ortaya çıktı."

"Bu bir özür gibi geliyor, Texas," diye cevaplar. Yine bana *Texas* mı diyor?

Cevap vermek için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Bu adam neyin peşinde?

"Hazırsanız, Majesteleri, prensesin en değerli ulusal kuşumuzla resmi tanışması için ormanlık alana gireceğiz," diyor Ralph ve konu değiştiği için rahatlıyorum. "Onları sık sık çimlerde görürüz, ama bugün biraz zor bulunur gibiler."

"Hazırım," diyorum hevesle, giderek daha da kafa karıştırıcı hale gelen Alexander'dan uzaklaşarak.

Onun aslında bazı iyi özellikleri olabileceğini düşünmekten hoşlanmıyorum, örneğin o dolapta gerçekten ne olduğunu paylaşmaması ve çocuklar için Noel Baba kılığına girmesi gibi. Gerçi onun bunu gerçekten yaptığına hala derin bir şüphe duyuyorum.

Ralph'ın yanına yaklaşıyorum ve birlikte ormana doğru yola çıkıyoruz. Alexander, Vlad ve muhtemelen Alexander'ın uzun süredir acı çeken koruması olan Paulo adında siyah takım elbiseli başka bir adam da peşimize takılıyor.

Anlatabileceği hikayeler.

Tabii benim ilgimi çekecek türden hikayeler değil.

Yemyeşil alçak ormanı gözlerimle tarıyorum. Güneş ışığı ağaçların yapraklarından süzülerek yere benekli bir parıltı yayıyor.

"Tavus kuşları nerede acaba?" diyorum, daha çok kendime.

"Bu mevsimde dişiler yuva yapıyordur herhalde," diye cevaplar Alexander. İnanamadan, bir kez daha yanıma dönüp ona bakarım.

Bu adam ne, *süper yapıştırıcı* mı?

Ona yan gözle bakıyorum. "Tavus kuşları hakkında çok şey biliyor musun?" "Yeterince biliyorum."

Eminim öyledir, kendisi de bir tavus kuşunun kötü bir taklidi olduğu için.

Alexander'ın tavus kuşu tüyü takmış, orman zemininde dolaştığı görüntüsüne gülümsemeyi zor tutuyorum.

"Ve o *tavus kuşu*, Texas. Tavus kuşları erkektir," diye ekliyor ve ben ona sert bir bakış atıyorum.

"Monarşinin tavus kuşlarına bakma geleneği çok eskilere dayanır, tıpkı İngiliz kraliyet ailesinin ülkenin kuğu popülasyonundan sorumlu olması gibi. Kraliyet ailesi, siz de dahil, hanımefendi, onların yaşam alanlarından, düzenli olarak yaralanıp yaralanmadıklarını kontrol etmekten ve onları korumaktan sorumludur," diye açıklıyor Ralph.

"Kraliyet ailesinden tam olarak kim?" diye soruyorum.

"Sizin olacağınız için mi endişeleniyorsunuz?" Alexander'ın gözleri parıltıyor. "Hiç de değil," diye kısa bir cevap veriyorum. "Kral mı? Kraliçe mi?"

"Bu hükümdar, hanımefendi. Bu durumda kral," diye cevaplar Ralph. "Şimdi, lütfen dikkatli davranmayı unutmayın."

"Kolayca korkarlar mı?" diye soruyorum.

"Evet, öyle oldukları bilinir," diye cevaplar Ralph. "Sizin için de uygunsa, konuşmaktan kaçınmalıyız, Majesteleri."

"Kesinlikle kabul edilebilir," diye cevap veriyorum ve Alexander'a dönerek Ralph'a basit bir baş selamı veriyorum.

Sessizce yürüyoruz, ta ki gördüğüm en inanılmaz manzarayla karşılaşana kadar. Bir açıklıkta bir sürü *tavus kuşu*, pardon, peacock var. Sanki en abartılı moda şovundaymışız gibi, erkekler divalar gibi, kuyruk tüylerini devasa, psikedelik yelpazeler gibi açarak etrafta dolaşıyorlar. Onlar, podyum mankenlerinin tavus kuşu versiyonu, "*bakın ne kadar muhteşemim*" tavrıyla gösteriş yapıyorlar.

Ledonia'nın ulusal sembolünün tavus kuşu olmaması ne yazık. Alexander'a çok yakıştırdı.

Sonra da erkeklerden hiç etkilenmeyen, daha çok mantıklı bir seyirci gibi görünen dişiler var. Arada sırada, bir

erkek dramatik bir gösteri yapar ve dişiler, bunu daha önce de gördüklerini belirten bir bakışla ona bakarlar.

Aferin bayanlar. Alexander konusunda onlardan bir ders almalıyım.

Ralph fısıldar, "Bütün bu tavus kuşu gösterişini görmek harika, hanımefendi."

"Gösteriş mi?" diye fısıldayarak cevap verdim.

"Bu, bir grup tavus kuşunu tanımlamak için kullanılan terimdir." "Anladım. Malveaux'ya özgü bir tür mü?"

"Hayır, hanımefendi. Aslanın İngiltere'nin sembolü olması gibi, tavus kuşu da Malveaux'ya özgü değildir. Aslında, ülkemizde yaşayan ilk tavus kuşları, yaklaşık 800 yıl önce bir Hintli Maharaja tarafından Kral Leopold'a hediye edilmiştir."

"Cidden mi? Bu çok havalı," diye cevap veriyorum. "Daha yakından bakabilir miyim?" "Dikkatli adımlar atıp onlara dokunmaya çalışmadığınız sürece dokunmaya çalışmadığınız sürece sorun yok."

"Dokunmak yok. Anladım."

Adımlarıma dikkat ederek yavaşça yaklaşıyorum. Daha yakın, daha yakın. Sonra, 4 Temmuz'daki havai fişekler gibi, şimdiye kadar duyduğum en gürültülü dal kırılma sesini duyuyorum.

Uh-oh.

Tavus kuşları çılgına dönüyor, sanki matematik dersinde ansızın sınav yapacağımı duyurmuşum gibi kanat çırpıp gürültü yapıyorlar. Kanat çırpma sesleri ve öfkeli kuş sesleri ortalığı dolduruyor. Özellikle telaşlı bir tavus kuşu roket gibi havaya uçarken, diğerleri GPS sinyalini kaybetmiş gibi etrafta koşturuyor.

Bu durum rahatsız edici ve gürültülüydü, ben de kendimi hazırlayıp diğerlerine dönmeden önce nefesimi tuttum. Malveaux'nun ulusal kuşunu resmi olarak tanıttığımda, onlara hayatlarının en büyük korkusunu yaşatmam ne anlama geliyor?

"Oops," diyorum, bir şekilde bu durumu kurtarabileceğimi umarak. Ama olmuyor.

Ralph dudaklarını sıkıştırır, muhtemelen bana tam bir aptal olduğumu söylememek için; Alexander dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle başını sallar ve ben de onu korkutup uçup gitmesini isterim

Vlad ve Alexander'ın koruması aniden ağaçlarda saklanan keskin nişancıları arıyormuş gibi yapmaya başlar.

"Tüm bunlar için çok teşekkür ederim," diyorum Ralph'a gergin bir sesle.

Alexander'a bakmıyorum. Bir grup kuşla kendimi gülünç duruma düşürdüğümü görünce bundan çok hoşlandığını biliyorum.

Ralph, son kuşların kaçışını izlerken çenesini gevşetir. "Rica ederim, hanımefendi," der belirsiz bir şekilde.

"Şimdi geri döneceğim." Başparmağımla sarayın yönünü işaret ediyorum. "Görmem gereken insanlar ve yapmam gereken işler var. Prenses işleri. Yani... evet."

Pürüzsüz.

Cevap beklemeden, topuklarımı döndürüp uzaklaşıyorum, her adımda utanç kan dolaşımımı kaplıyor.

Bölüm 14

Alexander

"Bir ay bile dayanamayacak," diyorum telefona, sarayın hemen dışındaki bahçede bir çeşmenin önünden geçerken.

"Neden?" diye cevaplar Sofia.

"Çünkü o her şeyi mahvediyor. Daha dün, resmi tanıtımında kraliyet tavus kuşlarını korkuttu, sanki zavallı yaratıklara tam ölçekli bir askeri saldırı düzenleyecekmiş gibi kanat çırpıp gürültü kopardılar."

Ülkesinin en değerli kuşlarını korkutup kaçırmasını, sonra da sanki hiçbir şey yapmamış gibi çenesini kaldırıp öfkeyle uzaklaşmasını düşünüyorum.

"Hayır!"

"Aslında ona oldukça üzıldüm. Çok utanç verici bir durum olmalı."

"Haklısın. Amerika'da normal bir hayat sürerken buraya gelmek çok zor olmalı. Kendini bu şekilde utandırmak zavallı kız için çok utanç verici olmalı."

"Doğru, ama bu benim sorunum değil," diye cevap veriyorum.

"Alex, çok acımasızsın. Onu pek sevmediğini anlıyorum, ama en azından denemelisin. Babam, onu gerçekten tanımak için mümkün olduğunca çok zaman geçirmeni istiyor."

"Ve babamın istediği şey," diye iç çekerek söylüyorum.

"Aynen öyle," diye onaylıyor. "Zaten Madeline bana çok hoş birine benziyordu, resmi sunumunda biraz şaşkın görünse de. Amelia onu harika buluyor."

"Amelia herkesi harika bulur," diye cevap veriyorum, her ne kadar bu, kız kardeşimde en çok sevdiğim özelliklerden biri olsa da.

"Bak, hepimiz Oyunlar için geri döneceğiz ve eminim onu daha iyi tanıma fırsatımız olacak. O zamana kadar sen ve o sıkı dost olabilirsiniz."

Hâlâ biraz hassas olan burnumu ovuşturuyorum.

"İnanmıyorum." "Babam senin durumundan memnun mu?"

"Ben nereden bileyim? Son zamanlarda yeni moda gibi somurtkan suratını takınıyor."

Kız kardeşim kahkahayla güldü. "Dinlenme sırasında somurtkan yüz." "Haklı olduğumu biliyorsun."

"Bu görevi sana verdiği için, onun oğlu ve varisi olduğunu biliyorsun."

"Her gün bana hatırlattığı gibi."

"Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Öyle değil. Hayatının bir amacı var. Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun, Alex."

"Hadi ama Sofe." Bu eski şikayete girmek istemiyorum. En azından kral olup Parlamento'da bir miktar nüfuz sahibi olana kadar hiçbir şey yapamayacağım bir şikayet.

"Ne yapacağım? Amacım ne? Ailemize göre, soylu biriyle evlenmek, hatta yakında birini bulamazsam görücü usulü evlilik yapmak. Evlenip çocuk sahibi olduğumda da, kraliyet ailesinin üyeleri olarak hepimiz hala göz önünde olacağız

ama gerçekte hiçbir rolümüz olmayacak. Bu çok sinir bozucu."

"Bak ne diyeceğim. Tüm açılışlarda benim için kurdeleleri kesebilirsin," diyorum, ortamı yumuşatmaya çalışarak. "Hatta sana büyük makasları kullanmana bile izin veririm."

"Bu yardımcı olmuyor Alex." Derin bir nefes alır ve ekler, "Sen figüran değilsin."

"Öyle mi hissediyorsun?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. "Ekstra oyuncu gibi mi?"

"Prens Harry'nin otobiyografisinin adı *Spare* değil mi? Ama Harry'nin aksine ben ilk doğdum ve Max'ten sonra sadece üçüncü sıradayım. Üçüncü, Alex! Bu iş için biyolojik gerekliliklere sahip olmasaydın sen de aynı şeyi hissederdin."

En son yapmak istediğim şey, kız kardeşimle erkeklik organları hakkında konuşmak.

"Söz veriyorum, sonunda tahta çıktığımda bunu değiştirmek için elimden geleni yapacağım," diyorum içtenlikle.

"O zamana kadar ben çoktan çenesiz bir soyluyla evlenmiş olacağım," diye alay ediyor.

Gülüyorum. "Neden çenesi yok?"

"Çünkü benim şansım bu," diye homurdanıyor. "Ama cidden, teşekkürler. Sen iyi birisin, Alex."

Bu, ondan gelen oldukça duygusal bir söz ve ben de etkilenmeden edemiyorum. Sofia, yumuşak tarafıyla tanınan biri değil. Sanırım bunun nedeni, ilk çocuk olması ve yaptığı her şeyde başarılı olmak için çabalıyor olması.

Ama yapmak istediği tek şeyi yapamıyor.

Zor olmalı.

Prenses Madeline'in bana doğru yürüdüğünü görüyorum. İpek bir elbise ve kirli bir çift spor ayakkabı giymiş, tuhaf bir kombinle. Beni fark edince hemen duruyor, topuklarını döndürüyor ve ters yönde uzaklaşmaya başlıyor.

Gitmesini izliyorum, gözlerim uzaklaşan silüetini takip ediyor. Kesinlikle çok güzel, ince beli kalçalarının kadınsı kıvrımlarını daha da belirgin hale getiriyor. Kahverengi saçları uzun ve dalgalı, bugün olduğu gibi saçlarını açık bıraktığında güzel yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveleyiyor.

İsteğim dışında, karnımda bir heyecan hissediyorum. Bir anda bunun çekicilik olduğunu anlıyorum.

Hiç yardımcı olmuyor.

"Sofe, gidip Amerikalıyla arkadaş olmalıyım," diyorum. "Onunla bir ilişki kurmayı umuyorsan, ona öyle seslenmeyi bırakmalısın

"Prenses Madeline. Böyle daha mı iyi?"

"Sadece Madeline desek nasıl olur?"

İlk tanıştığımızda ona taktığım takma adı düşünüyorum. *Texas*. Bundan nefret etmiş gibiydi.

"Madeline. Tamam."

"Eminim sihrini konuşturursun ve kısa sürede onunla çok iyi arkadaş olursun. Muhtemelen sana zaten yarı aşık olmuştur. Etrafındaki kadınlara olan bu değil mi? Körü körüne aşık oluyorlar?"

Madeline'in beni fark edip diğer tarafa doğru yürümeye başladığını düşünürsek, bunun pek olası bir sonuç olduğunu söyleyemem.

"Buna cevap vermeye bile tenezzül etmeyeceğim."

"Sen bilirsin, ama ünün senden önce geliyor."

"Hoşça kal, çok büyük abla."

"Hoşça kal, kırık kalplerin prensi kardeşim."

Madeline'in peşinden uzun adımlarla koşuyorum, bu kedi fare kovalamacasında uzun bacaklarım açık bir avantaj sağlıyor.

Ona ulaştığımda, bana yan gözle bakıyor. "Ne?" diye tersliyor.

"Kimsenin sana iyi huylu olduğunu söylemesine izin verme," diye cevap veriyorum, umarım kazanan bir gülümsemeyle.

O bu alaycı sözü görmezden gelir. "Ne istiyorsun, Alexander?"

"Bu güzel günde seninle biraz zaman geçirmek istiyorum." *Çünkü sen çok çekicisin*, diye eklemek istiyorum.

Aniden durur, ellerini beline koyar ve bana sert bir bakış atar.

"Neden?"

"Belki seni karanlık ruh halinden çıkarabilirim?"

O, somurtkan dudaklarını zoraki bir gülümsemeye çekip bana göz kırpmıyor. "Karanlık ruh halinde olduğumu kim söyledi?"

"Bu çok açık değil mi?"

"Yanılıyorsun. Ruh halim gayet iyi."

Ve ben de bir ahır çocuğu.

"Sen öyle diyorsan."

"Aslında, öyle diyorum." "Aferin sana."

"Oh, benim için iyi. İyi olmaktan da öte, çünkü ruh halim harika."

Bu kadın *her konuda* benimle tartışmakta ısrarcı mı? Belki de ona gökyüzünün mavi olduğunu söylersem, o da aslında sarı olduğunu iddia edebilir? Bu eğlenceli bir sohbet olurdu.

Farklı bir taktik deniyorum. "Bak, dün tavus kuşuyla işler pek yolunda gitmedi, biliyorum, ama ben olsam bu konuda endişelenmezdim. Eminim daha önce de böyle şeyler olmuştur."

"Sorun tavus kuşu değil."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Değil mi? O zaman nedir?"

Kollarını göğsünde kavuşturur. "Sen," der basitçe.

"Ben mi?" diye şaşkın bir kahkaha atarak soruyorum. "Ne yaptım *ki*?"

"Beni takip ediyorsun ve beni rahatsız ediyorsun.

Bundan hoşlanmıyorum."

"Seni takip etmiyorum ve seni rahatsız etmek istediğim son şey bu."

Bunu tamamen kendin yapıyorsun.

"Bana öyle geliyor. Neden o tavus kuşu tanışma etkinliğine katılman gerekti ki?"

"Ailemi ve ülkemi temsil ediyorum ve bu nedenle senin *tavus kuşu* buluşması gibi etkinliklere davet ediliyorum."

Sinirlenerek gözlerini devirdi.

Ben devam ediyorum. "Ledonia ve Malveaux'nun çok özel bir..."

"—ilişkileri var," diye cümlemi tamamladı, çenesini sıkarak. "Öyle duydum."

"O zaman neden orada olduğumu anlayacaksın."

Ağzını bükerek, bundan hiç memnun olmadığını belli ediyor.

"Bak. Baloda aramızda yaşananlar ve sonra da... şey, dünkü kuş olayı yüzünden pek iyi bir başlangıç yapamadık," diyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ama Şimdi buradayız ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca, Oyunlar'a kadar birbirimizi sık sık göreceğiz. Uyumlu olmasa da, en azından sertlik olmadan bir arada yaşamamanın bir yolunu bulmamızı öneririm."

Kaşlarını kaldırıyor. "Büyük kelimeleri seviyorsun, değil mi?" Kaç yaşında bu kız, sekiz mi?

"Yardım etmeye çalışıyorum. İyi geçinsek iyi olur, sence de öyle değil mi?"

Ağzını büküyor, kolları hala kavuşturulmuş durumda, ancak az önce olduğu kadar sıkı değil.

İlerleme var.

"Ee? Ne dersin, Madeline?"

Omuzlarındaki gerginliğin bir kısmının azaldığını neredeyse görebiliyorum. "Sanırım deneyebiliriz," diye kabul ediyor.

"Gördün mü? O kadar da zor değildi." "Hmm."

Bir süre sessizce bahçelerde dolaşmaya başladık, sonra o, "The Games diye bir şeyden bahsetmiştin. O nedir?" diye sordu.

"İki ülke arasında her yıl düzenlenen oyunlar. Uzun süredir devam eden bir gelenek ve her yıl Malveaux veya Ledonia'da düzenleniyor. Bu sefer sıra sizde. Profesyonel sporcuların katıldığı ciddi yarışmalar ve daha hafif yarışmalar var. Ailem her zaman katılır ve biz de her zaman katılırız, ancak sadece hafif yarışmalara katılırız."

"Bu, bu oyunlara katılmam gerektiği anlamına mı geliyor?" "Bu senin için ihtiyatlı bir davranış olur."

Bana, "*Sen ve senin büyük lafların*" diyen bir bakış attı. "Bu iyi bir fikir olur," dedim.

"'İhtiyatlı' kelimesinin anlamını biliyorum." Bu kadına karşı kazanamıyorum.

"Eminim öyledir. Senin zeki biri olduğun benim için çok açık." Sanki bu iltifata güvenmiyormuş gibi bana yan gözle bakıyor.

"Ciddiyim."

"Tabii," diye yanıtladı tereddütle. "Zekiyim. Teşekkürler."

"Tabii ki."

Aaçlık bir alanı geçip Grand Walk'a varıyoruz. Grand Walk, eğimli bir tepenin üzerinde bulunan neoklasik bir rotundaya uzanan çim bir alan.

"Bu Oyunlarda ne yapmam gerekiyor? Rugby olmasa iyi olur."

"Rugby'yi sevmez misin?"

"Rugby hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama futbol hakkında her şeyi sorabilirsin."

"Yani Amerikan futbolunu mu kastediyorsun?"

"Tabii ki. Haydi Texans!" Havaya yumruk atıyor.

"Ah."

O sinirlenir. "Ah ne demek? Rugby'nin ne olduğunu bilmediğim için bana kraliyet burnunu mu siktiriyorsun? Çünkü bu haksızlık. Teksas'ta kimse rugby'nin ne olduğunu bilmiyor."

Gülümsemeyi bastırmak için dudaklarımı sıkıştırıyorum ve ona, kraliyet mensubu olsun ya da olmasın, kesinlikle tepeden bakmıyorum. "Oyunlarda rugby olmadığını bilmek sizi mutlu edecektir."

"O zaman ne var?"

"Okçuluk, engelli koşu ve kütük atma gibi geleneksel oyunlar, ama aynı zamanda peynir yuvarlama ve eş yarışı gibi daha az yaygın sporlar da var."

Burnunu kırıştırır. "Gerçekten 'eş yarışı' mı dedin? Böyle bir şey olamaz."

"Kesinlikle var."

"Erkeklerin karılarına birbirleriyle yarışmalarını söylediğini söyleme, çünkü bu ciddi bir cinsiyetçilik olur... eski zamanlara geri dönüş olur."

Dudaklarım gülümsemeye kıvrılır. "Eski dünya zamanları mı?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Eski moda. Çok uzun zaman öncesinden."

"Hepimiz mağarlarda yaşarken ve tekerleğin ne olduğunu bile bilmezken mi?"

Ortamı neşelendirmek için onunla dalga geçiyorum ve dudaklarının kıvrımından, bunun işe yaradığı anlaşılıyor, ama sonra başını sallıyor

sanki bunu yaptığım için bana kızmış gibi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Aslında çok eğlenceli bir oyun. Erkekler koşu yarışında eşlerini taşırlar. Çizgiyi ilk geçen kazanır."

Bana inanamayan gözlerle bakıyor. "Bu delilik, biliyor musun?"

"Aslında bu, kuzey ülkelerinde oynanan geleneksel bir oyun.

Finlandiya gibi ülkelerde oynanan geleneksel bir oyun. Bir Fin prensi kraliyet ailesinden biriyle evlendiğinde, yüzyıllar önce buraya da gelmiş. Büyükbabanın büyükanneni itfaiyeci tarzında omzunda taşıdığını görmek istemediğini söyleme sakın."

Gülmemeye çalışsa da, kıkırdamaya başlar ve sonunda burnundan ses çıkarır. Gülmemek için boşuna elini ağzına götürür, gözleri fal taşı gibi açılır.

Tanrı korusun, benim şakalarım gülmesine izin vermesin.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye memnuniyetle cevap veriyorum.

"Çok yaşlı oldukları için bir indirim falan almayacaklar mı?"

"Bekleyip göreceksin."

"Geçen yıl yarıştılar mı?"

"Yarışmadılar."

"O zaman bu yıl da katılmayacaklar." "Sen öyle diyorsan."

Her iki kenarı ağaçların gölgesiyle kaplı Grand Walk'un yokuşunu tırmanıyoruz.

"Ailen karı yarışına katılıyor mu?" diye soruyor.

"Babam, bu sporu pek sevdiğini söyleyemeyeceğim annemi taşımakta ustadır."

"Onu kim suçlayabilir ki? Bu, eşler için pek de onurlu bir şey değil."

"Bu sadece eğlence amaçlı bir şey, ancak babam bu tür etkinliklerde oldukça rekabetçi davranıyor. Geçen yıl peynir yuvarlama yarışında onu zar zor geçebildim ve bu durumdan hiç memnun kalmadım."

Kazanmamı kısa bir süre kutlarken, kızarmış yüzüyle bana dik dik bakışı aklımdan çıkmıyor. Babam kaybetmeyi pek sevmez, özellikle de oğlu ve varisi karşısında.

"Şimdi bana peynir yuvarlama yarışının ne olduğunu anlatmalısın, Alexander." Aslında benim adımlı kullanması büyük bir ilerleme.

"Bana Alex de," diyorum, binanın tepesindeki rotundaya ulaştığımızda. tepe.

Gözleri kısa bir süre benimkilere takıldıktan sonra başka yere baktı. "Tabii. Alex," diye mırıldanıyor.

Sadece hava sıcak olduğu için mi, yoksa yanakları biraz kızarıyor mu? Ben, aramızdaki bu beklenmedik kimyadan keyif alıyorum.

"O kadar da zor değildi, değil mi Texas?" diye soruyorum.

Egzersizden dolayı yüzü parlıyor ve alt dudağını ısırırken, o dudaklarının ne kadar öpülesi olduğunu aniden fark ediyorum.

Etrafımızdaki atmosfer değişiyor gibi.

Bir anlığına gözlerime bakıyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor. Ama bu sessiz anı paylaşır paylaşmaz, omuz silkerek gözlerini benden ayırıyor.

"Sorun değil. Neyse ne," diye cevap veriyor.

Hayal kırıklığı hissetmekten kendimi alamıyorum.

Garip. Ne umuyordum ki? Beni yanlış anladığını ve şimdi benim harika bir adam olduğumu, birlikte vakit geçirmek ve daha yakından tanımak istediği biri olduğumu söylemesini mi?

Belki de öpmek istediği biri olduğumu? Hayır.

Bu delilik.

Kadın açıkça belli etti. Benden hoşlanmıyor. Zaten babam, onu kazanmanın benim görevim olduğunu söyledi ve çekicilik gibi duygular planımın bir parçası olamaz.

"Geri dönelim mi? Gitmem gereken bir randevum var," diyor.

"Tabii ki."

Tepeden aşağı inerken, sarayın ihtişamı sabah güneşinde parlıyor.

"Sana peynir yuvarlamayı açıklamadım," diyorum bir bankın önüne geldiğimizde. "Biraz oturmak ister misin?"

O, sanki onu ısırabilecekmiş gibi bankı gözetliyor. Ya da belki de benim bunu yapacağımdan endişeleniyor.

"Aslında, gitmem gerek."

"O zaman seni saraya kadar geçireyim." "Tabii.

Peynir yuvarlamayı göster bana," diyor.

"Tam da hayal ettiğin gibi: bir peynir tekerini yuvarlamak."

"Bu oyundan çok işe benziyor."

"Evet, sadece bir sopayı kılavuz olarak kullanarak peyniri tepeden aşağı yuvarlaman gerekiyor. Tepeden aşağıya ilk ulaşan kazanır."

Gülüyor. Beni gülümseten hoş bir ses. "Geçen yıl babanı bu oyunda yendin mi?"

"Hayatımın en gurur verici anıydı." Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Onun için değil."

"Oğlu onu herkesin önünde bir şeyde yendiği için sevinmedi mi? Garip," diye şaka yapar.

"Garip," diye onaylıyorum.

Birbimize gülümsüyoruz. Bu da bir başka bağ kurma anı mıydı? Aramızda bir tür ateşkes mi sağladık?

Şimdi sarayın yan girişine geldik.

"Oyunlarda bir çubukla peynir tekerini dürtmeni görmek için sabırsızlanıyorum, ama şimdi gerçekten gitmem gerek."

"Nereye gidiyorsun?"

"Neden? Bir sonraki etkinliğime de davetsiz misafir olarak katılmaya mı çalışacaksın?" "Tavus kuşu etkinliğine davetsiz katılmadım."

Neden bunu anlamıyor? İnatçılık, işte bu yüzden. O, öpülesi dudakları olan inatçı bir kadın.

Bana başını salladıktan sonra kapıya doğru döndü. "Görüşürüz *Alex*."

"Sabırsızlıkla bekliyorum, *Texas*." Babamın söylediği gibi buzdağını eritmeye başladığım için memnuniyetle, onun sarayın kapısından içeri girmesini izledim.

Bölüm 15

Maddie

"Neden yine giyinmek zorundayım, büyükanne?" Alice elbisenin fermuarını çekip gümüş kemeri takarken, şık öğle yemeği için beni hazırlarken soruyorum.

Büyükannem, ten rengine çok yakışan güzel pembe bir elbise giymiş, aynadaki yansımama gülümsüyor. "Çünkü canım, benzer bir elbiseyle fotoğrafın çekildi. Birkaç gün içinde aynı elbiseyle görülürsen? İnsanlar konuşur."

"Ne derler?" diye gülerek soruyorum. "Yeni Prenses 12 saat boyunca aynı elbiseyi giyiyor! Ulusal skandal! Hemen orduyu çağırın!"

"Henüz anlamayabilirsin, canım, ama öyle ya da böyle, sen ülkenin en yeni stil ikonisindin. Kate

Middleton'ı, Grace Kelly'yi veya Prenses Diana'yı düşün. Hatta senin büyükannen bile zamanında bir stil ikonu idi."

"Eminim sen tam bir stil ikonuydun, büyükanne."

"Oh, ben oldukça moda tutkunuydu," diye gülümseyerek cevaplar. "Bazıları benim Avrupa'nın Jackie O'su olduğumu söylerdi, ama ben bu fikre hiç inanmadım. Ben kendim gibiydim ve moda konusunda kendi fikirlerim vardı, ama aramızda kalsın, Avrupa'nın Jackie O'su olarak bilinmek oldukça heyecan verici bir fikirdi."

"Eminim o senin yanında solda sıfır kalırdı, büyükanne."

"Çok şık ve güzeldin, hanımefendi," diye onaylar Alice. "Hâlâ da öylesin."

"Oh, ikiniz de beni çok gururlandırıyorsunuz," diye cevaplar büyükannem, mutluluktan kızarak.

"Bu moda tutkununu görmem lazım. Seni Google'da arayacağım," diyorum diyorum.

"Bu da senin Teksas deyimlerinden biri mi?" diye soruyor.

"Google. Bilirsin, internette arama yapmak gibi. Teksas değil, daha çok dünya çapında bir şey," diye açıklıyorum.

Büyükannem bana boş boş bakıyor.

Büyükannem Google'ı nasıl bilmez? Yani, yaşlı, tamam, ama dünyayı tanıyor, değil mi? Ağzımı açıp internetin ne olduğunu açıklamaya hazırlanırken, beni dirsekler.

"Tabii ki Google'ın ne olduğunu biliyorum, Maddie canım. Sadece seninle dalga geçiyordum. Bu yaşlı kızda hala hayat var, biliyorsun."

Kıkırdayarak güldüm. Büyükannemin benimle ilişki kurma isteği ve beni tanıma arzusu, onunla hızlı bir bağ kurmamı kolaylaştırdı. Mizah anlayışı da buna yardımcı oluyor ve onunla ve büyükbabamla vakit geçirmekten gerçekten keyif alıyorum. Kendimi bu küçük ailenin bir parçası gibi hissediyorum.

Bu, açıkçası hiç beklemediğim bir şeydi. Garip, biliyorum. Yani, onlar benim dedem ve ninem, tabii ki aile gibi hissetmeleri gerekir. Beklemediğim şey, kelimenin gerçek anlamıyla bir aile bulmaktı. Bir yakınlık. Bir bağ.

Telefonumda arama yapıyorum ve büyükannemin arı kovani saç modeli ve 60'ların dar elbisesi ile çekilmiş bir fotoğrafına rastlıyorum.

"Aman Tanrım, büyükannem! Sen gerçekten Avrupa'nın Jackie O'suymuşsun."

"Oh, hayır," diye cevapladı.

Aşağı kaydırduğımda, parlak desenli, yere kadar uzanan 70'lerin tarzı bir elbise giymiş, sarı saçları daha rahat ve sırtına dökülmüş bir fotoğrafını görüyorum.

"Sen tam bir tilkiydin! Şuna bak." Telefonu büyükannem ve Alice'in görebilmesi için çeviriyorum.

"Çok güzel," diyor Alice.

"O akşam King Edvard Hall'da Malveauxian Kraliyet Orkestrası'nın konserini izlemiştik. Bunu hatırlıyorum çünkü o sırada annenize hamile olduğumu öğrenmiştim."

"Anne?" Resme geri dönüyorum, ama tabii ki görünürde hiçbir iz yok. Büyükannemin elbisesi dar kesim, kalçalarını sımsıkı sarıyor. "Bu çok çılgınca."

"Mutlu bir akşamdı," diye cevaplar, yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle.

Gözlerine bakıyorum. "Onu çok özlüyorum, bu çok saçma geliyor çünkü o uzun zaman önce öldü. Sanırım onun büyüdüğü yerde olduğum için böyle hissediyorum. Onu çok düşünüyorum."

"Eminim öyledir," diye cevaplar büyükannem şefkatle. "Ben de öyle hissediyorum."

Birbimize bakarız ve ilk kez, kızının canlı, nefes alan bir hatırasını zor bulup bulmadığını merak ederim.

"Alice, bize bir dakika müsaade eder misin?" diye sorarım ve bu fırsatı değerlendirerek, aklımda olan bir şeyi sormak için onunla yalnız kalırım.

Küçük bir reverans yapıp odadan çıkar. "Ne var canım?" diye sorar büyükannem.

"Sana bir soru sorabilir miyim ve sen de dürüstçe cevap verir misin?"

"Tabii ki sorabilirsin." Yanındaki koltuğu okşadı ve ben yumuşak minderine oturdum.

"Tamam." Konuya girmeden önce parmaklarımla oynuyorum. "Şöyle bir şey var. Birisi, Nicolas tahttan çekilirse diye yedek olarak burada olduğumu söyledi. Bu doğru mu?"

Büyükannem bir an durur, bir bacağını diğerinin üzerine atar ve ellerini kucağında birleştirir. "Amcan tahttan çekilmek istediğini açıkça belirtti. Ancak, henüz resmi belgeleri imzalamadı. İzin aldı."

"tüm saygıyla saygıyla bu bu anlamına
bana bana bana çok şey söylemiyorsun,
büyükanne. Bana açıkça söyle: ben yedek prenses miyim?"

"Seni asla yedek olarak görmem, sevgili Maddie. Asla."

Kalbim hızla atmaya başladı. "Ama ben öyleyim, değil mi?"

"Büyük olasılıkla Nicolas tahttan çekilecek ve sen büyükbabanın varisi olacaksın."

Bana yedek gibi geliyor. Alexander haklı olduğu için lanet olsun!

Dudaklarımı sıkıp başımı sallıyorum. "Anladım."

"Ama Maddie, lütfen içinde bulunduğumuz durumu anla. Nicolas bize isteklerini söylediği için, Edgar dönüşmeden ve hak ettiği pozisyonu talep etmeden önce harekete geçmemiz gerekiyordu. Josephine'in kızı olarak, hoşuna gitse de gitmese de, tahtın sıradaki varisi sensin. Nicolas, yatına gitmeden önce imzalamaktan neredeyse emin olduğunu söyledi, bu yüzden Vladimir'i seni almaya gönderdik."

Sanırım, beni burada tartışmasız yedek prenses olarak resmettiğinin farkında değil.

"Anlıyorum. Sorun değil, büyükanne. Gerçekten."

Yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirir. "Nicolas ne karar verirse versin, burada olduğun için çok mutluyuz."

Ona gülümsüyorum. Doğrusu, burada prenses olarak hayatımdan keyif almaya başladım. Tahtın varisi olmayacak olmam, üzerimdeki baskıyı kesinlikle azaltıyor.

Öyleyse neden birdenbire altımdan halı çekiliyormuş gibi hissediyorum?

Büyükannem, "Bugünkü öğle yemeğine hazır mısınız?" diye sorarak konuyu değiştirmek istediği açıkça belli.

"Elbette. Yarın Parlamento'da resmi sunumumdan önce Başbakan Margarita Grayson ve eşi Bill ile tüm Kabine üyeleriyle görüşeceğiz," diyorum ona, Alice'in bu sabah kahvaltıda bana verdiği brifing belgesinde yazanları hatırlayarak.

Prenseler olmanın bana öğrettiği bir şey var: diğer insanlar sizin ve gününüzü organize ediyor. Tek yapmanız gereken ortaya çıkıp asil davranmaya çalışmak - bu, tavus kuşu olayında başaramadığım bir şeydi, ama giderek daha fazla hissetmeye başladığım bir şey.

"Ne yapacağını çok iyi biliyormuşsun gibi konuşuyorsun," diyor gururlu bir gülümsemeyle. "Biliyordum. Büyükbabana, Josephine'in kızlarının Malveaux prensesi olarak harika bir iş çıkaracağını söylemiştim."

Annemin hatırası kalbimi sızlatıyor. Bir zamanlar vatani olarak gördüğü ülke için onun yaptığı şeyleri yapıyorum.

Ama o aşk için her şeyi feda etti.

Umarım böyle bir karar vermek zorunda kalmam.

"Tek yaptığım listeyi ezberlemektir, büyükanne. Bu sabaha kadar dolabın bir mobilya parçası olduğunu sanıyordum."

Büyükannem, şaka yaptığımı düşünerek gülüyor. Ama şaka yapmıyorum. Başbakan ve kabinesiyle tanışacağımı ilk okuduğumda, başbakanın bir tür büyük boy mobilya parçası içinde oturduğunu hayal etmiştim. Bunun tuhaf bir Malveaux geleneği olduğunu düşündüm, çünkü açıkçası, kraliyet ailesinin tavus kuşlarıyla "tanışmasını" gerektiren herhangi bir ülkenin oldukça tuhaf gelenekleri vardır. Sonra Alice, kabinenin biraz senatoya benzediğini, her bir kişinin bir portföyden sorumlu olduğunu ve başbakanın elbette başkan gibi olduğunu, ancak hükümeti kurmak için hükümdarın onayına ihtiyaç duyduklarını açıkladı.

Hâlâ kafam karışık.

Keşke dünya tarihi derslerinde daha dikkatli olsaydım.

"Yemeğe oturduğumuzda, en dıştaki çatal bıçaklardan başlayıp içe doğru ilerliyoruz, değil mi?" diye soruyorum.

"Doğru, canım. Amerika'da da aynıdır eminim, sadece biz yemek yerken hem bıçak hem de çatal kullanırız. Sadece çatal ile yemekleri kaşıkla tıktırmak yok," diye cevaplar büyükannem, sesinde hafif bir yargılama tonu vardır.

Eğer ben de kaşıkla tıktırarak yemek yediğim bilinmeseydi, bu sözlere çok kızardım.

"Kraliyet ailesine aniden katılan birini anlatan izlediğim tüm filmlerde, yanlış zamanda yanlış çatal bıçak kullanarak hata yaptıkları görülüyor. Bu benim için tam bir mayın tarlası gibi."

"Eminim ki sen kesinlikle başaracaksın," diye cevaplar büyükannem, potansiyel Çatal Skandalı konusunda hiç endişeli görünmüyor. "Alice sana öğretti mi?"

"Elbette anlattı."

"Öyleyse, kıyafetine son rötuşları yapmak için seni onun yetenekli ellerine bırakacağım. Öğlen 1:00'deki öğle yemeğinde görüşürüz."

Sinirlerim koşu ayakkabılarını giyip sprint yapmaya hazırlanıyor.

O ayrılmak için dönerken aklıma birden bir düşünce gelir. "Prens Alexander bugün gelmeyecek, değil mi? Bu sadece benim resmi parlamento göreve başlama törenimden önce Başbakanla görüşmem. Onunla veya Ledonia ile hiçbir ilgisi yok."

"Prens Alexander da katılacak."

O gün bahçede bana baktığı şekli düşünüyorum, sanki beni öpebilecekmiş gibi. Sonra aklıma, tanıştığımız ilk gece bana fırsatçı yedek prenses dediği ve sonra beni korkutup tavus kuşunu kaçırdığı için güldüğü geliyor.

Bugün hangi versiyonunu göreceğim acaba?

İstemediğim halde ona karşı bir şeyler hissettiğimi inkar edemem. Ona karşı platonik duygulardan daha fazlasını hissetmek iyi bir gelişme değil ve bunu hemen düzeltmem gerekiyor.

Onun benim tipim olmadığını kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor. Hiç benim tipim değil. Yakışıklı ve çekici olabilir, bal gibi bir sesi olabilir, beni hem tamamen gülünç hem de son derece ilgi çekici buluyormuş gibi bakabilir, ışığı yakalayan altın benekli derin kahverengi gözleriyle, ama... ben... ben... Bekle.

Nerede kalmıştım?

Ugh!

Bu, Alexander gibi bir erkeğe çok tipik bir davranış. Bariz yakışıklılığını ve genel çekiciliğini kullanarak dikkatimi dağıtıp kafamı karıştırmaya çalışıyor. Dünyadaki kadınların yarısı ona deli gibi aşık olsa da, bu benim de onların saflarına katılacağım anlamına gelmez. Ya da hiçbir zaman.

"Babası, Kral, Alexander'ın uygun olduğu kadar çok etkinliğe katılmasını istiyor," diyor. "Buradayken bu konuyu büyükbaban ve benimle konuştu. İki ülke arasındaki özel ilişkinin bir parçası olduğunu hissetmeni sağlamak istemesi çok tatlı bir davranış bence."

"Ama büyükanne, Alexander'ın kendisiyle veya ülkesiyle hiçbir ilgisi olmayan bir etkinliğe katılması uygun mu? Bu, Kanada'nın bir prensinin benimle birlikte ABD başkanıyla görüşmeye gelmesi gibi bir şey. Tabii Kanada'nın bir kraliyet ailesi olsaydı."

"Kanada'nın bir kraliyet ailesi var. İngiliz Milletler Topluluğu'nun bir parçası olarak, onların hükümdarı İngiltere Kralı Charles'tır."

Anlamıyorum büyükanne.

"Ama Alexander bizim ailemizin bir parçası değil ve hükümet de onun ülkesinin hükümeti değil, bu yüzden bu konuda kenara çekilmesi mantıklı. Değil mi?"

Bir an yüzümü inceledi. "Sen ve Prens Alexander hakkında bana söylemen gereken bir şey mi var?"

Büyükanne, görünüşe göre, zeki bir kadın, ama düşündüğü gibi değil. Ama o zaman, aramızdaki "şey" in, benim ona yumruk attığım ve onun bunu sır olarak sakladığı ve şimdi ben bu adamı öpmek nasıl olurdu diye merak etmeye başladığım olduğunu kim tahmin edebilir ki?

"Sana temin ederim ki 'Prens Alexander ve ben' diye bir şey yok," hissettiğimden daha güçlü bir sesle cevap veriyorum. "Sadece... Sanırım biz birbirimize uygun değiliz, anlıyor musun?"

"Uyumlu muyuz?"

"O benim tipim değil."

O benim tipim değil mi? Kendimi bile utandırıyorum. Büyükanne kaşlarını çatıyor. "Prens Alexander, Ledonia'nın kralı olacak Ledonia Kralı olacak ve eğer böyle olursa, sen de Malveaux Kraliçesi olacaksın. İki ülkemizin yüzyıllar boyunca uzun bir tarihi var. Sen ve prens arkadaş olmanız gerekmiyor, ama arkadaş olursanız iki ülke arasındaki ilişkileri kolaylaştırırsınız."

"Bence ilişkiler bozuldu," diye itiraf ediyorum.

Endişeli görünüyor. "Öyle mi? Onun kadınlar arasında belli bir ünü olduğunu biliyorum, bu yüzden içtenlikle umuyorum ki..."

Hızla ellerimi kaldırıp başımı salladım. "Oh, hayır. Öyle bir şey yok," diye onu rahatlattım ve o da rahatlamış göründü. "Sadece onun tarafından yargılandığımı hissediyorum, sanırım."

"Yargılanmak mı? Bu hiç olmaz. Babasıyla konuşacağım. Oğlunu çok sıkı kontrol altında tutuyor, ama senin için yeterince sıkı değil mi acaba?"

Büyükannemin Alexander'ı krala şikayet etmesi sadece çok çocukça olmakla kalmaz, düşünmesi bile çok utanç verici.

"Lütfen bunu yapma," diye aceleyle cevap veriyorum, çünkü bu fikir hemen ortadan kaldırılmalı. "Onu pek tanımıyorum. Onun hakkında aceleci bir sonuca varmış olabilirim. Eminim ki o gerçekten harika bir insan ve muhteşem bir prens."

Söylediklerimin hiçbirini kastetmiyorum ve zaten, birini "harika bir prens" yapan şey tam olarak nedir? İyi el sallama? Harika kurdele kesme becerisi? Kuşak takılı ceketle iyi görünmek mi?

Tamam, evet, o konuda haklı.

"Emin misin?" diye sordu, endişeyle kaşlarını çatarak. "Bir şekilde hallederiz. Merak etme."

"Ve arkadaş olur muyuz?" diye umutla sorar.

Lise fen öğretmenim Bay McClusky'nin dişleri kadar sahte bir gülümseme takındım. "Arkadaş. Anladın."

Tabii ki öğle yemeğinde Alexander'ın yanına oturmak zorundayım ve tabii ki takım elbise ve kravatıyla, şık ve asil görünüşüyle, saçının tek bir teli bile yerinden oynamadan, gülünç derecede yakışıklı görünüyor.

Nereye gidersem gideyim, Alexander da hemen peşimden geliyor, her zamanki gibi.

Benim geldiğim yerde onu tacizden dava ettirebilirdim.

Burada ise bu sadece kraliyet protokolü gibi görünüyor.

Süper yüksek tonozlu tavanları, resmi bahçelere ve güzel tavus kuşu çeşmesine bakan büyük pencereleri olan devasa bir resmi yemek salonunda oturuyoruz ve yaklaşık 25 kişi, hepsi takım elbise giymiş, dergilerde gördüğünüz türden çiçek aranjmanlarıyla süslenmiş uzun bir masada oturuyor.

Solumda Başbakan Margarita Grayson var, 40'lı yaşlarının sonlarında, lacivert pantolonlu takım elbise giymiş, siyah, kısa saçlı ve Anna Wintour'a benzeyen, ama çok daha dost canlısı bir kadın. Anna Wintour'a alınmayın, ama bana

bana çok korkutucu geliyor. *The Devil Wears Prada* filmini üç kez izledim.

Malveaux'daki hava durumu ve Teksas'la karşılaştırıldığında nasıl olduğu hakkında sohbet ettik — çok daha az nemli — ve Malveaux'yu nasıl bulduğum hakkında da konuştuk, şimdi ise büyükbabamla konuşmakla meşgul.

Bu yüzden, bahçede olduğu gibi, nazik davranmaya kararlı görünen Alexander'la baş başa kaldım.

Oturup, ailesinin hangi bölgelerde sarayları olduğunu, en çok hangisini sevdiğini, kışın bazılarının ne kadar soğuk olduğunu ve tüm ayrıcalıklarını anlatmasını dinliyorum. Onu izlerken, ne kadar korkunç biri olduğunu kendime hatırlatıyorum. Bu basit bir gerçek.

Ama bana Teksas'taki hayatımı sorarken, cevaplarımı dikkatle dinleyip, söylediklerimi yakalarken, sanki odada tek kişi benmişim gibi gözlerini hep bana dikip dururken, ondan ne kadar nefret ettiğimi unutmaya başlıyorum.

Tehlikeli bir durum.

"Biliyor musun, Texas, ne zaman özür dileyeceksin merak ediyorum," diyor ve beni tamamen hazırlıksız yakalıyor.

"Özür dilemek mi? Ne için? Senin kadar çok sarayın olmadığı için mi?" Ha!

İtiraf etmeliyim ki, bu cevabımdan biraz memnunum.

"Aslında, Malveaux'da Ledonia'dan bir tane fazla olmak üzere oldukça fazla kraliyet konutu var."

Bunu bilmesine şaşırmamalı.

Bana doğru eğilip yaklaşıyor ve ben de onun kokusunu almadan edemiyorum. Tabii ki, tıpkı kendisi gibi, bu koku da rahat hissetmemi engelleyecek kadar çekici.

"Dolap olayı için özür dilersen, ateşkes ilan edip hayatlarımıza devam edebiliriz," diyor, sesi alçak ve samimi.

Bu, görmezden gelmeye çalıştığım bir his uyandırıyor karnımda.

Etrafımıza bakıyorum. Herkes kendi sohbetleriyle meşgul, ne Alexander'ı ne de beni dinliyorlar. Su bardağımı dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum. "Burası bunu konuşmak için uygun bir yer değil."

Ya da başka bir yerde. Hiçbir yerde. Bu çok utanç verici.

"Neden olmasın? Kimse dinlemiyor. Hepsi siyaset konuşuyor, ki açıkçası bunu oldukça sıkıcı buluyorum."

İçimi boğazıma kaçırıyorum. "Ama bir gün kral olacaksın. En azından siyaset hakkında konuşmayı denemeli değil misin?"

"Bunun için bolca zaman var. Babam 65 yaşına kadar emekli olmayacak. İşler sıkıcı hale gelene kadar çok zaman var. O yüzden, konuşalım. Dedikleri gibi, kirli çamaşırları ortaya çıkaralım. Böylece ikimiz de bu süreci tek parça halinde atlatabiliriz. Ve adım Alex, unuttun mu?"

Haklı bir noktaya değindi, ama ondan *özür dilemek mi*? Sarhoş mu bu adam?

Sesimin sertliğini bastırmaya çalışıyorum. "O gece bana çok kötü davrandın," diyorum fısıldayarak. "Sen bana, hayatımda yeni bulduğum konumdan sonuna kadar faydalanmaya çalıştığımı söylediğinde, ben senden özür dilemeyeceğim. Bu arada, bu tamamen yanlış ve benim karakterime hiç uymayan bir şey, o kadar ki gülünç bile. Bana kalırsa, *özür dilemesi gereken sensin*."

"O konuşma, yumruğun burnuma çarptıktan çok sonra gerçekleşti, prenses."

Haklı olduğunu biliyorum.

Dudaklarımı ısııyorum, sinirim artıyor, buna bir kaşık dolusu suçluluk duygusu da karışıyor.

Ona dürüst davranmaya karar verdim.

"Bak. Mesele şu ki, ben dolapta kendime zaman ayırıyordum, sen aniden içeri daldın, beni çok korkuttun ve gerçekten de bana zarar vermek için beni oraya kadar takip ettiğini düşündüm. Deli gibi kendi kendine mırıldanıyordun. Öfkelendim."

Cevap vermeden önce bir süre bekledi. "Neden kendini tehdit altında hissettiğini anlıyorum."

Şaşkınlıkla gözlerimi genişletiyorum.

"Anlıyor musun?" "Tabii ki anlıyorum."

Ben canavar değilim."

Aramızdaki gerginliği hafifletmek için bir fırsat görüyorum. "Shrek gibi mi demek istiyorsun?"

Yüz hatları gevşiyor, dudakları hafifçe gülümsüyor. "Shrek gibi."

"Biliyordum. Her gün insan olmak için bir iksir içiyorsun."

İçimde bir gürültü yaratacak kadar derin ve gürültülü bir kahkaha atıyor. "Uyandığında beni görmelisin. Hiç hoş bir manzara değil."

Yakışıklı Alexander'ın kocaman yeşil bir canavar olarak hayalini düşününce gülmekten kendimi alamıyorum.

Bu görüntüyü aklımda saklıyorum.

"Bak, sana dürüst olacağım," diye başlıyor. "Dolaba girdim çünkü... kötü bir an yaşıyordum, öyle diyebiliriz. Biraz alana, nefes almaya ihtiyacım vardı. Sadece bir süreliğine. Yalnız olmadığımı bilmiyordum."

Yüzünü inceliyorum ve sadece dürüstlük ve kırılganlık görüyorum. Bu beni şaşırtıyor. Kibirli, alaycı, bazen flörtöz Alex çoktan gitmiş, yerine bu yeni, gerçek versiyonu gelmiş.

Gerçekten sevebileceğim bir versiyon.

"Endişeli miydin?" diye soruyorum.

"Endişeli değil de daha çok sinirliydim, sanırım. İnsanlar benim karakterimden belirli beklentileri var ve bazen bunu kabul etmekte zorlanıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "İngilizce mi?"

"Eskiden iyi partilerden hoşlanan, kadınları etkilemeyi kolay bulan, bunu yapmaktan mutlu olan, kadınlarla flört edip eğlenen biriydim."

Şaşkınmış gibi yapıyorum. "Hayır!"

Dudakları kıvrılır. "Biliyorum. Bugün olduğum halime bakınca inanması zor."

Bunu inkar etmek mümkün değil. Ledonia Prensi Alexander süper, ateşli, yakıcı bir erkek. Ancak bunu kabul ettiğim için, artık bunu bilmediğim gibi davranamam.

"Kötü bir erkek, parti düşkünü bir kadın avcısı olduğun yönündeki tüm bu beklentilerden kaçmak için dolaba mı saklandın?" diye soruyorum.

"Güzel ifade
ettin."

"Deniyorum

."

"Ayrıca bana asılan garsondan da saklanıyordum." Gülerек iç geçiriyorum ve birkaç misafir bize bakıyor.

Alexander, "burada görecek bir şey yok" der gibi onlara nazikçe gülümser ve sonra dikkatini bana geri verir. "Biraz

Bir dakika. Bir saniye. Bu yüzden meditasyon uygulamamı arıyordum. İnsanlar önermişti ve ben de denemek için en uygun anın bu olduğunu düşündüm. Etrafta kimse yokken kendimle konuşma gibi kötü bir alışkanlığım var.

Onunla beklenmedik bir dostluk hissi duydum. "Ben de öyle yaparım!" Dudaklarımı sıkıştırdım. "Senin için her şeyi mahvettiğim için üzgünüm."

"Dolapta ne yapıyorsan onu da mahvettiğim için özür dilerim."

Birbirimize bakarız, ikimiz de birbirimizi biraz daha iyi anlarız. Bu hoş bir duygu. Yeni.

Yeni ve tehlikeli. "Bir şey daha var," diyor.

"Ne?"

"Şu anda Malveaux'dasın. Orası dolap değil, gardırop."

"Ben hala Amerikalıyım." Bir an durakladım, sonra başından beri söylemem gereken şeyi söyledim, ama ona olan nefretim o kadar büyüktü ki, bunu yapmamıştım. "Aslında sana vurduğum için üzgünüm. Ne olursa olsun, bunu yapmamalıydım."

"Sağ kroşen çok etkileyici. Profesyonel olmayı hiç düşündün mü?"

Kıkırdayarak güldüm ve sonunda burnumdan soludum. "Sence başarabiliyor muyum?"

"Tabii ki. Şimdiden görebiliyorum: Güçlü Prenses Madeline the Mauler, yakında bir ringde karşınızda."

"Belki menajerim olabilirsin?"

O hafifçe eğilir. "Beni daha mutlu edecek başka bir şey olamaz."

Birbirimize gülümseriz. Bir şekilde, bir ateşkes anlaşmasına vardık, bu ateşkes anlaşması, büyükannemin umduğu gibi Alex ile arkadaş olabileceğim anlamına geliyor.

Ama bu kadarla kalmalı. Dünyanın Parti Prensi'ne kesinlikle aşık olamam.

Zaten aşık olup olmadığımı merak etsem bile.

Bölüm 16

Maddie

Siyah saray arabasının arka koltuğunda oturmuş, pencereden dışarıdaki kalabalık şehir sokaklarını seyrediyorum. Bir sonraki randevumdan, yani yaklaşan kaderimden dikkatimi başka yöne çekmeye çalışıyorum. Prenses olarak sarayın dışında ilk kez halka açık bir yere çıkacağım ve tanıtım balosunun olduğu geceki kadar gerginim.

Şu ana kadar panik atak geçirmedim. Böyle devam etmesini umuyorum.

Aklım Alex'e gidiyor. Bir bilmeceye sarılmış ve çorap çekmecenizin arkasına tıkılmış bir muamma gibi.

Bugün, balo ve tavus kuşu olayından sonra, hiç de beklediğim gibi değildi.

O... nazikti. Dostçaydı. Tamamen silahsızlandırıcıydı.

Ve o derin, duygulu gözleriyle bana baktığında, benim için bir şeyler hissettiği izlenimini edindim. Malveaux tarafında onun karşıtı olduğum gerçeğinin ötesinde bir şey. Yeni kıza arkadaşlık etmek gibi görevini yerine getirmekten başka bir şey.

Romantik bir his uyandırıyordu. Kesinlikle heyecan vericiydi.

Ama o adamı anlamak çok zor. Onu anlamak pek kolay değil. Kaba ve sonra çekici. Soğuk ve sonra açık.

Cidden, bir kızın boynunu incitmeye yeter.

Kesin olarak bildiğim bir şey var, o da Alex gibi gizemli birini analiz etmek için zamanım olmadığı. Yapmam gereken bir iş var ve paniklelemeye başlıyorum.

Araba, ilk kez halka açık bir etkinlikte yer alacağım Tleurbonne Çocuk Hastanesi'ne doğru ilerlerken, pencereden sokağı çevreleyen eski taş binalara bakıyorum. Yeni katıldığım hayır kurumlarından biri için olduğunu ve hasta çocukları desteklediğini bilmek beni mutlu ediyor.

Sadece kendimi toparlamam gerekiyor, o zaman her şey yoluna girecek.

"Yaklaşık üç dakika uzaklıktayız," diyor Vladmir ön yolcu koltuğundan, zaten karnımda lastik top gibi zıplayan sinirlerimin hızını daha da artırıyor.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, neşeli ve keyifli görünmeye çalışarak.

Üç dakikadan az bir süre sonra, şoförüm şık siyah arabayı hastanenin girişine yanaştırır. Ön merdivenlerde bir grup insan dolaşmaktadır. Birçoğunun elinde kamera ekipmanı vardır ve lastik sinir topları Olimpik yüksek atlayıcılar gibi zıplamaya başlar.

"Hepsi benim için mi burada?" diye Vlad'a soruyorum.

"Elbette, hanımefendi," diye cevaplar. Alice gibi, o da kimse yokken bana Maddie diye seslenir. "Sen yeni ve heyecan verici prensesin. En azından bir süreliğine medyanın büyük ilgisini çekeceksin."

Yeni rolümde bir sürü insanla tanışmış olsam da, hepsi sarayın dikkatle kontrol edilen sınırları içindeydi.

Paparazzi yoktu, sadece herkesin güvendiği resmi fotoğrafçılar vardı.

Bu farklı bir his.

Elbette kraliyet ailesinin medyanın ilgisini çektiğini biliyorum. Taşın altında yaşamıyorum. İngiliz kraliyet ailesi çok popüler ve medyanın prens ve prensesleri takip ettiği biliniyor. Ama burası Malveaux. Belki burada daha naziktirler? Daha az ısrarcıdırlar?

Ellerimi kucağımda birleştirip birkaç derin nefes alıyorum.

Başarabilirim.

Vladimir, iyi bir adam olarak, benim gerginliğimi hissediyor. "Biraz zor gelebilir, ama eminim ki her şey yolunda gidecek, hanımefendi."

"Bundan emin misin?" Artan kalabalığa bakıyorum.

"Elbette eminim, hanımefendi."

Ben mi? O kadar emin değilim.

Arabadan zarif bir şekilde ve iç çamaşırlarımın rengini herkese göstermeden nasıl inileceğini hatırlamam gerekiyor. İnanın bana, söylemesi kolay, yapması zor. Sonra, bir grup fotoğrafçı tarafından fotoğraflarım çekilirken, hepsi de adımı haykırırken, tökezlemeden merdivenleri çıkmam gerekiyor. Ve sonra, en sinir bozucu olanı, muhtemelen beni orada ağlatacak, makyajımı ve soğukkanlılığımı mahvedecek hasta çocuklarla tanışırken, kendimi toparlamış ve prenses gibi davranmam gerekiyor, yoksa sonunda ağlayarak, makyajım akmış, sıırılsıklam bir halde kalacağım.

Bunun böyle olmasını istemiyorum.

Kalabalığa bir kez daha bakıyorum. Vlad'a haber vermem ve arabadan inmem, merdivenleri çıkmam, gülümsemem ve belki el sallamam gerektiğini biliyorum, sonra da hastaneye gireceğim. Ama şu anda, bu hayatımda düşündüğüm en korkutucu şeylerden biri gibi geliyor.

"Ben hallederim. Ben hallederim," diye kendime mantra gibi mırıldanıyorum, tam o sırada arabanın dışında ani bir ses ve flaş patlaması duyuluyor ve dikkatimizi çekiyor. Tüm fotoğrafçılar, çok tanıdık bir yürüyüşle merdivenlerden arabamıza doğru inen bir kişiye odaklanmış görünüyor.

Hayır! O olamaz.

Prens Superglue'nun ta kendisi.

"Burada ne işi var?" diye pencereye doğru söylüyorum. Nefesimin pencerede oluşturduğu buğuyu silmek için kolumu kaldırdığımda, kapım birden açılır ve dışarıdan gelen sesler aniden içini doldurur.

Şok içinde geri çekildim ve ona bakakaldım.

Alexander içeriye eğilip, "Lütfen biraz kayabilir misin, Texas?" dedi.

"Ne? Neden? Burada ne işin var?"

Flaşlar hala etrafımızda patlıyor ve kalabalığın içinde insanların heyecanla Alexander'ın adını haykırdıklarını duyabiliyorum.

Bu çılgınlık.

"Beni arabaya bindirseniz de, tüm sorularınızı cevaplayayım mı?"

Vladimir'e bakıyorum. O da her zamanki gibi hafifçe başını sallayarak Alex'in arabaya binmesine izin veriyor. Siyah deri koltuğa kayıyorum ve o da kapıyı kapatıyor, dışarıdaki gürültü bir kez daha azalıyor.

"Burası çok daha iyi. Dışarısı oldukça kalabalık," diyor gülümseyerek, sanki az önce heyecanlı bir kalabalık tarafından bağırılmamış, fotoğrafı çekilmemiş ve genel olarak elle taciz edilmemiş gibi. "Herkes seninle tanışmak için çok hevesli, Texas, ama bunun için arabadan inmen gerektiğini düşünüyorum. Herkes buraya gelirse oldukça kalabalık olur, sence de öyle değil mi?"

"Neden buradasın?" diye tekrar soruyorum, doğrudan konuya girerek. "Bu benim etkinliğim. Beni görmek için buradalar."

"Bu yüzden mi hala arabadasın?"

Dudaklarımı ısııyorum.

"Aslında hastanenin içinde bekliyordum. Bunun senin ilk büyük halka açık etkinliğin olduğunu biliyordum, bu yüzden dikkatleri senden çalmak istemedim. Arka kapıdan girdim."

Pencereden dışarıyı işaret ettim. "Bence kesinlikle dikkatleri çektin."

"Onlar senin için buradalar Madeline, benim için değil. Ben sadece, sana ihtiyacın var mı diye bakmak için merdivenlerden inerken fotoğrafçıların çapraz ateşi altında kaldım."

"Neden *sana* ihtiyacım olsun ki?" diye soruyorum, sesim tiz ve keskin.

Bunun ne kadar kaba geldiğini biliyorum, ama bu benim arabama dalan Kendini Beğenmiş Alexander. Kendini Beğenmiş Alexander, aynı zamanda Kafası Karışık Alexander ve Beklenmedik Şekilde Nazik ve Seksi Alexander.

Şu anda görmek istediğim son kişi o ve garip bir şekilde, ilk.

Bu düşünceyi irdedemeyeceğim.

Aramızdaki ve ön koltuklar arasındaki indirilmiş gizlilik perdesini işaret ediyor. ön koltuklar arasındaki alçaltılmış gizlilik perdesini işaret ediyor. "İzin verir misin?" El hareketiyle onu kaldırmak istediğini gösteriyor.

"Neden?" diyorum.

"Mahremiyet için. Açıkçası. Onlar bunun için var."

Bir an duraksadıktan sonra ona şans vermeyi karar verdim. Düğmeye bastım ve bölme yerine oturdu.

"Ee? Bana, korumam ve şoförümün duyamayacağı ne söylemek istiyorsun?"

Artık yalnız olduğumuz ve kimse bizi dinlemediği halde, bana doğru eğilir ve geçen sefer bu kadar yaklaştığında olduğu gibi, onun kokusunu içime çekmeden edemem. Alexander'ın kendine özgü kokusuyla karışık baharat ve misk kokusu.

"Sadece... ve lütfen yanlış anladıysam düzeltin... koridordaki dolapta karşılaştığımızda hissettiğiniz duyguları hala hissediyor musunuz diye merak ettim," diye sorar. "Eğer bu kadar cüretkar bir soru sorabilirsiniz."

Bu olayı geride bırakmaya karar vermiş olsak da, gerçekten bu olayı tekrar gündeme mi getiriyor?

"Çünkü eğer öyleyse," diye yumuşak bir sesle devam ediyor. "Senin için burada olmak istiyorum."

Yutkunuyorum, tamamen şaşkınım. Benim için burada olmak mı istiyor?

O kadar samimi görünüyor ki, bir parçam ona inanmak istiyor. Gerçekten, gerçekten inanmak istiyor. Kendimi içinde bulduğum bu yeni hayatta, edinebileceğim tüm arkadaşlara ihtiyacım var. Bu kraliyet işinin nasıl yürüdüğünü bilen arkadaşlara. Orada bulunmuş arkadaşlara.

Ama bahsettiğimiz kişi *Alexander*. Alexander, benim tavus kuşu felaketinden zevk alan adam. Bana

Malveaux'un yedek prensesi olarak yeni kazandığım şöhretten faydalandığımı düşünen adam.

Beni gülünç bulduğu çok açık olan adam.

Ama aynı zamanda bana beklenmedik bir şekilde nazik davranan, bana Oyunlar ve ailesi hakkında bilgi veren, benimle ilişki kurmaya ve kendimi evimde hissetmemi sağlamaya çalışan adam da o.

Kahretsin! Prens Alexander düşünceli ya da nazik olmamalıydı. O, tüm zamanını kadınları tavlama ve lüks bir hayat sürmekle geçiren, kimseyle gerçek bir insan ilişkisi kurmaya hiç ilgi duymayan, ayrıcalıklı, bencil, kendini beğenmiş, tam bir pislik olmalıydı.

O, milyonlarca yıl geçse bile arkadaşlık kurmak istemeyeceğim, gerçek, samimi duygular beslemek bir yana, asla ilgilenmeyeceğim türden bir adam olmalıydı.

Ama bu onun yeni bir versiyonu. Beklemediğim bir versiyon.

Kalbimi dokunan bir versiyon.

"O kalabalığın içine adım atmanın nasıl bir şey olduğunu ilk elden deneyimledim. Sen bu işte yenisin. En azından sana yol gösterebilirim. Ben bu işin ustasıyım, anlarsın ya. Uzun zamandır bu işin içindeyim."

Nasıl cevap vereceğimi tam bilemeden başımı sallıyorum.

"Yanılıyorsam söyle, Texas," diye devam ediyor, beni sakinleştirmeyi başaran yumuşak, samimi sesiyle. "Neden dolapta saklandığını bana hiç söylemedin, ama sanırım anlayabiliyorum. Bunalmıştın, değil mi?"

Dudaklarımı ısırırım.

Düşünceli, nazik ve gözlemci? Bu adam *da* kim?

Elini benimkinin üzerine koyar. "Çok şey var. Ama her şey yoluna girecek. Göreceksin."

Gözlerine bakıyorum ve sadece nezaket ve endişe görüyorum. Onun gerçekten yardım etmek için burada olduğuna inanmak isteyen tarafım, kalbimi doldurana kadar büyüyor ve yetersizlik ve korku duygularımı ortadan kaldırıyor.

Bunun yerine, kendimi sakin hissediyorum. Hazırım.

Alexander'ın benim için bunu yapabileceğini kim bilebilirdi?

Kalbimi çevreleyen kapının paslı menteşeleri biraz gıcırdayarak açılıyor.

"Tamam," diyorum, Alexander'ın beni cesaretlendirmesi sayesinde bu işi bir an önce bitirmek için sabırsızlanarak, bobblehead bebekleri gibi başımı sallıyorum.

"Tamam," diye tekrarlıyor.

Birbirimize gülümsüyoruz ve gerginliğimin tüm izleri yok oluyor.

"İstersen burada seni bekleyebilirim ya da seninle birlikte merdivenlerden yukarı çıkabilirim

. Tamamen senin seçimin."

Kalabalığa bakıyorum. Burada en az birkaç yüz kişi olmalı, belki daha fazla, meraklı yoldan geçenlerden fotoğrafçılara ve gazetecilere kadar.

Olmak istediğim türden bir prenses olmak için - dengeli, kendine güvenen, bir sürü değerli davaya katılan, Malveaux'nun elçisi olabilecek biri olmak için - kalabalıklar, paparazziler, hepsi ile rahat olabilmem gerektiğini biliyorum.

Ayrıca, romantik jestler söz konusu olduğunda — ki bu kesinlikle öyle hissettirmeye başladı — bu, şimdiye kadar yaşadıklarım arasında kolayca ilk üçe girer.

Tamam, en iyisi.

Bana yönelik çok fazla romantik jest yapılmadı. "Senin arabada olduğunu zaten biliyorlar, bu yüzden burada kalman tuhaf olur."

"Öyle de," diye cevapladı.

"Benimle gel." Ekranı indirmek için düğmeye basıyorum.

"Tamam, Vlad. Dışarı çıkmaya hazırım. Alex'le birlikte."

Vlad'ın gözleri kısa bir süre Alex'e kayar. "Emin misiniz, hanımefendi?"

"Baharda açan bluebonnet çiçekleri kadar eminim," diye cevap veriyorum, babamın en sevdiği deyimlerden birini kullanarak.

İki adam da bana şaşkın bir bakış attı.

"Emin olduğum anlamına geliyor,"

diye açıkladım.

Vlad arabadan iner ve arka kapıyı açar. Alexander arabadan iner, sonra geri dönüp bana yakışıklı bir prens gibi elini uzatır. Ben de kendimi olabildiğince zarif bir prenses gibi göstermeye çalışırım, yapışmış gibi birbirine yapışık bacaklarımı kaldırıma indiririm.

Kalabalık, kamera flaşları, tezahüratlar ve isimlerimizi haykıran insanlarla çığına döner.

Alexander'ın elini bırakıp insanlara el sallarım. Yan yana hastanenin taş merdivenlerini çıkarken kalabalık Kızıldeniz gibi ikiye ayrılır.

"Yeni prensesle ilişkiniz nedir, Alexander?" diye bağılıyor biri.

"Çıkıyor musunuz?" diye başka bir ses duyulur.

"İkiniz birlikte harika görünüyorsunuz, yeni bir şey mi var?" "Onlara cevap verme, Texas," diye talimat verir Alexander.

"Cevap vermeyi düşünmüyordum."

Merdivenlerin tepesinde Alexander, "Genelde onları mutlu etmek için gülümser ve el sallarım. Sen de öyle yapmak ister misin?" diyor.

"Tabii ki."

Dönüp herkese el sallayıp gülümsüyoruz, tecrübeli kraliyet mensuplarına da, yeni gelenlere de. Kalabalık çılgına dönüşüyor.

Alexander kapıyı açar ve benim için geri çekilir. "Önden buyurun."

Kapı arkamızdan kapanırken, kameraların ve insanların sesleri azalır ve ben rahat bir nefes alırım, aniden başım döner.

"Aslında oldukça eğlenceliydi," diyorum.

Alex bana gülümsüyor. "İyi iş çıkardın, Texas." "Öyle, değil mi? Teşekkürler."

"Hizmetin bir parçası," diyor bana, karnımı birazcık kıpır kıpır eden bir göz kırpmasıyla.

"Tleurbonne Çocuk Hastanesine hoş geldiniz," diyen bir kadın, dikkatimi Alex'ten uzaklaştırıyor ve ilk kez onun bir sıraya dizilmiş birkaç kişiden biri olduğunu fark ediyorum. "Ben Başhekim Dr. Alison Dalglish. Sizi burada görmekten çok mutluyuz, Majesteleri," diyor bana.

Elini sıkıyorum ve o da reverans yapıyor. "Sizinle tanışmak bir zevk, doktor hanım."

"Majesteleri'ni beklemiyorduk." Alex'e reverans yapıyor. "Ancak CAYAC'taki mükemmel çalışmalarınızla, çocuk hastanelerine yabancı olmadığınızı eminim."

Kayakların hastanelerle ne ilgisi var? Alex kayak yaparken yaralanmış olabilir mi? Belki de bu konuda pek iyi değildir?

Diğer insanlarla tanıştırılıyor ve sonra bizi koridordan kanser koğuşuna doğru götürüyorlar.

"Sen gidiyorsunuz gidiyorsun gideceksin bunu
bunu bana bana bana kayıklar ve
hastanelerin birbirleriyle ne ilgisi olduğunu" diyorum Alex'e.

"Kayağı değil," diye gülererek cevap veriyor. "C. A. Y. A. C., Kanserli Çocuklar ve Genç Yetişkinler'in kısaltması."

Bu daha mantıklı.

"Ledonia'da dahil olduğum bir proje. Özellikle gençler için kanser araştırmalarına fon sağlıyoruz. Elbette henüz başlangıç aşamasında olsak da, umut verici sonuçlar alıyoruz. Ledonia'da başladık, ama şimdiden Malveaux dahil dokuz Avrupa ülkesine yayıldık ve bu sayıyı her yıl artırmayı umuyoruz. Ne kadar çok ülke dahil olursa, o kadar çok para kazanırız, bu da daha fazlasını yapabileceğimiz anlamına gelir."

Her görüşmemizde, her sohbetimizde, farklı bir Alex'i tanıyorum. O, herkesin sandığı gibi sığ bir playboy prens değil. İlk halka açık etkinliğimde bana yardım etmek için gelmek ve gençler için kanser araştırmalarına öncülük etmek gibi nazik şeyler yapıyor.

O, ilk başta düşündüğüm gibi bir adam değil.

Onkoloji servisine vardığımızda hemen odalardan birine yönlendiriliyor. Oda parlak renklerle dekore edilmiş, duvarlarda çiftlik hayvanları resimleri var, üç yatağı ayıran perdeler çekilmiş ve oda tamamen görünüyor.

İçeri giriyorum, gözlerim seyrek saçlı, yatakta dik oturan genç bir kıza takılıyor. Sekiz ya da dokuz yaşından fazla olamaz ve göğsünde altın rengi harflerle "Prenses" yazan Barbie pembe tulum giyiyor.

Yaklaştığımızda bana gülümsüyor.

"Prenses Madeline ve Prens Alexander, bu Ava. Bir süredir bizimle birlikte," diyor Dr. Dalgleish.

"Merhaba, Ava," diyorum ve onun yanına çömeliyorum. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

Bana gülümsüyor, yüzü sevinçle parlıyor. "Sen bir prensesin," diyor.

"Bence prenses olan sensin. G mleğinde  yle yazıyor. Gördün mü?" Kendimi işaret ettim. "Bende yok."

Göğsünde ne yazdığını bilmiyormuş gibi aşağıya bakar. "O sadece b y d ğ mde prenses olmak istediğıme karar verdiğim için," der ciddi bir ses tonuyla.

"Eminim harika bir prenses olursun," diyorum ve yine onun güzel gülümsemesini kazanıyorum. "Ne yapardın?"

"Oh, dondurmayı bedava yapar ve sebzeleri ortadan kaldırırdım," diye hemen cevap veriyor.

"Bunu zaten düşünmüş m yd n?" diye soruyorum ve o başını sallıyor. Alexander kaşlarını kaldırır. "Sebzeleri tamamen ortadan kaldıracak mısın?"

"Oh, evet. Özellikle brokoli. Brokoliden nefret ederim," diye cevaplar.

"Biliyor musun, Ava? Sana katılıyorum. Brokoli gerçekten korkunç," diyor ve Ava kıkırdıyor.

Görünüşe göre sekiz yaşındaki kızlar bile Alexander'ın cazibesine karşı bağışık değıl.

"Prens olmak hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor Ava.

Hayatımdaki değışiklikleri, babamı ve Chloe'yi özlediğimi ve Houston'daki hayatımla ilgili bir sürü şeyi düşünüyorum. Büyükannem ve büyük babamla yeni kurduğum yakınlık, burada benim için giderek daha önemli hale gelen bir rolü yerine getirmem hakkında düşünüyorum. Yaşadığım hayat çok farklı, ama yeni ve heyecan verici, bazen korkutucu olsa da. Ama böyle yerleri ziyaret edip küçük bir kızın gününü neşelendirebiliyorum.

"Biliyor musun? Ben burayı seviyorum," diye cevap veriyorum. Alexander'a bakıyorum ve bana gülümsediğini fark ediyorum. "Prens olmak hoşuna gidiyor mu?" diye soruyorum ona. "Bunun Ledonia'dan Prens Alexander olduğunu biliyor muydun?"

Ava'nın gözleri büyür.

"Prens olmayı seviyorum, ama esas olarak ejderhaları öldürmek zorunda olmadığım için," diye cevaplar ve Ava kahkahaya boğulur.

"Onlar şövalyeler, aptal," der.

"Yanlış mı anladım? Özür dilerim," diye cevaplar Alexander, tüm  ekiciliğıyle. "Prens Alexander aptal," derim. "Ama bunu aramızda saklayalım, tamam mı?"

O ciddiyetle başını sallar. "Tamam."

Dr. Dalglish, Ava'ya veda etmemizi önerir, biz de öyle yaparız ve bizi bir sonraki yatağa götürür, burada Lola adında başka bir kızla tanışırız. Ava'nın aksine, o lacivert pijama takımı giymiş ve kafası tamamen kel.

"Merhaba Lola. Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum," diyorum. "Selam," diyor gülümsemeden.

"Lola bugün biraz keyifsiz," diyor Dr. Dalglish. "Bunu duyduğuma çok üzıldüm," diyorum. "Söylesene, sen de büyüdüğünde prenses olmak ister misin?"

Kafasını sallar, dudakları bükülür. "Hayır. Polis olmak ve kötü adamları yakalamak ya da yarış pistinde çok hızlı araba sürmek istiyorum," der sevimli bir peltek sesle.

"Lola, koğuşumuzdaki erkek fatma çocuklardan biri," diye açıklıyor Dr. Dalglish.

"Kız kardeşim Amelia erkek fatma," diyor Alexander. "O da prenses mi?" diye soruyor Lola.

"Tabii ki. Ama aramızda kalsın," diyor Alexander, ona yaklaşıp gizemli bir şekilde konuşuyor. "O, balo elbisesi giymekten çok kot pantolon giymeyi tercih ediyor ve eskiden ağaçlara tırmanmada çok iyiydi, ama artık büyüdüğü için bunu pek yapmıyor. Sen ağaçlara tırmanmayı sever misin?"

"Eskiden severdim," diye cevaplar Lola ve sevdiği şeyi yapamayan bu genç kız için kalbim parçalanır.

"Bu, iyileştiğinde yapmak istediği şeylerden biri," diye açıklıyor Dr. Dalglish. "Tüm hastalarımızın buradan ayrıldıklarında yapmak istedikleri şeylerin bir listesi var. Onlar için gelecekte yapacak bir şeylerinin olması iyi geliyor."

"Ne kadar yükseğe tırmandın?" diye sorar Alexander.

"Çok yüksek. Çok yüksek Stuart Stuart'tan. O benim kardeşim," diyor Lola.

"Sen bana söyler olduğunu şampiyonu ağaç ağaç tırmanıcı ailen "Kesinlikle. Başka ne yapabilirim biliyor musun?"

"Kesinlikle. Başka neler yapabildiğimi biliyor musun?" "Söyle bana."

"Su altında uzun süre nefesimi tutabilirim."

"Bu etkileyici ve çok kullanışlı," diye yanıtlar Alexander.

Onun Lola ile sohbet etmesini izliyorum, sonra da koğuşta dolaşırken diğer çocuklarla sohbet etmesini, her zaman rahat bir şekilde. Onlar ona bir yetişkin ya da prensle değil, bir çocuk arkadaşlarıyla konuşur gibi karşılık veriyorlar.

Kalbimde bir şeyler hareket ediyor.

Aramızda hiç beklemediğim bir bağ hissediyorum. Arkadaşlıktan daha fazlası. Çekicilikten daha fazlası.

Ve bu hem heyecan verici hem de korkutucu.

Bölüm 17

Alexander

“

Tleurbonne'da hasta çocukları ziyaret ederken görülen kişi, şık bir takım elbise ve kravatla zarif ve derin bir şefkat sergileyen, bizim Kalpler Prensi'nden başkası değildi. Seni görüyoruz, Majestik Merhamet Prensi. Seni görüyoruz ve sana hayranız.

Prenses Madeline de oradaydı.

#ParlakArmani'liŞövalye
#SadecePartiPrensiDeğil

Sana hayranlıkla bağlı,

Fabiana Fontaine xx

Sabah 9'u biraz geçe ödünç aldığım motosikletimle Parlamento'ya varıyorum. Geç kaldığım için kendime kızgınım. Sabah erkenden atım Guinie'yi gezintiye çıkarmıştım. Prens Nicolas'ın yıllar önce bana ve kardeşlerime tanıttığı, saraydan yaklaşık 25 dakikalık bir dörtnala mesafede bulunan muhteşem bir gölü ziyaret ettik.

Düşünmem gereken çok şey vardı ve binicilik her zaman kafamı boşaltmama yardımcı olur.

Bugün görmeye geldiğim kadın, tüm bunların tam merkezinde yer alıyor.

Babamın tüm etkinliklerinde benim de bulunmamı istediğini biliyorum. Ona yapışkan gibi yapışmamı istediğini biliyorum. Ve onun isteklerine uymak için elimden geleni yapıyorum, öyle ki Madeline'in beni tarif ettiği gibi hissediyorum: bir sapık gibi.

Ama gerçek şu ki, düşünülemez olan şey oldu. Beklemediğim bir şey.

Madeline'i sevdiğimi fark ettim. Gerçekten *sevdiğimi*. Sadece ona çekildiğimi değil, çünkü elbette çekiliyorum. O güzel, seksi, zeki ve eğlenceli. Bir bakıma, çekilmek kaçınılmazdı.

Görünüşe göre onu çok yanlış anlamışım. O, benim aşçı olduğum kadar fırsatçıdır (yemek yapmada berbat olduğumu ilk kabul eden benim). Onda hesapçı bir yan yoktur. O samimidir ve bana göre Malveaux'ya en iyi nedenlerle gelmiştir. Ailesine ve yeni bulduğu ülkesine karşı doğru olanı yapmak istemektedir. Hayatı, kendini içinde bulduğu bu yeni rolle altüst olmuş biri, bu rolü hakkıyla yerine getirmeye kararlı görünüyor.

Hastanede onun etkinliğine davetsiz olarak katıldığım için çok mutluyum. Kısacası, ona yardım etme ihtiyacını çok güçlü bir şekilde hissettiğim için bunu yaptım. İlk kez halka açık bir etkinlikte yer alacağı için duyabileceği endişeleri gidermek için. Ona ne kadar güçlü ve harika bir insan olduğunu göstermek için.

Erkeke ve eski moda gelebilir, ama onu korumak istedim. onu korumak istedim.

Sonra, çocuklarla nasıl etkileşime girdiğini görmek ve Hastanedeki personel bana onun kim olduğu hakkında çok şey gösterdi. Çocuklarla konuşurken

Çocuklarla konuşurken çok sıcak, çok nazik ve çok doğaldı. Sanki bu rol için doğmuş gibiydi. Tabii ki öyleydi. Ama sanki bu onun kaderiymiş gibi, olması gereken bir şeymiş gibi görünüyordu.

Kısacası, kalbimi etkiledi.

Nefesimi tutuyorum.

Bu benim için yepyeni bir alan. Akrabam olmayan bir kadın için bir şey yapma ihtiyacı hiç hissetmemiştim. Tabii ki annemi ve kız kardeşlerimi korumak için her şeyi yapardım. Ama yeni tanıştığım bir kadın? Yumruğu burnuma çarptığı andan itibaren derin şüphelerim olan bir kadın? En iyi ihtimalle olasılık düşüktü.

Ve bu benim aklımı kurcalayan şey.

Daha yeni tanıştığım bir kadına nasıl bu kadar güçlü duygular besleyebilirim? Bu benim için anlaşılmaz bir şey.

Bir şeyi kesin olarak biliyorum. Bu yeni prensese aşık olmayacağım. Daha önce de kadınlarla ilişkim oldu ama hiçbirine duygusal olarak bağlanmadım.

Bir sürü kadın: sıfır duygu.

Tek yapmam gereken aklımı başımda tutmak, o zaman her şey yoluna girecek.

Ancak kafamın arkasında, *bunun için çok geç olduğunu* söyleyen küçük bir ses var.

Dağılan kalabalığın görünüşüne bakılırsa, Madeline yemin töreni için Parlamento'ya çoktan girmiş. Motosikletimi muhteşem Neoklasik binanın arkasına park ediyorum, güvenlik görevlim Paulo da arabasıyla peşimden geliyor.

Paulo, buraya motosikletle gelmemi pek hoş karşılamadı, somurtkan yüzünden de bu belliydi. Ama zaten %99 oranında somurtmayan bir koruma görmedim hiç. Üstelik, Tleurbonne sokaklarında motosiklet sürmek çok eğlenceli.

Ve bunun için bir planım da var.

"Bu taraftan," diyerek Paulo'ya ön tarafa doğru koşarken, merdivenleri hızla çıkıp giriş kapısındaki ağır ahşap kapıları iterek geçiyorum.

"Prens Alexander!" diye sesler duyuyorum, ama fotoğraf çekilmek için durmuyorum. Bir görevim var ve geç kaldım.

Goblenlerle süslenmiş duvarların arasından, cilalı mermer zeminden, yüksek sütunların arasından geçerek Parlamento Salonu'na doğru ilerlerken, şaşkın takım elbiseli erkek ve kadınlara selam veriyorum.

yükselen sütunların arasından geçip, cilalı mermer zemini aşarak Parlamento Salonu'na doğru ilerlerken.

Meclis Salonunun kapılarına ulaştığımda, arkamdan ısrarcı bir ses "Majesteleri!" diye sesleniyor.

Dönüp baktığımda, koyu renk takım elbiseli, ciddi görünümlü, şişman bir adam görüyorum. Yanakları o kadar yumuşak ve sarkık ki, bir Basset Hound'un yanaklarıyla yarışabilir.

"Evet?"

Kısa bir selam verdikten sonra şöyle der: "Sizi Seçkin Ziyaretçi Galerisi'ne eşlik edebilir miyim? Bugün katılacağınızı öğrendiğimizde sizin için hazırladık."

"Aslında, Prenses Madeline'i arıyorum."

"Prenses, konuşmasına hazırlanmak için ön odada. Galeride daha rahat olursunuz, efendim. Sizi temin ederim." Koridoru işaret eder.

Dudaklarımı en çekici gülümsememle kıvırırım. "Prensesle kısa bir konuşma yaptıktan sonra önerinizi memnuniyetle kabul ederim. Beni bekliyor, anlarsınız ya."

Bu tamamen yalan, ama onun bunu bilmesine gerek yok.

Benim isteğimi yerine getireceğini biliyorum. Prens olmanın avantajlarından biri de bu.

"Elbette," diye kabul eder bir süre sonra. "Beni takip eder misiniz?" Bizi koridordan ön odaya götürür, orada Madeline'in güvenlik görevlisi Vladimir beni sert bir baş selamıyla karşılar.

"Efendim, prensesle görüşmenizi bitirdikten sonra sizi Seçkin Ziyaretçi Galerisi'ne götürmek için burada bekleyeceğim," diyor Bay Bassett Hound.

"Bu harika olur," diye cevap veriyorum. "Peki, prenses?"

"Elbette, efendim," diye cevaplıyor Vladimir.

Paulo'ya koridorda beni beklemesini söylerim ve Vladimir beni Maddie'nin oturduğu bitişik odaya götürür. Maddie başını eğmiş, okumaya konsantre olmuş, dudakları her kelimeyle birlikte hareket etmektedir.

Vücudunu ortaya çıkaran dar kesim, mütevazı bir Malveauxian mavi elbise giymiş, omzuna yakın bir yere tavus kuşu broşu takmış. Nude renkli bir çift topuklu ayakkabı, ince bacaklarını daha da uzun gösteriyor. Omuzlarına dökülen kıvrıkcık saçlarıyla tam bir prenses gibi görünüyor.

"Günaydın, Texas," diyorum ve o şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor, bu gülümseme içime işliyor ve kalbimi sızlatıyor.

Duygusal olarak bağlanmamak konusunda nasıl gidiyorum?

"Alex? Burada ne yapıyorsun?"

"Tabii ki seni görmeye geldim." Artık kapalı olan kapıya başımı sallıyorum. "Vladimir'in beni pek sevmediğini hissediyorum," diyorum Maddie'nin karşısındaki sandalyeye otururken.

"Onu kim suçlayabilir ki? Kadınlar arasında pek de iyi bir ünün yok, biliyorsun."

"Aksine, kadınlar arasında çok iyi bir üne sahibim, onların coşkusuna bakılırsa."

Yaklaşan konuşması nedeniyle gergin olduğunu anlayabiliyorum, ama yine de kahkahayla güler.

Dirseklerimi dizlerime dayadım. "Hazır hissediyor musun?"

Gülümsemesi kaybolur ve dudağını ısırır. "Topluluk önünde konuşmak pek benim güçlü olduğum bir alan değil ve kısa bir konuşma olsa da yabancı bir dilde. Sence nasıl gidiyorum?"

"İyi olacaksın. Biliyorum. Hastane ziyaretini nasıl hallettiğine bak. Bir profesyonel gibi."

"O sadece senin beni arabadan arabadan çıkardığın içindi."

Bu anı hatırlayarak gülümsüyorum. Ona küçük de olsa biraz olsun yardım edebildiğimi bilmek beni çok mutlu etti. "Bugün de senin için aynısını yapabilirim, ama nasıl görüneceğini bilmiyorum."

O içini çeker. "Biliyorum."

"Yapabilirsin. Başbakan ve kabinesiyle öğle yemeği yedin, ilk halka açık etkinliğine katıldın ve hatta güzelliğin ve cazibenle bu alaycı adamı bile kendine hayran bıraktın."

"Sen tam bir dalkavuksun, biliyor musun?"

"Sadece gerçeği söylüyorum, prenses," diye dürüstçe cevap veriyorum ve yüzü kızarıyor. "Bana pratik yapmaya ne dersin?"

"Malveauxian dili biliyor musun?"

"Tabii ki konuşuyorum. Bu, Ledonian, Fransızca, İspanyolca, Almanca ve İngilizce dahil olmak üzere konuştuğum birkaç dilden biri. Sen kaç dil biliyorsun?"

"Teksasça da dahil edersen iki."

Gülüyorum. "Teksasça'yı da sayabiliriz. Yani, daha önce hiç Malveauxça konuşmadın mı?"

"Annem geceleri beni yatırırken bana söylediği bir şey vardı, ben de ona tekrar ederdim. Malveaux dilindeydi ve kelimesi kelimesine hatırlıyorum. *Ti seet sivoltio dreetia, mi sheeri.*"

"Sen benim hayatımın ışığıydın, canım," diye tercüme ediyorum.

Çok erken kaybettiği annesinin dokunaklı anısı karşısında duygulanmış gibi dudaklarını birbirine bastırır.

"Maddie, bu çok güzel bir söz."

Mavi gözlerinde gözyaşları birikirken başını sallar, elbisesinin rengi gözlerini daha da mavi gösterir.

Ayağa fırlarım ve birkaç saniye içinde yanına varırım. Elimi koluna koyarken, takım elbisenin ceketinin üst cebine uzanıp cep mendilimi çıkarırım. Babam bana, sıkıntı içindeki bir hanımefendiye her zaman mendil sunmam gerektiğini öğretmişti ve ben onu geçmiş çağlardan kalma bir kalıntı gibi görerek gülmüştüm. Ama şu anda, Maddie prenses olarak ilk konuşmasını yapmadan önce gözyaşlarına boğulurken, ona mendil sunabildiğim için mutluyum.

"Teşekkürler," diye mırıldanır. Mendille gözlerini siler. Bir kez daha burnunu çekerek, "Sen çok eski moda bir beyefendisin, biliyor musun?" der.

"Umarım çok eski kafalı değilimdir."

Gözleri yaşlı bir gülümsemeyle, "Hayır. Tam kıvamında," diyor. Burnunu silerken yüksek sesle burnunu çekiyor. "Sanırım bunu şu anda geri istemiyorsunuz?"

"Sümüğünüzün ne kadar hoş olduğunu tahmin edebiliyorum, teşekkürler, ama almayayım."

Gırgır gülerek, "Parlamento'ya hoş geldin partisinde ölen annesi için ağlayan yeni bir prenses kimin işine yarar ki?" der.

"Kesinlikle kimse," diye cevap veriyorum ve birbirimize gülümsüyoruz. "Neden beni konuşmanla büyülemiyorsun?"

Sevimli bir şekilde burnunu kırıstırıyor. "Emin değilim."

Koltuğuma yaslanıp parmaklarımı birbirine geçiriyorum. "Söz veriyorum, ısırmayacağım. Ya da yargılamayacağım."

Derin bir nefes alır ve bırakır. "Tamam. Haydi bakalım." Notlarını sıkıca tutarak ayağa kalkar ve Malveauxian aksanıyla konuşmaya başlar.

Konuşmasını bitirince, gözlerinde umutla bana bakar. "Nasıl yaptım?"

"Daha önce hiç Malveauxian konuşmamış olduğunu düşünürsek, çok iyiydin. Gerçekten."

Yüzünü buruşturur. "O kadar mı kötüydü?" Beni çok iyi anlıyor.

"Tekrar dene, 'parlamentarler' yerine 'köylüler' dediğin yerleri sana göstereyim."

Bana dehşetle bakar. "Oh, hayır, demedim!"

"Hayır, ama öyle olsaydı çok komik olurdu."

Kıkırdayarak güldü.

O tekrar dener, ben de birkaç kelimenin yanlış telaffuzunu düzeltirim, sonra kapı hafifçe çalınır ve Kral Harald ile Kraliçe Maria tören cüppeleriyle içeri girerler. Malveauxian mavisini, elbette.

"Alexander," diyor Kraliçe, her iki yanağıma da birer öpücük kondurarak beni selamlarken. "Galeri'de olacağını sanıyordum."

"Şu anda oraya gidiyorum," diye onları temin ederim. Maddie'ye dönerim, odaya girdiğim zamankinden çok daha az gergin görünüyor. Elini tutarım ve cildine hafifçe bir öpücük kondururum, çiçek kokusu burnumu doldurur. "İyi şanslar," diye fısıldarım. "Senin görüş alanına oturacağım. Böylece başka hiçbir şeye değil, bana odaklanabilirsin."

Dudaklarını ısıyor ve bunun gerginlikten mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını anlayamıyorum. "Tamam."

"Onları mahvet, Texas," diye fısıldarım ve o gülümser, yüzü pembeye döner.

Sonunda, oldukça heyecanlı Bay Bassett Hound'un beni Seçkin Ziyaretçi Galerisi'ne götürmesine izin veriyorum ve kral ve kraliçenin gelişini duyuran trompet fanfaresi çalmadan hemen önce yerime oturuyorum. Malveaux milli marşı çalarken diğer herkesle birlikte ayağa kalkıyorum.

Başbakan dinleyicilere hitap ederken, ben de Meclis salonuna göz gezdiriyorum. Dairesel bir tasarıma sahip olan salonda, Parlamento üyeleri için kademeli deri koltuklar bulunuyor ve bu koltuklar, kubbe şeklindeki tavanın altında, merkezi bir konuşma alanını çevreliyor.

Sonunda Maddie gelir, koyu renkli takım elbiselerden oluşan kalabalığın içinde gergin bir figür olarak. Podyuma yaklaşırken, gülümsemesi fırtınadaki bir yaprak kadar titriyor ve onun son derece gergin olduğunu anlıyorum.

"Bana bak," diye fısıldıyorum kendime, onun bunu yapmasını istiyorum. Meclisi tararken gözleri benimkilere takılıyor ve ben ona cesaret verici bir gülümsemeyle "Başarabilirsin" diyorum.

Meclis Başkanı onu tanıtmadan önce bana gergin bir bakış attı. "Majesteleri Prenses Madeline'i takdim ediyorum!"

Her şeyin yolunda gitmesi için küçük bir dua ediyorum.

Kağıtlarını karıştırırken birkaç tanesi yere düşüyor ve ben ona yardım etmek için aceleyle yanına gitmemek için kendimi zor tutuyorum, galeride olduğum ve onun yanında olmadığım için hayal kırıklığına uğruyorum.

"Saygıdeğer... şey... milletvekilleri, iyi günler," diye başlıyor, titrek Malveauxianca konuşuyor, sesi keman teli gibi titriyor. "Malveaux prensesi olarak resmi olarak karşılanmaktan onur duyuyorum."

Seyircilere göz gezdiriyorum ve herkesin onun her sözünü dikkatle dinlediğini fark ediyorum. Ağır aksanlı konuşması nedeniyle onu yargılıyorlar mı? Malveaux doğumlu ve büyümüş biri olmadığı için mi? Onun adına kırgın hissediyorum. Ama kısa konuşmasının sonuna geldiğinde, toplanan konuklara ülkesinin bir parçası olmaktan ne kadar heyecan duyduğunu söylediğinde, herkes coşkulu bir alkışla ayağa kalkıyor ve ona ayakta alkışlıyorlar — bu, parlamentoda sık sık gördüğüm bir şey değil, hatta hiç görmediğim bir şey.

Ben de ayağa fırlayıp, bir çiftçi gibi ıslık çalarak alkışlıyorum. O da herkese gülümsüyor ve yüzünde rahatlamış olduğunu görebiliyorum. Gözleri bir kez daha benimkilere takılıyor ve ben ona selam verirken, kalbim gururla doluyor — ve itiraf etmeliyim ki, büyük bir rahatlama da.

Tam o anda, güneş pleksusuma bir yumruk gibi çarptı.

Aramızdaki bu şeyin, ne kadar yeni olursa olsun, babamın emirlerini yerine getirmekten daha fazlası olduğunu kesin olarak biliyorum. Bu gerçek. Kalbimi coşturuyor. Ve Malveaux'daki tüm çaylar için bile şimdi durmam mümkün değil.

Bölüm 18

Maddie

"Harikaydın! Seni çok sevdiler," diyor Alex, güvenlik görevlilerimizle birlikte Parlamento Binası'ndan geçip ön tarafta bekleyen arabalara doğru ilerlerken.

"Sadece bittiği için mutluyum."

O gülümser. "Çok mütevazısın. O eski dostlarını tamamen kazandın."

"Öyle mi, öyle mi?" Ben alçakgönüllü bir kahkaha ile cevap veriyorum.

"Kesinlikle öyle. Seninle gurur duymam garip mi?" diye sorar.

"Tabii ki babacan bir şekilde değil."

"Benimle gurur duyabilirsin. Ben de kendimle gurur duyuyorum."

"Kutlama yapmamız gerektiğini hissediyorum. Şehri gezme fırsatın oldu mu?"

"Aslında hayır. Buraya geldiğim ilk gün saraya giderken arabadan denizi görebildim."

Kafasını sallar. "Neredeyse hiç görmediğin bir ülkenin prensesisin. Bunu düzeltmeye ne dersin?"

"Nasıl?" diye soruyorum, ama bana cevap vermek yerine elimi tutup beni bir koridordan geçerek binanın arkasına götürüyor. Vlad peşimizi takip ediyor ve attığım her adımda onun gerginliğinin arttığını hissedebiliyorum.

"Beni nereye götürüyorsun?"

Bir kapıyı açar ve ben avluya çıkarım.

"Bir tur atmak istersin diye düşündüm," diyor ve motosikleti işaret ediyor.

Onu süzdüm.

"*Bununla mı?*"

"Neden olmasın?"

"Öncelikle, ben elbise ve topuklu ayakkabı giyiyorum, ayrıca büyükannem ve büyükbabamın bundan pek hoşnut olmayacağını tahmin edebiliyorum."

"Kıyafetleri dert etme. O konuyu ben hallederim. Büyükannen ve büyükbaban mı? Anlayışlı davranırlar. Onlar da bir zamanlar gençti."

"O kadar emin değilim."

"Başka endişen var mı?"

"Vlad kesinlikle çıldıracak."

Vlad'a dönerek, "Saraya dönmeden önce prensesi kısa bir tura çıkarmamın sakıncası var mı? Tabii ki, Paulo'nun yapacağı gibi, sen de arabayla arkamızdan gelirsin. Onu kaçırmayacağıma söz veriyorum." Gözleri benimkilere kayarken, "Gerçi ikimiz de kaçırılsak fena olmazdı. Sence de öyle değil mi?" diye ekliyor.

Gülümsemeden edemiyorum, başarılı konuşmanın ardından hissettiğim coşku başka bir şeye dönüşüyor. Dönüşmesine izin vermemem gerektiğini bildiğim bir şeye.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Saraydan izin almam gerekecek efendim, ancak onun basını selamlaması bekleniyor, ayrıca prensesin uygun koruyucu giysilere ihtiyacı olacak," diye cevaplar Vlad, biraz tahmin edilebilir bir şekilde. "Belki böyle bir geziyi ileride planlayabiliriz?"

"Şu an gibi bir zaman yok." Alex motosikletin koltuğunu açar ve bir çift kot pantolonumu, en sevdiğim tenis ayakkabılarımı ve birkaç deri ceketimi çıkarır.

"Bunu nasıl yaptın...?" diye şaşkınlıkla soruyorum.

"Parlamento'ya gitmeden önce hizmetçinize bunları almayı söyledim ve arkadaşım Jeremy'den de fazladan bir kask aldım. Bu onun motosikleti."

"Her şeyi düşünmüşsün."

Bana kıyafetleri uzattı. "Git üstünü değiştir."

"Emin misin? Vlad önce izin alması gerektiğini söyledi."

"Söylesene, hiç bir şey yapmaya karar verip de hemen yapar mısın? Yoksa yaşınla uyumlu olmayan bir orta yaşlı mısın?" Gözleri parıltıyor ve bu adamı reddedebilecek gücü olan bir kadın varsa, onu görmek isterim.

Seçeneklerimi düşünüyormuş gibi kaşlarımı çatıyorum, ama aslında kararımı çoktan vermiş durumdayım.

"Hadi, Texas. Gidip biraz eğlenelim."

Hızlı bir karar veriyorum. 24 yaşındayım, 54 değil. Biraz hayatın tadını çıkarmam lazım. "Saraydan izin al lütfen, Vlad," diyorum. "Görünüşe göre

Alex her şeyi kontrol altında tutuyor gibi görünüyor."

"İyi seçim, prenses," diyor Alex göz kırparak takım elbisesini deri ceketle değiştirirken.

Birkaç dakika sonra, kot pantolonumu ve ceketimi giydim, uzun saçlarım kaskımın altından sırtıma dökülüyor. Alex çoktan motosiklete oturmuş, deri ceketinin fermuarını çekmiş, motoru çalıştırmış. Onu hiç bu kadar seksi görmemiştim. Baştan çıkarıcı derecede seksi. Tehlikeli derecede seksi.

Fikrimi değiştirmeme izin vermiyorum.

Alex'ten hoşlanıyorsam ne olmuş yani? İlk başta düşündüğüm kadar korkunç bir insan değilse ne olmuş yani? Eğlenceli, esprili, nazik, şefkatli ve tüm bu özelliklere sahipse ne olmuş yani? Kendimi ve duygularımı kontrol edebilirim. Biz sadece motosikletle gezintiye çıkan iki gençiz.

Bundan daha derin düşünmeyi reddediyorum.

Bacağımı motosikletin üzerinden geçirip kendimi ona yaslıyorum. Bana sıcak geliyor ve kalp atışlarım hızlanıyor... ama

sadece şehirde yapacağımız yolculuğun heyecanından dolayı. Alex'e daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştım, uyluklarım onun uyluklarına değiyordu.

Bu çok şey demek. *Harika* bir şey.

Boğazımı temizledim. "Bu ne tür bir motosiklet?" diye sordum, düşük gürültünün üstüne.

"Büyük bir motosiklet."

"Motosikletlerden anlar mısın, Alex?"

"Yeterince biliyorum." Kaskını takar. "Hazır mısın?"

"Hazırım."

Vladimir bize uyarıcı bir bakış atar.

"Onu zarar görmeden geri getireceğine söz ver," diyor Alex.

"Seni takip edeceğiz," diye Vladimir güvence verir, Alex ise *Fast & Furious* tarzında motoru birkaç kez devirir ve beni güldürür.

Vlad pek eğleniyor gibi görünmüyor.

"Sıkı tutun, Texas," diyor ve ben kollarımı beline doluyorum, vücudumu sırtına yaslıyorum.

Yalan söylemeyeceğim. Ona sarılmak muhteşem bir his ve motosiklet planını bulduğu için içimden onu tebrik ediyorum.

Parlamento'nun Arnavut kaldırımlı avlusundan geçip, büyük kapılardan, yeni prenseslerini görmek için sabırsızlanan basın mensupları ve halkın önünden geçerken, motorumuz kafeslenmiş bir canavar gibi gürültüyle çalışıyor.

Kasklarımızla kimliğimiz gizli ve bu his çok heyecan verici.

Alex motosikleti dar sokaklarda sürerken, motosikletin düşük gürültüsü eski duvarlarda yankılanıyor. Eski taş binalar, yeni küçük kiliseler ve dükkanlarla çevrili şehri hızla geçiyoruz. Taze ürünler ve çiçeklerle dolu, eski moda güzelliğiyle resim gibi bir pazarı geçiyoruz. Tepeyi tırmanırken, dik sokaklarda zikzaklar çizerek ilerlerken, taze ve tuzlu deniz havası burnumu dolduruyor.

Sonunda tepenin zirvesine varıyoruz ve Alex motosikleti yavaşlatıp durduruyor.

İnerek kaskımı çıkarır ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçiririm. Kask saçları şapka saçlarından daha kötüdür, kabul edelim. Yaz güneşinde ısınan deri ceketimin fermuarını açarım. Alex'e bakarım ve onun beni izlediğini fark ederim. "Ne?" diye sorarım, utangaç bir şekilde.

"Sadece manzarayı hayranlıkla izliyorum," diyor gülümseyerek ve gözleri bana bunun beni mi yoksa manzarayı mı kastettiğini merak etmeme gerek olmadığını söylüyor.

Ona gülümserim, kalbim çılğın bir davul gibi atıyor.

Güvenlik görevlilerinin arabalarının tekerlekleri arkamızda çakılları ezerek dikkatimi çekiyor. Her hareketinizin izlenmesi, özellikle de buna alışkın değilseniz ve bunu yapan tek bir koruma değil, iki koruma ise, tuhaf bir duygu.

"Benimle gel." Alex elini uzattı, ben de elini tuttum ve aşağıdaki şehri gören bir platforma doğru yürüdük.

"O saray mı?" Şehrin kenarında, yeşilliklerle çevrili, uzaktaki ormana ve göle kadar uzanan park alanlarıyla çevrili büyük yapıyı işaret ediyorum.

"Evet, o."

"Ve bu benim geldiğim havaalanı, bu da deniz! Ah, bir gün sahile gitmeyi çok isterim. Houston'da olmayan bir şeydi bu. Sahil. Hep deniz kenarında yaşamak istemişimdir."

"Ve şimdi yaşıyorsun." Gözleri benimkilere bakıyor ve gülüyor.

"Ne?" diye soruyorum, yüzümde bir şey mi var diye merak ederek. "Eğleniyorsun. Hoşuma gitti."

"Bunun amacı da bu değil mi? Dürtüsel davranıyorum ve orta yaşlı değilim." Gözlerim yüz metre kadar uzaktaki bir dondurma kamyonuna takılır.

"Orta yaşlı olmayan prenses dondurma ister mi?" "Kesinlikle isterim."

"Sana bir tane ısmarlayayım."

"Ne yapacaksın?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Sana bir tane ısmarlayacağım. Yani sana bir dondurma alacağım." "Kraliyet ailesinin nakit taşıdığını sanmıyordum."

Üst cebinden bir kart çıkarır. "Hayır, ama Visa kabul ediyoruz."

Yan yana, küçük bir kalabalığın manzarayı seyredip dondurma yiyip sohbet ettiği yere doğru yol alıyoruz. Küçük sarışın bir çocuk yolumuzdan koşarak geçiyor, heyecanından neredeyse bize çarpıyordu, Alex kolunu belime dolayarak çocuğun bana çarpmasını engelliyor.

Yalan söylemeyeceğim. Beni düşmekten alıkoymak için olsa bile, onun tarafından tutulmak inanılmaz bir duygu.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Hizmetin bir parçası," diye cevaplar.

Omzum, sanki birbirimize uymuşuz gibi kolunun altına mükemmel bir şekilde yerleşir ve onun kolunu belimden gereğinden biraz daha uzun süre kaldırmadığını fark ederim.

Dondurma kamyonunun sahibi bize Malveauxian dilinde bir şey sorar. Alex benim için tercüme eder. "Hangi tadı tercih edersin, Texas?"

Listeyi okumaya çalışırken gözlerimi kısıyorum. "Hepsi Malveaux dilinde."

"Komik. Tabii ki vanilya var, ayrıca çift çikolata, fıstık ve limon da var."

"Bu kolay. Fıstık ya da limon gibi bir şey için dondurma harcamam, ayrıca vanilya seven bir kız da değilim. Benim için tek seçenek çift çikolatalı."

"İyi seçim." İki çift çikolatalı külah sipariş eder ve kartını uzatır.

Dondurmalarımızı elimizde, yan yana oturabileceğimiz boş bir piknik masası buluruz ve en kremsi çikolatalı dondurmayı yalarken manzarayı seyrederek.

"Bu çok güzel," diyorum.

"Güzel, ama Ledonia'daki gelato kadar iyi değil. O bir üst seviye."

"En sevdiğim dondurmayı bulduğun sürece, bir gün denemeliyim."

"Hangisi?"

"Tabii ki nane çikolata parçacıklı."

"Çikolata değil mi?"

Dondurmamı bir kez daha yaladım. "Çok az farkla ikinci sırada."

"Bir fikrim var. Seni tanımak için bir oyun oynayalım. İstedğin her şeyi sorabilirsin, ama dürüstçe cevap vermelisin," diyor Alex.

Dondurmamı yalarken ona yan gözle bakarım. "Ne tür sorular?"

"Ne istersen."

"Hmmm. İlk ben başlayabileceksem olur." "Tabii ki. Sor bakalım, Texas."

Bu takma isme alışıyor olabilirim, ama her kullandığında hala içimi küçük bir heyecan kaplıyor.

Dilimdeki dondurmayı çevirirken sorumu formüle ediyorum. Her zaman külahta dondurma bu şekilde yedim. Alex'in trans halindeymişçesine beni dikkatle izlediğini fark ediyorum.

"Ne?" diye soruyorum, yanımda yakışıklı bir erkek varken muhteşem manzaraya bakarken dondurma yalamanın aslında ne kadar seksi olabileceğini aniden fark ediyorum.

Benden gözlerini ayırıyor. "Hiçbir şey," diye cevaplıyor, ama gözlerindeki o bakış kesinlikle "hiçbir şey" değildi ve ben de biraz heyecanlanmaktan kendimi alamıyorum.

"Gece çökmeden bir soru soracak mısın?" diye alay ediyor. "Tabii ki soracağım. Sadece düşünüyordum."

"Bunu mu yapıyordun?"

Omzuyla onu hafifçe dürttüm.

"Baban nasıl biridir?" diye sordum.

"Babam mı?"

"Evet, bilirsin, dikenli bıyıklı uzun boylu adam. Ledonia Kralı. Ona 'baba' mı diyorsun? Bir şey çağırıştırıyor mu?"

"Aslında, onun isteği üzerine ona Baba diyorum. O 'baba' tipi bir adam değil."

"Huh. Bu çok şeyi açıklıyor."

"Neyi?"

"Sen. O."

"Sen babana ne diyorsun?" "Hey! Bu benim sorum."

O kıkırdar. "Touché."

"Ama bilgin olsun, ben babama ruh halime göre 'baba' ya da 'babacığım' diyorum. Peder demiyorum."

"Gördüğüm kadarıyla, baban çok 'baba' tipi bir adam. Benim babam ise... titiz. Evet, onu tanımlamak için bu kelimeyi kullanırdım. Bana, başkalarına ve hatta kendisine karşı titizdir. Yüksek standartları vardır ve ben de onlara uymak zorundayım."

"Neden?"

"Neden mi? Bu ne biçim bir soru?"

"Senin cevaplaman gereken türden. Neden onun yüksek beklentilerini karşılamak zorundasın?"

"Çünkü ben onun oğlu ve varisiyim," diyor basitçe, sanki bu herkes için tamamen açık bir şeymiş gibi.

"Bu arada, bu durumdan çok memnun görünüyorsun." Yüz ifadesini değiştirir. "Daha iyi mi?"

Başımı yana eğip yüzünü incelerim. "Daha az dürüst." "Tamam. Tamamen açık konuşalım mı?" diye sorar ve ben başımı sallarım.

"O, babası olarak sahip olunabilecek en kolay bir adam değil. Tam olarak sıcakkanlı, sevimli bir tip değil ve beni bir insan olarak tanımak için hiç zaman ayırmadı. Onun için ben, hem babam hem de kralım olarak onun bir yansımasıyım ve bana da tam olarak böyle davranıyor."

Alex için çok üzülüyorum. Onun anlattığı ilişki, benim babamla olan ilişkiden çok farklı ve babasından çok daha fazlasını istediği açıkça görülüyor.

"Bu çok zor olmalı. Çok üzüldüm."

"Sorun değil. Bize verilen kartları oynarız ve benim kartlarım birçok ayrıcalıkla birlikte bazı zorluklar da içeriyor. Kız kardeşlerime karşı farklı davranıyor ve erkek kardeşim Max'in ne yaptığıyla hiç ilgilenmiyor."

"Neden?"

"Çünkü Max onun varisi değil."

"Bu çok kötü. Ebeveynler, ne olursa olsun çocuklarını eşit şekilde sevmelidir."

Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Bunu babama söyle." "Ona nasıl hissettiğini söylemeyi denedin mi?"

Acı bir kahkaha attı. "Tabii ki hayır."

"Onu tanımıyorum ve onun aynı zamanda senin kralın olması nedeniyle durumun karmaşık olduğunu anlıyorum. Ama o senin baban. Eminim seni seviyordur."

"Onun sevgisinden şüphem yok."

"Eğer haddimi aşıyorsam söyle, ama seni tanımaya değer birisin. Başından beri seni sevmemeye karar verip sonra 180 derece dönüş yapan birinden dinle bunu."

Gözleri yumuşak. "180 derece mi döndün?" "Oh, evet. Muhtemelen 181 derece."

"181 mi? O daha da iyi." Kaşlarını çatıyor. "Yoksa daha mı kötü? Anlaşılmıyor."

Omzuyla onu tekrar dürttüm. "Kesinlikle daha iyi."

"Ben de sana 181 derece döndüm," diyor, gözleri yumuşak ve aptal kalbim sevinçten zıplıyor. "Görünüşe göre ikimiz de birbirimiz hakkında aceleci kararlar verdik."

"En azından şimdi her şeyi açıklığa kavuşturduk."

"Kesinlikle. Ülkelerimizin özel..." "İlişkisi için önemli," diye sözünü tamamladım ve birbirimize gülümsedik.

"Bana çok acımaya başlamadan önce, annem harika biridir." Yüzünde bir gülümseme belirir ve annesiyle paylaştığı bariz sevgi, kalbimdeki acıyı hafifletir. "Sıcakkanlı, nazik ve çok eğlencelidir. Ayrıca çok zekidir."

"Baloda tanıştığımızda onu çok sevmiştim."

"Biliyor musun, bana onu hatırlatıyorsun."

Kalbim bir an durur. Gerçekten durur.

"Bu çok mu klişe oldu?" diye sorar, itirafından utanmış gibi görünüyor.

"Hiç de değil," diye cevap veriyorum, başım dönüyor. Çünkü Alex'in yanında böyle hissediyorum: başım dönüyor. Ve ona annesini hatırlattığımı duymak, o kadar çok sevdiği bir kadını? Eh, bundan daha iyisi olamaz, millet.

Gözleri yumuşak bir şekilde bakışlarımı tutuyor. "İyi."

"Evet," diye mırıldanıyorum.

Bir kız o derin kahverengi gözlerde kaybolabilir — bana çok benzeyen bir kız. benim gibi bir kız.

"Dondurman akıyor," diyor ve ben de kremalı kahverengi sıvının külâhın üzerinden parmaklarıma aktığını fark ettim. "Oops!" Hızla parmaklarımdan ve külâhın üzerinden damlayanları yaladım, bilinçli Alex bir kez daha beni izliyor. Ona utangaç bir gülümseme atıyorum. "Sanırım hepsini temizledim."

"Sen, şey... evet, sanırım temizledin," diye cevaplar, sesi sert.

Gözlerimi uzakta duran ve bizi yakından izleyen Vlad ve Paulo'ya çeviriyorum. Bu konuşmayı tekrar PG seviyesine getirmenin zamanı geldi.

"Annen gibi bir kadının onu sevmesi için babanın harika özellikleri olmalı," diyorum, çünkü ebeveynler hakkında konuşmak aklıma gelen en az seksi şey.

"Bu görücü usulü bir evlilikti." Bir dakika, ne?

"Ailenin görücü usulü evlilik mi yaptı? Kaç yaşındalar? 110 mı?"

O gülüyor. "Bazı kültürlerde hala görücü usulü evlilikler var. Hindistan'a bak. Ayrıca, kraliyet ailesi için diğerlerinden farklı kurallar geçerli. Durum böyle."

"Öyle mi, yoksa eskiden mi öyleydi?" "Öyle," diyor basitçe.

"Birine aşık olup onunla evlenemeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Tabii ki aşık olabilirim. Ailem görücü usulü evlilik yapmayı seçti. Ben kesinlikle öyle yapmayacağım."

Onu süzdüm. "Eminim yapmazsın."

"Bu ne demek?"

"Hadi ama Alex. Sen Prens McHottie'sin. Dünyanın her yerinden güzel kadınlar arasından istediğini seçebilirsin. İstedğin kadını elde edebilirsin ve görünüşe bakılırsa..." Sözümü yarım bıraktım ama ikimiz de bu sözün nereye varacağını biliyoruz.

"Sana söyledim, ben değiştim."

Öyle mi? Buna inanmak istiyorum. Hem de çok.

"Babamın her zaman dediği gibi, 'inek ayın üzerinden atladı diyebilirsin, ama bu onu astronot yapmaz.'"

Alçak sesle güldü. "İnekler ve astronotların, artık her gece partiye çıkmamam ve bir yıldan fazladır bunu yapmamamla ne ilgisi var?"

"Teksas'ı suçla. Bu, söylediğin şeyin doğru olduğu anlamına gelmez."

"Peki, bu inek ilk Mars görevinde en iyi astronot oldu." Başparmağıyla kendini işaret etti. "Hem de çok çekici ve yakışıklı bir astronot."

Kahkaha atarak çikolatalı dondurmayı havaya sıçrattım.

Hemen, utançtan ağzımı elimle kapatıyorum. "Çok yakışmış," diyor ve bana bir peçete uzatıyor.

Yüzümü silerim. "Kusura bakma."

"Gördüğüm kadarıyla, mükemmel çikolatalı dondurma israfı olmuş."

Utanç içinde, peçeteyi avucumda buruşturuyorum. "Biliyor musun Alex, ne zaman seni düşünsem, astronot kıyafeti giymiş bir inek olarak hayal edeceğim."

"Beni öyle düşünmemenizi umarım." Gözlerinde, karnımı altüst eden bir ışıltı var ve anında, mayolu hali, ince, kaslı vücudu ve pürüzsüz zeytin rengi teni ile tam bir erkeklik mükemmelliğini sergileyen fotoğrafı zihnimi dolduruyor.

Prens Alexander, astronot kıyafeti giymiş bir ineğin olmaktan çok

uzak. "Şimdi benim sorumu sorma sırası bende," diyor. "Sor bakalım."

"Kardeşsiz büyümek nasıldı?" Omuz silkiyorum. "İyi, sanırım."

Ağızına mikrofon tutuyormuş gibi yapar. "Konu gerçekten deneyimlerini incelemek istemiyor gibi görünüyor. Daha fazla soru sorulması tavsiye edilir ve dondurmanın elinden alınması gibi diğer önlemler gerekebilir."

Kalan külahımı göğsüme sıkıca bastırıyorum. "Bunu yapmazsın."

"Yaparım, ama sadece bilim adına."

"Öyleyse, bir düşüneyim."

"Şu andan itibaren üç saniyen var."

"Üç saniye mi? Zor bir kalabalık." Gülümsemeden edemiyorum. "Kardeşlerim olmadan büyümek harikaydı çünkü ailem bunu harika hale getirdi. Beni sevdiler ve bunu bilmemi sağladılar. Bu, kardeş istemediğim anlamına gelmez, kardeşleri olan arkadaşlarımı çok kıskanırdım. Ama onlar da kardeşlerinin ne kadar sinir bozucu olduğundan şikayet ederlerdi ve o zamanlar tek çocuk olmanın daha iyi olduğunu düşünürdüm. Ailemle bowling oynamak veya atış poligonuna gitmek gibi birçok şey yapardım."

"Atış poligonu mu?"

Omuz silkiyorum. "Orası Teksas'tı. Ne diyebilirim ki?" "Haklısın."

“Sonra annem öldüğünde, sadece babam ve ben kaldık. Her şey... farklıydı. Daha zordu, sanırım. Zamanla daha iyi oldu.”

Alex elimi tutup sıktı. “Çok üzüldüm Maddie. Sevdğin bir ebeveyni kaybetmek çok zor olmalı, özellikle de o kadar küçükken.”

"Hiç de kolay olmadı," diye cevap veriyorum, acımı gizleyen bir kahkaha atarak. "Babamın dediğı gibi, ben kadınlığa adım atmak üzereyken o öldü. Ama biliyor musun? Babam en iyisidir. Annem öldüğünde çok acı çekmiş olmalı, ama bunu hiç göstermedi. "Yapabildiğın kadar parlak ol, çünkü hayat bir temmuz gecesindeki ateşböceğinin ışığından daha kısadır" ve "Yağmurun geçmesini bekleme, çünkü hayat fırtınada dans etmeyi öğrenmektir" gibi şeyler söylerdi.

"Şiirsel konuşuyor."

"O tam bir Teksaslı. Buradayken onunla tanıştın mı?"

"Aslında sordum. Malveaux'daki havayı nasıl bulduğunu sordum ve o da senden uzak durmamı söyledi."

Ağzım açık kaldı. "Öyle mi dedi?"

"Öyle dedi."

"Sen ne dedin?"

"Sana yaklaşmak gibi bir niyetim olmadığını söyledim, çünkü o noktada sen zaten yüzüme yumruk atmış ve benim hakkımda ne düşündüğünü açıkça söylemiştin. Yakınında olmak istediğım son kişi sendin."

"Çok teşekkürler," diye gülerek cevap verdim.

"Hadi, itiraf et. Sen de benim arkadaşlığımdan pek hoşlanmadın."

"Senden nefret ediyordum," diyorum

basitçe. "Alınma." "Şu anda benden nefret etmediğın sürece sorun yok."

Alt dudağımı ısııyorum. "Senden nefret etmiyorum, Alex."

"Ben de senden nefret etmiyorum," diye cevaplar, sesi yumuşak ve şefkatli, kalbimi etkiliyor.

Aramızda gerginlik hissedilir. Dışarısı

birden ısındı mı?

Soruyu sormadan önce dondurmamı bitirmeye odaklanıyorum.

"Neden benimle uğraşmaya karar verdin? Yani,

Ledonia'ya dönüp hayatına devam edebilirdin, ama sen buralarda kalıp tüm etkinliklerime katıldın, beni yıpratıp nefretimi sona erdirdin."

Bir an duraksadı, sonra ellerini önüne uzattı. "Dürüst olmak gerekirse, babam seni tanımamı söyledi."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Oh."

"Bu benim ilk motivasyonum olabilir, ama senden hoşlanacağımı hiç beklemiyordum. Sen benim çözmek istediğim bir bilmeceydin."

Yüzümde bir gülümseme belirir. "Peki beni çözebildin mi?"

"Henüz değil. Sanırım seni orta yaşlılar için olmayan gezilere daha sık götürmem gerekebilir."

Alex uyluğunu hafifçe benimkine değecek şekilde kaydırır ve kalbim bir davul gibi çarpmaya başlar.

"Bu hoşuma gider," diye mırıldanıyorum, bakışlarım otomatik olarak onun dudaklarına düşüyor. Onu kendime çekip dudaklarını tatmak istediğimi fark ediyorum.

Bu çok kolay olurdu. Çok kolay ve çok, çok güzel.

Gözleri ateş gibi, uyluklarımızın teması aramızdaki elektriği ima ediyor.

Yutkunur, adem elması önce aşağı iner sonra yukarı çıkar. "Maddie, ben..." diye başlar ama sonra kendini durdurur.

"Evet?" diye sorarım, nefes nefese.

O da hissediyor mu? Aramızdaki bu inanılmaz çekimi? En azından benim için, basit bir çekiciliğin ötesinde, çok daha fazlası olan bir çekim. Eric'le ya da üniversitedeki erkek arkadaşım ile bile hissetmediğim bir çekim.

Bunu aramıyordum. Kesinlikle istemiyordum. Yine de Alex'le burada otururken, güzel Tleurbonne şehri ayaklarımızın altında, bunu o kadar yoğun hissediyorum ki, ciğerlerimdeki havayı emiyor.

"Majesteleri," diye gürleyen bir ses, balonumuzu patlatıyor.

Büyük bir isteksizlikle, bakışlarımı Alex'ten ayırıyorum.

"Ne oldu, Vlad?" diye soruyorum, sesimdeki titremeyi gizleyemiyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Saray endişeli. Mümkün olduğunca çabuk dönmeni istiyorlar."

Ve böylece, aramızda olacak olan her şey bir anda durur. Alex beni sarılmamla beline sıkıca sarılmış, saçlarım rüzgarda dalgalanırken saraya geri götürürken, ikimizin bir şeyin eşiğinde olduğumuzu hissediyorum. Büyük bir şeyin.

Ancak, artık gerçek Alex'i tanıdığım için artık korkmuyorum.

Bölüm 19

Maddie

Alice, Ledonia ve Malveaux arasında oynanacak polo maçına katılmak için saçımı son rötuşlarını yaparken, odamın kapısı çalınır.

"Bir dakika, Maddie," diyor Alice.

Hemen ayağa kalkıyorum. "Ben açarım. Sabahtan beri çalışıyorsun. Neden biraz dinlenmiyorsun?"

"Dinlenmek mi?" diye soruyor.

"Biraz dinlen. Rahatla. Kapıyı ben açarım."

"Sen öyle diyorsan," diye yanıtladı tereddütle.

Alice çok çalışkan biridir ve giderek yakınlaşıyoruz, ama hala benim rahat, elitist olmayan tavrımla alışkın değil. Benim için devam eden bir çalışma.

"Öyle diyorum," diye cevap veriyorum, oturma odasının yumuşak halısı üzerinde yürüyerek giriş holüne çıkıyorum. Kapıyı açtığımda, gülümseyen Alex ile karşılaşıyorum ve onu gördüğüm anda, tam da beklediğim gibi, kalp atışlarım hızlanıyor.

Çünkü, ne muhteşem bir manzara. Ledonian kraliyet monogramının bulunduğu kırmızı bir polo gömlek giymiş, gömleği kemerli beyaz pantolonun içine sokmuş ve diz üstü deri binici çizmeleri giymiş. Çıplak kolları bronzlaşmış, kasları güçlü ve gergin, gözleri bana dikildiğinde parlıyor, dudakları gülümsemeye bükülüyor.

O kadar inanılmaz derecede seksi ve yakışıklı ki, dizlerimin titrememesine şaşıyorum.

"Günaydın, güzelim," diyor kalp durduran gülümsemesiyle.

"Alex. Burada ne yapıyorsun?"

Koridora çıkıp Alice'in bizi görmemesi için kapıyı arkamdan kapatıyorum. Tabii ki bu tamamen faydasız. Sonuçta onun gözleri var.

"Seni görmeye geldim," diye cevaplar basitçe. "Bunu kendim de anladım."

"Sana bunu vermek istedim." Kısa saplı, kurdeleyle sarılmış tek bir beyaz gül uzatır.

"Bir gül mü?" Bazen bariz olanı da belirtmeyi seviyorum, öyle görünüyor. "Çok güzel." Gülün kokusunu burnuma götürüp kokluyorum.

"Bu sadece bir gül değil, ve seni uyarıyorum: bu kısım biraz klişe gelebilir."

"Deneyin bakalım."

"Ülkemde, askerlerin savaşa gitmeden önce sevdikleri kişiye sevgilerinin bir göstergesi olarak bir hediye vermesi bir gelenektir. Savaşa gitmediğimi biliyorum, ama bugün polo maçına katılıyorum ve seni düşüneceğimi bilmeni istediğim için sana bu gülü vermek istedim."

Göğsüm genişliyor, yüzümü kaplayan gülümseme yüzümü ikiye bölmek üzere.

Dün tepenin üzerinde Vlad tarafından kesintiye uğramış olsak da, bu *şimdiye kadarki* en romantik jest olarak sıralanmalı. Tam *bir parlak zırhlı şövalye gibi*.

Tam Alex'e göre.

Gülüyle oynuyorum. "Bunu çok sevdim. Teşekkür ederim. Bu, benim için yapılan en güzel şeylerden biri."

En güzel ve en romantik olanı.

Alex'in de bana karşı bir şeyler hissettiğine dair herhangi bir şüphem varsa, bu jestiyle o şüphelerim tamamen ortadan kalktı.

"Senin için güzel şeyler yapacak daha fazla insana ihtiyacın var derdim, ama bu işi gönüllü olarak yapmak isteyen kişi ben olmak isterim."

Kafam karışmış bir şekilde güldüm. "Sen listenin en başındasın. İnan bana."

a." "Sevindim."

Aklıma bir fikir geldi. "Burada bir saniye bekler misin?"

"Fazla vaktim yok. Polo kimseyi beklemez, biliyorsun."

"Hemen dönerim. Söz." Kapıyı itip odamdan geçerek odalarımından geçip yatak odama gittim.

Alice, katlanmaya gerek olmayan kıyafetleri katlamakla meşgul olmadan önce bana bir bakış atar ve bize biraz alan açmaya çalıştığını anlarım.

Yatak odamdaki şifonyere koşar ve aramaya başlarım. En az üç çekmeceyi karıştırdıktan sonra aradığımı bulurum ve koridorda sabırla beni bekleyen Alex'e koşarım.

"Senin ülkende, bir erkeğin savaşa, yani poloya gitmeden önce seçtiği kadına hediye vermesi bir gelenek olabilir, ama ben yeterince film izledim ve kadınların da seçtikleri erkeğe sevgilerinin bir göstergesi olarak hediye verdiklerini biliyorum. Bu nedenle, bunu sana vermek istiyorum." Kovboy çizmesi şeklinde, zamanla aşınmış ve yıpranmış, ama hala yüzde yüz Teksaslı olan anahtarlığımı kaldırıyorum.

"Bana anahtarlarını mı veriyorsun?" Alex şüpheyile sorar.

"Oops." Tırnaklarımın boyasını bozmamaya çalışarak daire ve araba anahtarlarımı zincirden çıkarıyorum. "Al." Ona sadece kovboy çizmesini veriyorum. "Annem 9. doğum günümde bana vermişti. Annem vefat etmeden önce birlikte kutladığımız son doğum günüydü. Bugünkü maç için bunu almanı istiyorum."

Anahtarlığı hayretle inceler. "Maddie, bu benim için çok anlamlı."

"Onu giymek zorunda değilsin, çünkü polo üniformasının bir parçası değil, ama..."

"Giyeceğim. Onur duyarım," diye cevaplar.

"Engel olmaz mı? Polo hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Engel olmaz." Anahtarlığı kemerine takar. "Teksas Prensesimden bir parça Teksas."

Benim Teksas prensesim. Mutluluk vücudumun her hücresini kaplar.

Sadece birkaç gün önce, anlamlı hatıralarımızı paylaşacağımızı, aşık gençler gibi birbirimize gülümseyeceğimizi söyleseydin, bu fikrin saçmalığına gülüp geçerdim.

Ama işte buradayız, birlikte, kalbim onunla dolu, tüm vücudum ona dokunmak için can atıyor. Bana dokunmasının nasıl bir his olduğunu bilmek için. Beni kollarına alması için.

Öpüşmek.

Şu anda bu adamı öpmek ne kadar çok istiyorum?

Çok istiyorum.

"Maç öncesi toplantıya katılmam gerekiyor ve çok geç kaldım. Gitmeliyim."

"Uğradığına sevindim."

"Ben de. Biliyorsun, nötr olduğu için bilerek beyaz renkli bir gül seçtim, umarım elbisenin üzerine takarsın."

"Korkmuş tavus kuşu beni durduramadı."

Boğazında gürleyen bir kahkaha attı. "Dışarıda görüşürüz."

"İyi şanslar derdim, ama yanlış takımda olduğunu biliyorsun."

"Bunu göreceğiz," diye cevapladı göz kırparak, sonra dönüp gitti.

Arkamdaki kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum, gülün kokusunu içime çekiyorum, kafam Alex ile dolu. Bir kişi hakkında bir karar verdiğinizde, o kişinin sizin yüzde yüz haklı olduğunuzu doğrulayan her türlü işareti göstermesi çok garip bir durum. Sonra, sağduyunuza aykırı olarak ona karşı hisler beslemeye başlıyorsunuz, ama o kişi, onun karakterini tamamen yeniden düşünmenize neden olacak şeyler yapıyor. Size, onun seçtiği kişi olduğunuzu hatırlatmak için tek bir beyaz gül vermek gibi şeyler.

Onun *seçtiği* kişi.

Bir adamdan nefret etmekten... nefret etmemekle ilgili konuşmak. Hiç de bile.

Tam tersi.

Bir Teksaslı olarak, polo izlemek ilk kez tamamen kafa karıştırıcı. Atlar koşuyor, sopalar sallanıyor, insanlar bağılıyor. Güzel atların üzerinde şık erkeklerin küçük bir topu kovaladığı, şık ve kaotik bir rodeo gibi. Hokey gibi, ama atlarla.

Büyükbabamın yanında oturuyorum, hızlı tempolu at balosunu anlıyormuş gibi yapıyorum, ama tüm bu olaydan kafam karışık. Bugüne kadar, polo hakkındaki tüm deneyimim, Eric'in ofiste rahat Cuma günleri giydiği Ralph Lauren gömlekleriydi. Bu oyun hakkında tek bildiğim şeyin, gömleğin sol üst köşesindeki küçük monogramdan geldiğini söylemek yanlış olmaz.

"Ne chukka ama!" sağımdaki adam, Lord Something-I-Can't-Remember, ağzının büyüklüğüne göre fazla dişi olan adam, bağılıyor.

Diğerleri de bunun gerçekten harika bir chukka olduğunu kabul ederken, ben bilgili bir şekilde başımı salladım. Tabii ki chukka'nın ne olduğunu bilmiyorum, ama çevremdeki herkes bundan bahsetmeyi seviyor, bu yüzden belli ki polo ile ilgili bilmem gereken bir terim.

Maçı canlı izlemek bambaşka bir şey, özellikle de Alex oynarken.

Bu, oyunu takdir etmeme yardımcı olacak harika bir yol.

Atını sanki kendi vücudunun bir uzantısıymış gibi yönetiyor ve sopasıyla topa vuruyor. Atletik, güçlü, yetenekli ve inanılmaz derecede seksi. Sürekli gelişen becerilerine bir yenisi daha ekleniyor: doğuştan atlet.

Ve aman Tanrım, onu izlemek ne kadar da güzel. Prens Alexander, erkekliğin mükemmel bir örneği.

Dudaklarımdan istem dışı bir iç çekiş kaçıyor.

Atı dörtnala koşarken, topa vurur ve tokmağıyla topu uçarur. Gözlerimi ondan ayırmam neredeyse imkansız, tıpkı

buradaki diğer tüm kadınlar gibi.

Neden Avrupa'nın en gözde bekarına karşı hisler beslemek zorundayım? Hayatıma gereksiz rekabeti davet etmekten bahsedelim.

Parlak atıyla, gök gürültüsü gibi nal sesleri eşliğinde yanımdan hızla geçerken, havayı çırpılmış çimlerin kokusu doldurur. Her vuruş için eğildiğinde, ben de kendimi öne eğilmiş, nefesimi tutmuş ve *çarpma sesini* beklerken bulurum.

"Prens bugün çok formda," diyor büyükbabam.

"Kesinlikle öyle," diye mırıldanıyorum, o atını ileriye doğru sürerken, sopasını vurmaya hazır bir şekilde, kendinden emin bir şekilde hedefe doğru ilerlerken.

Ayağa fırlayıp tezahürat yapıyorum.

Büyükbabam bana kaşlarını kaldırır ve ben hemen otururum. *Oops*. Yanlış takımı destekliyorum.

Aklım, Alex'in beni motosikletle götürdüğü tepenin zirvesine kayıyor. Birbirimize açıldık ve şimdi ona çok daha yakın hissediyorum.

O kadar ki, ona olan hislerimi neredeyse eyleme döküp onu öpecektim. Neredeyse.

Vlad'ın bizi kesmesi iyi oldu diyelim, yoksa ne olacağını bilmiyorum.

Tamam, bu bir yalan. Ne olacağını *çok iyi* biliyorum. Alex beni öpecekti ve ben de onu öpecektim, tanıştığımız günden beri onun için içimde biriktirdiğim tüm duygular bir anda patlayarak dışarı çıkacaktı.

İç çekiyorum.

Birçok nedenden dolayı hiç de iyi bir fikir değil, en azından onun sürekli pitoresk yerlerde kadınları öptüğü yönündeki şöhreti nedeniyle.

Sorun şu ki, Ledonia Prensi Alexander konusunda kendim hakkında bir şey öğrendim. Ve bu çok önemli bir şey.

Onun uzun listesindeki sıradan bir kız olmak istemiyorum. *Onun tek* kızı olmak istiyorum.

Biliyorum. Çılgınca. O adamı hor görmekten, onu yanlış anladığımı fark etmeye, şimdi ise onunla birlikte olmak istediğimi hayal etmeye kadar geldim. Sadece onu öpmekle kalmayıp.

Onun
la
olma
k.
Onun
la.
Onun
la.

Onun hayatının geri kalanında birlikte olacağı kişi olmak istiyorum.
Ve onun da benim için en önemli kişi olmasını istiyorum.

Derin bir nefes alıyorum.

Bu, benim hayal ettiğim gibi bir durum değil, ama işte buradayım.
Ona aşık oluyorum, bu güçlü, sadık, sevgi dolu adama, beklediğim gibi olmayan adama.

Derinlere daldım. Çok derine.

Alex topa vurur ve top sanki kanatları varmışçasına kaleye doğru uçar. Bir kez daha coşkuyla ayağa fırlarım ve "Hadi Alex!" diye bağırırım.

Çevremdeki insanlar kibarca alkışlıyor, hala koltuklarında oturuyorlar.
Kahretsin! Yine yanlış takımı destekledim.

"Ben, şey, sadece arkadaşımı destekliyorum," diye açıklıyorum
ve tekrar oturduğumda, kalbim sadece Alex'in gol attığını görmekten
duyduğum heyecandan değil, aynı zamanda utançtan da çarpıyor.

Büyükbabamın diğer yanında oturan büyükannem öne doğru eğildi.
"Arkadaşın mı, canım?" diye sordu.

"Evet. Alex ve ben bir şekilde anlaşmanın bir yolunu bulduk."

"Anlaşamadığınızı bilmiyordum," diyor büyükbabam.

"Oh, çok karmaşıktı," diyor büyükannem gülümseyerek, benim
kullandığım bir başka ifadeyi kullanarak.

"Peki, daha önce ne olmuş olursa olsun, sen ve Alexander'ın
arkadaşlık kurmaya başladığını duyduğuma sevindim. İkiniz de hükümdar
olduğunuzda bu çok önemli olacak." Ne dediğinin farkına varır ve aceleyle
ekler, "Tabii, eğer öyle olursa."

"Tabii ki," diye onaylıyorum.

Kısa süre sonra, sahaya "divot stomp" yapmak için çağrıldık. Bu,
atların nalları tarafından bozulan çimleri ayaklarınızla yerine geri koymak
anlamına geliyor.

Bu sporun her iki tarafta da zenginlerin sporu olduğunu düşünürsek,
şık giysiler içindeki seyircilerin bunu yapmak zorunda olması bana tuhaf
geliyor. Ama kuralları ben koymadım.

"Kim kazandı?" diye soruyorum büyükbabama, çim parçalarını yerine yerleştirirken. "Henüz kimse. Bu sadece ilk yarı. Daha fazla chukka Git. var.

"Bu oyun ne kadar sürer? Bütün gün mü?" diye soruyorum.

"Hayır, tabii ki hayır. Toplamda yaklaşık iki saat sürer."

Biri bana bir kadeh şampanya ikram ediyor ama ben hayır diyorum.

"Ah, ama canım, içmelisin. Divotlara kadeh kaldırmak bir gelenektir," diye açıklıyor büyükbaba.

İsteksizce bir tane alıyorum, soğuk sıvı camda yoğunlaşma oluşturuyor. Amelia'nın Malveaux şampanyasının ne kadar berbat olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Şu anda onu denemek için pek hevesli değilim.

"Madeline, Oyunlar bittikten sonra, büyükannen ve ben birkaç Avrupa ülkesini gezip Fransa'da son bulacak kısa bir tura çıkacağız."

"Harika. Ne kadar sürecektir?"

"Yaklaşık 10 gün. Bu, bir süreliğine ipleri eline alman için iyi bir fırsat olacak. Nasıl bir his olduğunu gör."

"Bekle. Geçici kraliçe gibi olmamı mı istiyorsun?"

"Tabii ki unvan olarak değil, pratikte. Haftalık düzenli randevumuz için başbakanla görüşebilir ve sarayın işleyişini denetleyebilirsin."

"Yasa falan çıkarmam gerekcek mi?" diye soruyorum, yarı şaka yarı ciddi.

O kıkırdar. "Tabii ki hayır. Senin görevin Başbakan'ın söylediklerini dinlemek ve sadece tamamen gerekliyse kendi düşüncelerini sunmak. Denemeye hazır mısın?"

Beklediğim gibi midemde bir düğüm oluşmasını bekledim. Ama oluşmadı. *Huh.*

"Biliyor musun, büyükbaba? Sanırım denemek istiyorum." Bana gülümser. "Harika."

"Ne zaman ayrılıyorsun?"

"Oyunlar'ı kutlamak için düzenlenen balodan sonraki sabah."

Heyecanlı bir sohbet ve alkışlar yükselir ve başımı kaldırıp baktığımda, atı *olmayan* Alexander'ı çimlerin üzerinde yürürken, etrafımızda flaşlar patlarken herkese gülümseyip el sallarken görürüm.

Kaskını çıkarmış ve saçları, *yataktan yeni kalkmış* gibi seksi bir şekilde dağınık, kırmızı gömleği vücuduna yapışmış

, geniş omuzlarından ince beline kadar her kasın kıvrımını gösteriyor. Bir zamanlar beyaz olan, ama şimdi kesinlikle kirli olan pantolonu da aynı derecede dar ve diz üstü çizmeleriyle attığı her adımda, kaslarının dalgalandığını neredeyse hissedebiliyorum.

Artık resmen diz üstü çizme giyen erkeklerin hayranıyım ve bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Yani, Julia Roberts *Pretty Woman*'da bunları giymemiş miydi?

Şunu söyleyeyim, Alex'in giyme şekli Julia'nınkine hiç benzemiyor.

Sanırım bayıldım.

Evet, kesinlikle.

Gözlerimi kemer halkasına takılı Teksas botuna kaydırıyorum ve gülümsemeyi zorla bastırıyorum.

Büyükbabam ve bana ulaştığında durur ve selam verir. "Majesteleri ve Prenses Madeline."

"Bu kadar resmi olmana gerek yok, evlat," der büyükbabam, Alex'in elini sıkarken ve sırtını coşkuyla okşarken. "Harika bir binicilik gösterisiydi, sevgili evlat. Harika bir gösteri."

"Teşekkür ederim, efendim. Maçı beğendiniz mi?" diye sorar bize, yüzü egzersizden kızarmış, gözleri parıltıyor.

"Şu anda yanlış takım önde olsa da, çok keyifliydi," diye cevaplar büyükbabam.

"Bu tamamen hangi tarafı desteklediğinize bağlı," diye yanıtlar Alex nazikçe. "Sanırım Malveaux'yu destekliyorsunuz, Prenses Madeline?"

"Tabii ki destekliyorum," diye yalan söylüyorum, çünkü maç başladığından beri tek yaptığım onu izlemek.

Dudakları kıvrılıyor ve yalan söylediğimi anladığını anlayabiliyorum. Beni koltuğumdan kalkıp ona tezahürat ederken görmüş olmalı.

Bir personel bize yaklaşır ve büyükbabama bir işaret verir. "Divotlara kadeh kaldıralım," der ve kadehini kaldırır.

"Divotlara," diye tekrarlar herkes ve ben şampanyamdan bir yudum almak üzereyken Alex elini çıplak koluma koyar ve bu temastan neredeyse ödüm kopar.

"Biraz bundan içmelisin," diyor fısıldayarak, bardağıma turuncu bir sıvı döküyor. "Portakal şurubu."

"Amelia bana bundan bahsetmişti." "İnan bana, işe yarıyor."

Bir yudum alıyorum, gözlerimiz bardaklarımızın üzerinden buluşuyor. Sanki polo sahasının ortasında insanlarla çevrili değilmişiz gibi, ikimizin arasında samimi bir an yaşıyoruz.

"Daha iyi mi?"

"Çok daha iyi. Teşekkürler."

Biraz eğiliyor ve bu beni güldürüyor. "Senin için, Texas, her şey."

Kraliyet üniforması giymiş bir adam, maçın ikinci yarısının başlamak üzere olduğunu belirtmek için trompet çalar ve Alex izin isteyerek uzaklaşır.

Onun gidişini izlemem kötü bir şey mi? Olmaz, çünkü *böyle bir* manzara asla kötü olamaz.

Koltuklarımıza geri dönüp ikinci yarıyı izliyoruz. Alex bir kez daha sahadaki yıldız olduğunu kanıtlıyor ve gözlerim yine ondan ayrılamıyor. Ledonia küçük bir farkla kazanan takım ilan edildiğinde, insanlar nazikçe alkışlıyor, ama ben onların Malveaux'yu desteklediğini biliyorum.

"Sonuç üzücü, ama bir sonraki maçta intikamımızı alacağız," diyor büyükbabam.

"Bir sonraki maç ne zaman?" diye soruyorum, çok hevesli görünmemeye çalışarak. "Artık polo hayranı mı oldun, canım?" diye soruyor büyükanne.

Aslında, *Alex'in at üzerinde ne kadar yakışıklı* olduğunu *izlemeye* bağımlıyım, ama ona bunu söylemeyeceğim. Bana onunla arkadaş olmamı söyledi, ona karşı hisler beslememi değil.

"Buna emin olabilirsin" diyorum ona.

Alnını kırıtırır. "Nereye götüreceksin?"

"Bu da Teksas'tan bir deyim, büyükanne. Bu, bunun doğru olduğu anlamına gelir," diye açıklıyorum.

"Bunu bankaya götürebilirsin," diye tekrarlar, memnun görünüyor. "Yarın sabah çayında nedimelerimle birlikteken bunu kullanacağım."

"Keyfine bak," diye gülerek cevap veriyorum ve o bana endişeli bir bakış atıyor.

"Sana bir liste yazsam nasıl olur, büyükanne? Böylece her kelimeyi öğrenip anlayabilirsin."

"Harika bir fikir."

Büyükannem ve büyükbabam diğer seyircilerle sohbet ederken beni tanıştırlar. İnsanlar gülümser ve reverans yapar, ben de onlara sorular sorar ve hem asil hem de samimi olmaya çalışırım.

Garip ama Malveaux'ya geldiğimden beri ilk kez kendimi gerçek bir prenses gibi hissetmeye başlıyorum, bu rolü yapabileceğimi hissediyorum.

Bu hoş bir duygu.

Sarayın bahçelerinden birinde bulunan bir çadırın önüne geliyoruz. İçeri girmek başka bir dünyaya adım atmak gibi. Duvarlarda duvar halıları, tavanda avizeler var, siyah beyaz üniformalı garsonlar atıştırmalık ve içecek tepsileri taşıyor, bir yaylı dörtlüsü yumuşak klasik müzik çalıyor.

Bu, daha önce gördüğüm hiçbir çadır gibi değil.

Garson bana bir kadeh şampanya daha ikram eder, ama ben onun yerine bir kola isterim ve dışarıdaki sıcaktan sonra minnetle içerim.

Büyükannem beni çadırın etrafında gezdirerek insanlarla tanıştırıyor.

Yalnız kaldığımızda, rahat bir tavır takınarak, "Bu arada, paylaşmak istediğın bir karar verdin mi?" diye soruyor.

Gözlerinde umut ışığını görüyorum. Bu konu her gündeme geldiğinde gördüğüm umut ışığı. Gerçek şu ki, prenses rolünü değil, Malveaux'yu da giderek daha çok sevmeye başlıyorum. Elbette, prenses ve tahtın varisi olma fikri başlangıçta beni çok korkutmuştu ve kendi kuralları ve standartları olan yabancı bir ülkede kraliyet ailesinin bir üyesi gibi görünmek ve davranmak biraz ürkütücüydü. Ama bu fikre alışmaya başladım ve Alice ile Vladimir'in rehberliği ve dedemle ninemin sevgisi ve desteğı sayesinde, bu kraliyet işini halledebileceğimi düşünüyorum.

Houston'daki eski hayatım uzak bir anı gibi geliyor ve Chloe'yi ve babamı her zaman özleyeceğim olsa da, burada kendimi çok daha fazla evimde hissetmeye başladım. Buraya uyum sağladım.

"50-50'den 60-40'a çıktı. Kalmak lehine, yani, merak ediyorsan," diye ekliyorum.

Büyükannemin yüzünde bir gülümseme belirir. "Ah, canım. Bunu duyduğuma çok sevindim." Beni kucaklayarak parfümünün kokusunu içime çekerim. "Aslında, bunun harika olduğunu söyleyebilirim."

Gülmemek için dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Kesinlikle harika, büyükannem," diye onaylıyorum.

Polo oyuncularını, duş alıp giyinmiş olarak partiye katılırlar ve Alex odada dolaşp farklı gruplarla konuşsa da, ben her zaman onun tam olarak nerede olduğunu bilirim. Chloe'nin deyiimiyle, bu bir tür "yakışıklı erkek telepatisi" gibidir.

Sonunda, büyükannemin hizmetçilerinden biriyle konuşurken arkamı döndüm ve onunla yüz yüze geldim. Anında, kalbim 4-vitese geçti, çünkü onun manyetik çekimi beni kendi yörüngesine çekti.

"Merhaba," diye mırıldandım, sesim yumuşak ve nefes nefeseydi.

"Selam," diye cevapladı, dizlerimin durumuna hiç de iyi gelmeyen bir gülümsemeyle.

"Buradan çıkmak ister misin?"

diye gülerek soruyorum.

"Ne?" diye sordu.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en klişe laf."

Onun derin kahkahası içimi sarar, karnımı gıdıkladı. "Biraz abartılı olduğunu kabul ediyorum, ama ciddiğim. Bugünlük insanlardan bıktım."

"Ben de insanım," diye alay ediyorum, birden cesurlaşmış hissediyorum. Flört ediyorum. Buna alış.

"Hayır, sen Teksas'sın."

Takma adımın onun dudaklarından çıkışı çok hoşuma gidiyor.

"Bana Maddie de diyebilirsin, biliyorsun. Bütün arkadaşlarım öyle diyor." "Peki düşmanların?"

"Onlar da bana Maddie diyor."

Yine alçak bir kahkaha atıyor. "Hadi göletin kenarında yürüyüşe çıkalım."

"Orada tavus kuşu var mı?" "Seni korurum. Söz veriyorum."

"Anlaştık."

Bir beyefendi gibi, elini belime koydu ve beni kalabalığın içinden geçerek çadırdan dışarı çıkardı. Birlikte göletin kenarına kısa bir yürüyüş yaptık. Yeşil çimlerin uzandığı, kuğuların ve ördeklerin yüzdüğü, akşam güneşinin sıcak ışınlarının parladığı, masmavi pırıl pırıl suyun bulunduğu çok güzel bir yerdi.

"Burası çok güzel," diyorum, manzarayı içime çekerek.

"Öyle. Villadorata'daki sarayda da buna benzer bir göletimiz var," diyor, Ledonia'nın başkentinin adını veriyor (bir kez daha teşekkürler, Wikipedia). "Gerçi göllerimize, doğal olarak oluşmuş olanlara bile, mümkün olduğunca çok çeşme koyma alışkanlığımız var."

"Eminim muhteşem görünüyorlardır."

"Eğer çeşmeleri seviyorsan, evet, muhteşem görünüyorlar."

İnternette gördüğüm, Alex'in bazı kadınlarla birlikte, açıkça eğlenirken, resmi bahçelerin yakınındaki tavus kuşu heykeli çeşmesinde oynarken giysileri sıırıslam olmuş hallerini düşünüyorum.

"Fıskiyeleri özellikle sevdiğini duydum," diye başlıyorum, nasıl tepki vereceğini merak ederek.

Ağzını büküyor. "O çok uzun zaman önceydi. Artık o kişi değilim."

"Güzel kadınlarla birlikte giyinik halde çeşmelere tırmanan kişi değil misin?" diye alay ediyorum, onun geçmişinin aklımda olduğunu hafifleterek.

Alex hakkında duyduğum her şey, eğlenmeye meraklı, kadın düşkünü bir parti çocuğu olduğu yönünde, son ABD ziyaretinde Lincoln Anıtı'nda bir kadınla çekilmiş fotoğrafları da dahil.

Ama bu anlatımlar, tanıdığım adamla tam bir tezat oluşturuyor. Sanki onun iki versiyonu var ve ben sadece birini sevebilirim.

Bir çift tavus kuşu, bir erkek ve bir dişi, önümüzde yolumuzdan geçiyor. Güzel ve sakinler, kendi tüyleriyle ilgileniyorlar.

"Bunun bir laf kalabalığı gibi geleceğini biliyorum, ama inan bana, öyle değil."

Ona dönüp bakıyorum. "Deneyin bakalım."

"Haklısın, ben pek ciddi ilişkiler kuran bir tip değildim. İyi partileri severdim. Eğlenmeyi severdim. Geriye dönüp baktığımda, davranışlarımın babamın benden beklediği kişiye bir tepki olduğunu görebiliyorum. Onun gibi olmak istemiyordum, ciddi, ağırbaşlı ve tek bir şeye odaklanmış: kral olmak. Bütün bunların beni beklediğini biliyordum ve onun gibi olmak zorunda kalmadan önce hayatın tadını çıkarmak istiyordum."

"Neden *onun gibi* olmak zorundasın?"

"Çünkü bir gün kral olacağım."

"Ne tür bir kral olmak istersen olabilirsin. Ne tür bir *insan* olmak istersen olabilirsin. Tahtına çıktığın gün kişiliğini değiştirmek zorunda değilsin. Parti Kralı olmak istiyorsan, ol."

"Ama mesele de bu, Maddie. Ben parti kralı falan olmak istemiyorum. En gözde bekar olmak gibi bir yaşam tarzı beni hiç tatmin etmiyor. Eğlenceli, elbette, ama tatmin edici değil."

"Sıradan erkeklerin seninle aynı fikirde olacağını sanmıyorum. Bir sürü kadın hayran tarafından sevilme çoğu erkek için hiç eskimez bir şey bence."

Saçımı yüzümden çekerek, parmakları cildimde karıncalanma hissi yaratıyor. "Ben çoğu erkek gibi değilim."

Kesinlikle değilsin.

"Parti hayatından vazgeçtiğine göre şimdi ne yapacaksın? Kütüphanende terlik giyip pipo içerek iklim değişikliği ve ekonominin durumu hakkında önemli kitaplar mı okuyacaksın?"

"Seçimim bu mu? Ya Parti Prensi ya da Charles Dickens romanındaki yaşlı adam mı olacağım?"

Kıkırdadım. "Evet. Seçimini yap."

"Yazın bir su birikintisi kadar derinliği olan sığ bir prens olarak görölmekten bıktım, o yüzden Dickens'ın romanındaki karakter gibi olacağım sanırım. Ama bir şartım var."

"O nedir?"

"Pipo içmemek ve belki daha az gerilimli kitaplar okumak. Gerilim romanları veya bilim kurgu romanları bana daha çok yakışıyor."

"Bu iki şart, ama bugün en sevdiğim polo oyuncusunun takımı kazandığı için cömert bir ruh halindeyim. İkisini de kabul edeceğim."

"Çok cömertsin," diye cevaplar ve beni içimi ısıtan bir gülümsemeyle.

Göletin kıyısında dolaşırken polo maçı hakkında sohbet ediyoruz, ta ki Alex "Yarın Villadorata'ya dönmem gerek" diyene kadar.

Sözleri beni beklenmedik bir şekilde etkiler.

Alex'in burada olmaması... şey, bu çok yanlış geliyor.

"Oyunlar bitene kadar kalacağını sanıyordum."

"Öyle yapmayı planlıyordum, ama babam bir büyükelçi ile görüşmemi istiyor ve katılmak istediğim bazı hayır etkinlikleri var. Uzun sürmeyecek ve oyunlara yetişeceğime söz veriyorum."

"Peynir yuvarlama yarışını kaçırmak istemezsin," diyorum.

"Burada kaçırmak istemeyeceğim birkaç şey var," diye cevaplar, gözleri gözlerimde, ve yemin ederim kalbim bir an durur. "Peynir yuvarlama elbette listenin başında." Dudakları kıvrılır.

"Bu çok doğal. Peynir yuvarlama çok önemli bir spormuş, öyle duydum."

Elimi eline alır, kocaman eli benimkini gölgede bırakır. "Peynirle ilgili tüm sporlar arasında en önemlisi budur."

El ele tutuşarak göletin kenarında yürümeye devam ediyoruz.

"Peynirle ilgili bu kadar çok spor olduğunu bilmiyordum." "Oh, evet. Tabii ki peynir yuvarlama var, bir de peynir atma, peynir tenisi ve benim en sevdiğim, biraz dağınık olabilen peynir bowlingi var."

Kıkırdadım ve sonunda burnumdan ses çıktı. "Eminim hepsinde iyisindir."

"Rakiplerim kadar saatlerce antrenman yapmıyorum." "Bütün o kadınlarla flört etmekle meşgul, ha?"

"Şey, bir kadınla."

Dudaklarımı sıkıştırdım, kalbim biraz sıkıştı.

"Yarışacak mısın?" diye sordu ve bir an için diğer kadınlarla onun sevgisini kazanmak için yarışmayı mı kastettiğini merak ettim. Ama sonra peynir yuvarlamayı kastettiğini anladım.

"Tabii. Neden olmasın? Hazırım."

"Pratik mi yapıyorsun?"

"Antrenman yapmaktan çok... hayal kuruyordum."

O gülüyor. "Tepeden aşağı peynir yuvarlamayı hayal mi ediyorsun?"

"En iyi antrenman şekli budur."

"Eminim öyledir. Saraya bir arkadaşın geliyor, değil mi?"

İçimde mutluluk kabarcıkları oluşur. "Chloe. Memleketimden en yakın arkadaşım. Onu göreceğim için çok heyecanlıyım."

"Onunla tanışmayı dört gözle bekliyorum."

"Oh, o sana şimdiden yarı yarıya aşık. Ofisteyken bana senin fotoğraflarını gösterirdi. Yakışıklı Prens."

"Bu lakabı pek sevmiyorum." "Gerçekten mi? Bence sana yakışıyor."

"Öyle mi? Houston'daki eski hayatını özleyiyor musun?"

"Babamı ve Chloe'yi özleyorum, ayrıca memleketimdeki Meksika yemekleri gerçekten çok lezzetli. Ama oradaki hayatım mı? Omuz silkiyorum. "Pek değil."

Koyu renkli gözleri bakışlarımı yakaladı. "Eski hayatını 'ev' olarak adlandırmanı sevmiyorum. Umarım burada kalırsın. Umarım burası senin yeni evin olur."

Oh, sakın ol kalbim. "Öyle mi?"

diye soruyorum, nefes nefese.

"Bu benim için bencilce mi?"

Bu senin için harika bir şey.

"Hayır, bunu duymak hoşuma gitti."

Yakışıklı yüzü bir gülümsemeye aydınlanır ve biz de göletin kenarında durup, ilk randevularına çıkan utangaç gençler gibi birbirimize gülümseriz.

"Kalmak istiyorum," diye başladım, düşüncelerimi ilk kez kelimelere dökerek. "Büyükbabam ve büyükannem çok mutlu olacaklar

çok mutlu edeceğini ve amcam tahttan çekilirse ülkenin monarşiyi yıkmayacak bir varisi olacağını biliyorum."

"Peki ya *senin* istediğin ne olacak? Ailenin değil, Malveaux'nun değil. Senin."

Houston'daki eski hayatımı, babamı, Chloe'yi, cam şirketindeki eski işimi düşünüyorum. Eric'i düşünüyorum.

Huh. Onu bir süredir düşünmemiştim.

Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor, başka bir dünya gibi. Asla ait hissetmediğim bir dünya.

Burada kalmak, belki de büyükbabamın varisi olmak, Malveaux Prensesi olarak tüm sorumluluklarımı yerine getirmek, her ne kadar yeni ve bazen çok yabancı gelse de, bir şekilde doğru geliyor. Uyuyor.

Peki ya Alex? O da yeni dünyanın önemli bir parçası.

Kendime itiraf ettiğimden daha da önemli.

Dudaklarımı ısıyorum. "Bunu kimseye söylemedim. Kimseye."

"Endişelenmeli miyim?" diye soruyor.

Malveaux'daki tüm berbat çaylar yüzünden yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum. "Sanırım kalmak istiyorum."

Gözleri tabak kadar büyüdü. "Öyle mi?"

"Burayı seviyorum. Yaptığım işi seviyorum. Elbette, sayısız öğle yemeği ve etkinlik var, sohbet etmek ve etkilemek için bir sürü insan var, ama bir amacım olduğunu hissediyorum. Hatta bir çağrı. Burada anlamlı işler yapabiliyorum. İnsanların hayatlarında fark yaratabiliyorum."

"Ayrıca, gardırop da iyi," diye takılıyor.

Elbiseme bakıyorum. "Sana dolabımı göstermemi hatırlat.

Harika. İşin en büyük avantajı." O gülüyor.

"Bu çılgınca gelebilir, ama garip bir şekilde, sanki bu rol için doğmuşum gibi hissediyorum, sadece bu noktaya gelmem 24 yıl sürdü. Kulağa tuhaf mı geliyor?"

Ellerini kollarımın iki yanına koyuyor ve gözlerimin içine dikkatle bakıyor. Bu, kalbimin deli gibi atmasına neden oluyor. Aramızda elektriksel bir titreşim var. Yine beni öpecekmiş gibi görünüyor. Onun bunu yapmasını istediğimi biliyorum.

Ama bunun yerine, tek yaptığı şey cevap vermek: "Hiç de garip gelmiyor, Texas. Bana göre, bu kesinlikle mükemmel."

Öpüşsek de öpüşmesek de, mükemmelden daha iyisi olamaz.

Bölüm 20

Maddie

“

Prens Swoon-A-Lot'un at sırtındaki becerisini ve dizginlenemeyen erkekliğini görmek bir hafta boyunca bizi etkisiz bırakmaya yetmemiş gibi, bugün Ledonia ile Malveaux'nun çeşitli spor dallarında güçlerini ölçtükleri yıllık etkinlik olan Oyunlar başlıyor. Bu, yılın en çok beklenen etkinliklerinden biri olmalı, çünkü sadece halat çekme yarışındaki güç mücadelesi, okçulukta isabet ve ustalık yarışması ve peynir yuvarlama yarışmasının eğlencesi değil, aynı zamanda Prens Alexander

'ın bizzat yarışması da bu etkinliği yılın en çok beklenen etkinliklerinden biri yapıyor. Ve evet, o yarışıyor ve bunu yaparken de yakışıklı ve sert bir görünüm sergiliyor.

Bir dakika kendimi serinletmeme izin verin.

İyi şanslar ve ülkenizi gururlandırın, bizim en yakışıklı hükümdar adayımız. Sizinle birlikteyiz, bedenlen, ruhen ve kalben.

#BizŞampiyonuz
#AlexanderKazanacak

Çok büyük bir yelpaze tutan, kraliyet muhabiriniz,

Fabiana Fontaine xx

Bugünün sonunda geldiğine inanamıyorum. Houston'dan ayrıldığım günden beri bu anı ipe çekiyordum. Chloe gelmek üzere ve ben oturma odamda volta atıyorum, şu anda Vlad'ın arabasında Tleurbonne sokaklarında ilerlediğini biliyorum.

Onu havaalanında karşılayamadım. Bu sabah ilk iş olarak Alice ile prenses eğitimi aldım, ardından büyükannemle iğrenç Malveauxian çayı içtik. Büyükannem, o çayı kahveyle değiştirebilsem kullanmayı planladığım geleneksel çay seremonisini gösterdi. Gustav, bir saatten az bir süre sonra başlayacak olan Oyunlar için beni giydirmeye geldi.

"Arkadaşın her an gelebilir, Maddie," diyor Alice. "Onun hakkında çok şey duydum, tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Sen de üç saniye içinde onun en iyi arkadaşı olacaksın. Chloe böyledir."

Aynadaki yansımama bakıyorum ve heyecanlı ama kendinden emin bir prensesin bana baktığını görüyorum. Yıpranmış kot pantolonlar, tenis ayakkabıları, makyajsız yüz ve dağınık topuz saçlar çoktan geride kaldı. "Beni tanımayacak."

Bugün resmi olarak Malveaux'yu temsil ettiğim için — kalbim Ledonian takımının belirli bir üyesine ait olsa da — mavi, diz boyu, kısa kollu ve beyaz kayık yakalı bir elbise giyiyorum.

mavi topuklu ayakkabılarla. Saçımı yüksek at kuyruğu şeklinde topladım, itiraf etmekten çekindiğim kadar eğlenceli bir şekilde bir yandan diğer yana sallanıyor.

Peynir yuvarlama etkinliği için kıyafetimi değiştireceğim, ama şimdilik asil ve kendinden emin görünüyorum, kaçınılmaz fotoğrafçılar için hazırım.

Kapı çalınıyor ve Vladimir kapıyı açıyor. "Bayan Chloe Sharansky," diyor ve ben onu selamlamak için koşuyorum.

"Chloe!" Onu içeri çekip kendime doğru çekiyorum ve tüm gücümle ona sarılıyorum.

"Seni görmek çok güzel. Burada olduğuna inanamıyorum!"

Saçları son gördüğümde daha parlak pembe ve baştan aşağı siyah giyinmiş.

"Evet, öyleyim, ve sen benim nefes borumu sıkıştırıyorsun," diye boğuk bir sesle söylüyor ve ben hemen onu bırakıyorum.

"Şu haline bir bak!" derken beni baştan aşağı süzer ve ben de prenses dönüşümümün tüm etkisini görebilmesi için bir dönüş yaparım. "Arkadaşım Mads, tam anlamıyla bir prenses."

"Oh, Chlo, sana anlatacak çok şeyim var."

"Benim de. Denise hala o şey olmaya devam ediyor ve ofiste senin işini yapan yeni bir kız var, ama senin yarısı kadar eğlenceli bile değil ve seni çok özledim." Beni tekrar kucaklamak için çekiyor.

Vladimir boğazını temizledi. "Ne oldu, Vlad?" diye sordum.

"Oyunların açılış töreni için kraliyet locasına gitmenize sadece 30 dakika kaldı, hanımefendi."

Chloe gözleri parlayarak bana "hanımefendi" der.

"Sharansky hanımefendiye hızlıca duş alıp üstünü değiştirmesini önerebilir miyim?"

"Öneri yapabilirsin Vlad, bu harika bir öneri olur," diyorum ona, çok özlediğim en iyi arkadaşımı gördüğüm için çok mutluyum.

Bir süre sonra Chloe duş aldı ve ona verdiğim beyaz kabarık bornozu giydi.

"Burada yaşadığına inanamıyorum. Sen. *Burada*. Yaşıyorsun," diyor odalarımı incelerken. "Bu çift kişilik bir duş. O odada parti bile verebilirsin."

"Biliyorum, değil mi? Fena bir yer değil. Şimdi sana göstereceğim bir Şey var." Giyinme odamın çift kapısını atımd. Işıklar otomatik olarak yanarak odanın muhteŐemlięini aydınlattı ve en iyi arkadaşımd, benim ilk grdüğümdede olduğu gibi hayretle nefesini tuttu.

"İnanmıyorum!" diye bağırır. "Bunların hepsi senin mi?"

Başımı sallarım. "Ve bugün istediğin her Şeyi giyebilirsin."

"*Ciddi* misin?" diye bağırır.

"Elbette, bebeğim."

Alice bizi acele ettirmeden önce birkaç dakika boyunca gndzlk elbiselerimi karıştırıyoruz ve Chloe, puff kollu ve pileli etekli bej renkli kemerli bir elbise seçiyor. Bu elbiseyi çok renkli Doc Marten botlarla kombinliyor, çünkü prenses elbisesi giyiyor olsa da o hala Chloe Sharansky, kendi evreninin stil kraliçesi.

Vladimir bizi kraliyet locasına götürürken, Chloe bana evde olan biten her Şeyi anlatıyor. Eski patronum Denise'in tuhaf davranışlarını, Chloe'nin satış hedefleri, pazarlama planları ve ofiste olan biten her Şeyi anlatmasını dinlemek garip geliyor.

"Bugün Prens McHottie ile tanışacağımd, değil mi?" diye soruyor.

"O bu ismi sevmez, ayrıca bizim karşımızdaki Ledonian kraliyet locasında olacak."

Bana gülümsüyor. "Yani onu seyredebilirim."

"Bir kedi kraliçeye bakabilir," diyorum. Bana boş boş bakıyor. "Burada kullanılan tuhaf ifadelerden biri. Statüleri ne olursa olsun tüm insanlara eşit davranılması gerektiği anlamına geliyor," diye açıklıyorum.

"Ne kadar demokratiksin, *prens*es." Sesinde alaycı bir ton var.

Malveauxian kraliyet sarayına giriyoruz ve burada Chloe'ye dedemle ninemi tanıtıyorum. Chloe, kol hareketleriyle tamamladığı, abartılı ve garip görünen bir reverans yapıyor.

"Torunumuzun arkadaşıyla tanışmak çok güzel," diyor büyükannem, biz de Oyunları en iyi görebileceğimiz yerlere otururken. "Anlatacak hikayeleriniz vardır herhalde."

"Ortalığı karıştırma, büyükannem," diye uyarıyorum.

"Sonra anlatırım, Majesteleri," diye cevaplar Chloe, yanlış unvana rağmen bykannemi kötücül bir gülümsemeye boğar.

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Etrafıma bakıyorum. Tribünler sahayı  vreliyor, hevesli seyircilerle dolup taşıyor ve karşımızda Ledonian kraliyet locası var. Kraliçe Astrid ve Kral Harald'ı, Alex'in kız kardeşleri Amelia ve Sofia'yı görüyorum, hepsi kırmızı giyinmişler. Amelia'nın gözüne takılıyorum. Bana coşkuyla el sallıyor, ben de aynısını yapıyorum. Onu tekrar görme fırsatı bulduğum için heyecanlıyım ve Sofia'yı da daha yakından tanımak istiyorum.

Amelia'nın sağında yakışıklı bir adam fark ettim ve ona sorgulayan bir bakış attım. O başını salladı ve "kardeşim" diye fısıldadı.

Gözlerimi ona çeviriyorum. O, İngiltere'de  niversiteye giden en küçük kardeş Max olmalı. Koyu saçları, zeytin rengi teni ve geniş omuzlarıyla Alex'e çok benziyor. Tıraşlı ve daha genç görünüyor, ama yine de dört kardeşin de sahip olduğu Ledonian kraliyet ailesinin yakışıklılığına sahip, genetik piyangoyu kazanmış biri.

Chloe beni dirseklıyor. "O kim?" diye soruyor, parmağıyla işaret ederek.

"O, küçük kardeşleri Prens Maximilien, namı diğer Max. İngiltere'de üniversitede okuyor, bu yüzden henüz tanışmadım."

"O da kardeşi kadar çekici." Hiç şüphe yok.

Ve sonra onu buluyorum. Aklımdan  ıkaramadığım adamı.

Alex, pürüzsüz tenini ortaya çıkaran beyaz gömlek ve lacivert takım elbise giymiş. Bana doğru gülümsüyor, elini kaldırıp selam veriyor. Ben de ona gülümsüyorum, kalbim sıkışıyor.

"O, o, o!" Chloe  ığlık atar.

Alex bana ve ona bakar ve "Chloe?" diye sorar. Ben başımı sallar ve onun ağzı açık kalır.

"Bekle. Beni tanıyor mu?" Deşsete kapılmış görünüyor.

"Tabii ki biliyor. Ona senin ziyarete geldiğini ve benim en iyi arkadaşım olduğunu söyledim."

Bana gözlerini kırpıştırır. "Bir dakika, abla. Siz *arkadaş* falan mı oldunuz? En son duyduğumda ondan nefret ediyordun."

Omuz silkiyorum, yanaklarıma tırmanıp duygularımı tüm dünyaya ilan etmek isteyen kızarıklılığın kaybolmasını diliyorum.

Genelde Chloe'ye her şeyi anlatırım ama Alex ile ilişkimiz hakkında bazı ayrıntıları paylaşmadım. Ona karşı hislerim olduğunu ve onun da bana karşı hisleri olduğunu düşündüğüm gibi ayrıntılar. Chloe'nin Alexander'a aşık olduğunu bilmek, her şeyi biraz garip hale getirdi. Bir de başlangıçta ondan çok şiddetle nefret ettiğim gerçeği var.

Yani, iyi ya da kötü, Chloe'ye anlatmam gereken çok şey var.

"İşler değişir," diyorum basitçe, yanaklarımın rengini görmemesi için yüzümü çevirerek. "Sana sonra anlatırım, tamam mı?"

"Madeline Josephine Turner. Bana söyleyecek bir şeyin mi var? Çünkü eğer öyleyse, *tüm* kirli ayrıntıları bilmem gerek," diye talimat veriyor. "Bunda kirli bir şey yok. Bu" — Beynimde doğru kelimeyi arıyorum

doğru kelimeyi arıyorum ve bir sürü kelimeyi gözden geçiriyorum, sonra "yeni" kelimesine karar veriyorum. Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Tam olarak neyin yeni?"

Etrafa bakıp kimsenin dinlemediğinden emin oluyorum. "Ondan hoşlanıyorum. Gerçekten hoşlanıyorum. Ve onun da benden hoşlandığından eminim."

"Ne?!" diye bağırır ve hem büyükannemle büyükbabam hem de birkaç misafir dönüp bize bakar.

"Her şey yolunda mı, Madeline?" Büyükbabam endişeyle sorar.

"Her şey yolunda," diye onu sakinleştiririm ve Chloe'ye uyarıcı bir bakış atarım.

"Bu çok büyük. Çok büyükten de büyük," diye fısıldadı. "Yani, sen bir şeysin?"

"Sayılır."

"Ya öylesin ya da değilsin. Öpüştün mü?"

Dudaklarımı sıkıştırıp başımı sallıyorum.

"Kızım, o adamı öpmelisin." Alex'e bakar. "Kendin için değilse bile, diğer kadınlar için. Ben de dahil."

Alex'i öpmek düşüncesi karnımda heyecanlı arılar vızıldıyor gibi bir his uyandırıyor.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diye cevap veriyorum. "Hiçbir şey söylemediğim için özür dilerim."

Nasıl tepki vereceğini bilemedim."

Bana başını sallar. "Sen tam bir sürprizsin, bayan." "Yani, aramız iyi mi?"

Omzuma hafifçe vurur. "Delirdin mi? Tabii ki sorun yok."

Trompetler çalmaya başlar ve Chloe, üniformalı ve enstrümanlarına monogramlı bayraklar asılı beş trompetçiyi hayranlıkla izler.

"Tam da hayal ettiğim gibi," diye fısıldadı.

Oyunlar, Alex'in babası tarafından Ledonian dilinde yaptığı konuşma ile resmen açılır. Ne ben ne de Chloe tek kelime bile anlamıyoruz. Ardından insanlar müzik eşliğinde koreografili dans ve akrobasi gösterileri sergilerler. Ledonia'nın ulusal kuşu olan sülün ve tavus kuşu, büyük bayraklarda yer alır ve Oyunların başlangıcını müjdeler.

"Bu, Olimpiyatların minyatür bir versiyonu gibi, sadece peynir yuvarlama ve eş yarışı gibi tuhaf etkinlikler var," diye Chloe'ye açıklıyorum.

"Karı koşusu mu?" diye gülerek soruyor.

"Biliyorum, değil mi? Ama Alex bana bunun aslında çok eğlenceli olduğunu ve ailesinin her yıl katıldığını söyledi."

"Prens McHottie'ye Alex mi diyorsun?" diye gülerek soruyor Chloe. "Ne düşünüyordum ki? Tabii ki öyle diyorsun."

Okçuluk ve örs atma yarışmalarını izledikten sonra ağaç fırlatma yarışması başladı. Kısa bir ara verildi ve bize içecekler ve atıştırmalıklar ikram edildi. Chloe hepsini afiyetle yedi ve bana yemeklerin ne kadar lezzetli olduğunu anlattı. Malveauxian çayını bile sevdi, ki bu benim için anlaşılabilir bir şeydi, ama o her zaman maceracı biriydi.

"Ne?" diye soruyor ağzı kekle dolu. "Jetlag. Karbonhidrat yüklüyorum."

"Jetlag için karbonhidrat yüklemesi mi? Öyle bir şey yok ki."

Chloe ağzına bir pasta daha tıkıştırırken, Alex bizim bölmemize gelir. Kalabalığın içinde beni bulur ve doğrucu bana doğru gelir, sadece büyükbabamla büyükbabamı selamlamak için kısa bir süre durur.

"Alex, merhaba," diyorum, sesim nefessiz çünkü Alex gelip ciğerlerimden nefesimi çalmış. O tam bir nefes hırsızı.

"Prenses Madeline." Elimi kaldırır ve o gün Parlamento'da yaptığı gibi nazikçe öper. Sanki *Bridgerton* dizisindeki bir karakter gibi, ama o çok daha iyi çünkü o gerçek, burada ve gözleri sadece beni görüyor.

"Aman Tanrım," diyor Chloe, ağzı pasta ile dolu halde.

Hâlâ elimi tutarken, yumuşak bir sesle, "Çok güzelsin, Texas," diyor.

"Sen de fena görünmüyorsun," diye utangaç bir gülümsemeyle cevap veriyorum.

Alex dikkatini Chloe'ye çevirir. "Sen de Chloe olmalısın. Seninle tanışmak çok güzel. Maddie'nin ziyaretini sabırsızlıkla beklediğini biliyorum."

Chloe'nin cevabı kıkırdamak olur, ağzı hala pasta ile dolu, yüzü saçları kadar pembeye döner.

"Oyunlar nasıl gidiyor? Ağacı fırlatan o iri adamı gördün mü? Harikaydı," derim, dikkatleri arkadaşşımdan uzaklaştırmak için. Yutkunması gerekiyor, hatta belki de kafasını bir kova buza sokması.

"Sigmund von Huffier. Keşke Ledonia'yı temsil etseydi," diye cevaplar. "Her yıl kazanıyor."

"O bir dağ gibi adam," diye cevap veriyorum.

Biraz daha sohbet ediyoruz, Chloe bir süre sonra kendine gelir ve o yaklaşan yarışlar için giyinmek üzere izin isteyince, koluna hızlıca bir sıkıyorum. "Peyniri yuvarlamada iyi şanslar derdim, ama seni yeneceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Bu, duyduğum en kavgacı söz," diye gülerek cevaplar. "Yarıştta görüşürüz, Sağ Dirseği Madeline."

"Sağ Dövüşçü Madeline mi?" Chloe, o gittikten sonra sorar. "Bu, bildiğin şeyin, bildiğin yerdeki şey yüzünden mi?"

"Chloe, şanslısın ki konuşuyorum ve evet, öyle. Eğer boksörlük mesleğine girersem, o benim menajerim olacak."

"İkiniz birlikte çok tatlısınız, beni hasta ediyorsunuz. Gelecekteki kocamı çaldığınız için bile sizden nefret edemiyorum."

"Teşekkürler, Chlo."

"Sen varsın. Ve biliyorsun ki, önceki adamın aksine, bunu onaylıyorum." Yüzünü buruşturuyor. "Eric. *İğrenç*."

"Ona o kadar uzun süre aşık olduğuma inanamıyorum. Bana çok kötü davrandı, sanki paspasımı gibi."

"Sana söylemek mümkün değildi."

"Biliyorum. Ben kayıp bir davaydım. Garip ama, bu prenses olayı bana daha fazla özgüven verdi sanki, anlıyor musun? Artık kimsenin bana öyle davranmasına izin vereceğimi hayal bile edemiyorum."

Chloe beni hızlıca kucaklıyor. "Ne kadar harika biri olduğunu anlamamanın zamanı gelmişti."

Ona gülümserim. "Teşekkürler. Hey, peynir yuvarlama etkinliği için giyinmem lazım. Benimle gelir misin?" diye sorarım.

"Alexander'ın küçük kardeşini göremiyorum, o yüzden evet."

Büyükannem koluma dokunduğunda yanından hızla geçiyoruz.

"Madeline, seninle özel olarak konuşabilir miyim lütfen?" Limon emmiş gibi

limon emmiş gibi görünüyor.

"Bu benim gitmem için bir işaret. Senin şık dairenizde görüşürüz, Mads," diyor Chloe ve hızla uzaklaşıyor.

"Ne oldu, büyükannem? Yanlış bir şey mi yaptım? Alice ve Vlad'ın bana öğrettiklerini uygulamaya çok uğraşıyorum."

Aceleyle fısıldayarak, "Lütfen Prens Alexander'ın cazibesine kapıldığını söyleme," diyor.

Ona inanamadan gözlerimi kırpıştırırım. Cidden, bu kadın medyum mu?

"Onunla arkadaş olmamı sen söyledin, büyükanne. Bunun benim yararına olacağını söyledin. Seni dinledim ve şimdi arkadaşız."

Savunmacı konuşmamaya çalışıyorum, ama biliyorum ki öyle yapıyorum.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu mu yani? Arkadaşlık mı? Çünkü bana daha fazlası gibi geldi. Diğer genç bayanların hiçbirinin elini öptüğünü görmedim, ama senin elini iki kez öptüğünü gördüm."

"Kesinlikle," diye kesin bir şekilde cevap veriyorum. "Arkadaşlık."

Büyükannemin, Alex'e karşı hissetmeye başladığım şeyin dostluktan çok daha öte olduğunu bilmesine gerek yok. Sonuçta, Alex'in de aynı şekilde hissettiğinden şüphelenmeme rağmen, anlatacak bir şey yok. Öpüşmedik bile. Birbirimizle ilgili duygularımızı paylaşmadık. Hiçbir şey.

Onu düşünmeden duramadığım gerçeğini göz ardı ederseniz, biz sadece arkadaşız.

Her ne kadar ihtimal düşük olsa da, kolay yolu seçip bu şekilde devam ediyorum.

Büyükannenin yüz hatları gevşer ve ağızındaki limon tadı kaybolur. "Bunu duyduğuma sevindim Madeline. Ne yaparsan yap, bunun daha ötesine geçmesine izin verme.

daha fazlasına dönüşmesine izin verme. Alexander gibi bir adamla, arkadaşlıktan öteye geçen hiçbir şey senin istediğin yere varamaz."

Alex haklı. Hâlâ eskiden olduğu kişi olarak yargılanıyor.

"Büyükannem, Alex değişti. Herkesin sandığı gibi parti seven bir adam değil."

"Ben ihmalkar davrandım, Madeline," diyor, onu savunmamı görmezden gelerek. "Seni Malveaux'daki aristokrasinin genç erkek üyelerinden bazılarıyla tanıştırmalıyım. Senin için iyi eşler olabilecek birkaç kişi var, eminim."

Dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. "Tabii. Kulağa..." Korkunç mu? Gereksiz? Tamamen fazlalık? "...harika."

"Lord Radisson'un oğlu Herbert var, anladığım kadarıyla çok iyi bir nişancı, ve Viscount Giorgio'nun oğlu Stefan, oldukça güzel bir malikanesi var..."

Büyükannem Malveaux'daki bekar erkeklerin yarısının erdemlerini sıralarken, ben pek dinlemiyorum. Alex'le romantik bir ilişkiye girmemi istememesinin tek nedeni onun kadın düşkünü olmasıysa, ona Alex'in ne kadar inanılmaz biri olduğunu ve nasıl değiştiğini göstererek onu ikna edebileceğimi biliyorum. Tek yapmam gereken ona bunu göstermektir.

Bölüm 21

Alexander

Peynir yuvarlama etkinliği öncesinde takım elbise ve kravatımı değiştirmek için odama gidiyorum ve babamı telefonla fısıltıyla konuşurken buluyorum. Odaya girdiğimde beni fark ediyor ve görüşmeyi sonlandırıyor.

"Okçulukta takım nasıl gitti?" diye sordu.

"Kazandılar."

"Olması gerektiği gibi. Birazdan peynir yuvarlama yarışmasına katılacağız. Geçen yılın tekrarını istemiyorum," diye uyarıyor.

Ceketimi çıkarıp sandalyenin arkasına asıyorum. "Benim kazandığım zamanı mı kastediyorsun?"

Bıyığının altındaki dudakları ince bir çizgi oluşturur. "Beni böyle alenen küçük düşürmen hiç hoş değil, Alexander. Ben kralım."

"Bu sadece peynir tekerleği ile yapılan aptalca bir yarış, baba. Olimpiyatlar gibi bir şey değil."

Onu zorladığımı biliyorum, ama Maddie'nin o gün tepede söylediği sözler aklımdan çıkmıyor. Ben tanınmaya değer biriyim. Ben sadece onun bir yansıması değilim. Ben Alexander'ım ve dünyaya sunabileceğim çok şey var.

Görünüşe göre buna babamla dalga geçmek de dahil. "Kimin kazandığı gerçekten önemli mi, baba? Bu sadece biraz eğlence."

Bana, sanki az önce korkunç bir suç işlemişim gibi bir bakış atıyor. "Sadece biraz eğlence mi? Mesele halkın algısı, evlat. Halk güçlü bir lider görmek istiyor. O lider benim. Ben 65 yaşına geldiğimde tahtı devraldığında sıra sana gelecek. O zamana kadar arka planda kalmalısın. Bırak da ben parlayayım."

"Peynir yuvarlama yarışmasını kim takar ki? Peynirciler belki, ama başka kimse takmaz, baba."

"Ben önemsiyorum," dedi

sert bir sesle. "Ama..."

"Tartışmaya gerek yok."

Sözlerinde kesin bir ton vardı ve konuşmaya devam etmenin bir anlamı olmadığını biliyordum. Zaten, geçen yıl onu yendiğim gerçeği benim özel ve kesinlikle en sevdiğim hatıralarımdan biri olarak kalabilir.

Başımı eğiyorum. "Evet, baba."

Konu kapanmıştır.

"Amerikalıyla nasıl gidiyor? Birlikte ziyaret ettiğiniz bir hastanede çekilmiş fotoğraflarınızı gördüm."

Bu anı hatırlayarak gülümsüyorum. Babamın isteğini yerine getiriyor olabilirdim, ama Maddie'nin bana ihtiyacı olduğunda yanında olmak çok iyi hissettirmişti. Çok doğru bir şeydi.

"Tleurbonne Çocuk Hastanesi'ydi, sarayın dışında ilk kez halka açık bir yere çıktı. Her şey çok iyi gitti. Hastalarla çok doğal davranıyor, bana söylendiğine göre tıpkı eski zamanlarda Prenses Diana gibi. Bir çocukla tanıştık, o..."

Elini havada sallayarak beni durdurur. "Her ayrıntıyı anlatmana gerek yok."

Azarlanan bir şekilde, ağzımı sıkıca kapattım. "Tabii ki, baba." "İyi anlaşıyor musunuz?"

"Öyleyiz." Ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor, Maddie'yi düşündüğümde her zaman olduğu gibi. Onu bana çeken, manyetik bir çekim gibi bir şey var. Sadece güzel bir kadın olması değil, ama bunu inkar etmek de mümkün değil. Uzun siyah saçları, ince yüz hatlarını mükemmel bir şekilde çerçeveleyiyor, yanardöner mavi gözlerini ve dolgun, davetkar dudaklarıyla öpülmeye en uygun ağzını vurguluyor.

Evet, o dudaklar.

İtiraf ediyorum, onu öpmek istediğimi düşündüm. Birden fazla kez. O gün bisikletle tepenin zirvesine çıktığımızda, başka hiçbir şey düşünemedim. Yani, gerçekten, bir erkeğin, aklından çıkaramadığı kadın, hayal edilebilecek en seksi şekilde dondurmasını yalarken ne yapması gerekir?

Onu kollarıma almamak ve ona hayatımın en uzun zamandır beklediğim ve en çok istediğim öpücüğü vermeden önce dondurmasını benimle değiştirmesini ısrar etmek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Başka anlar da oldu, Maddie'ye duyduğum gibi sevmediğim bir kadın için yeterli olabilecek anlar. Bunun olmasını istediğimi inkar edemem.

Ama bu gerçekleştiğinde - ve umarım gerçekleşir - mükemmel olmasını istiyorum. Bu sadece flört ettiğim bir kız değil. Bu Madeline. O özel biri. İlk öpücüğümüzün mükemmel olmasını istiyorum.

"Ve?" diye sordu babam.

"Ve o, benim sandığım gibi biri değil." "Bu ne demek?"

"Yeni kazandığı şöhretten para kazanmaya çalışan bir altın avcısı değil. O hiç de öyle biri değil. O samimi, tatlı, eğlenceli. Ayrıca akıllı da."

Babam homurdandı. "Belki de sadece iyi bir aktris olabilir? Bunu düşündün mü? Her ne olursa olsun, iyi iş çıkarıyorsun. Böyle devam et." Omzuma garip bir şekilde vurdu.

Babam az önce bana iltifat mı etti?

Omzumun üzerinden bakıp, "Ah, Maximilien" diyor.

Kardeşim odaya girer, hemen ceketini çıkarır, yanımıdaki sandalyeye ağır ağır oturur ve ayakabılarını çıkarır.

"Siz ikiniz ne planlıyorsunuz?" diye sorar

Max. "Hiçbir şey," diye cevaplarım, garip bir şekilde suçluluk duyarak.

"Sırada peynir etkinliği var. Kim bilir, biraz pratik yaparsan kardeşine rakip olabilirsin," diyor babam. "Bu yıl ben de öyle yapmayı planlıyorum."

"Belki," diye cevaplar Max.

O ve ben birbirimize bakarız. Aramızdaki yaş farkı nedeniyle, babamız bizi buna zorlamasına rağmen, ben onunla hiç rekabet etmedim.

"Sen ve yeni prenses arasında neler oluyor?" diye sorar Max, bir çift şort giyerken.

"İyi anlaşıyoruz, hepsi bu," diye kaçamak bir cevap veriyorum.

"Elini öptüğünü ve ona çikolatalı ekler gibi baktığını gördüm," diye cevaplar.

"Hepsi cazibe saldırısının bir parçası, evlat," diye cevaplar babam. "Kardeşinin etkileyici olması gerekiyor."

Max dudaklarını bir çizgiye getirir. "Ne şanslı. Ben yeni prensesleri öpmeye gidemiyorum."

Gülümsemeyi zorla bastırırım. Ben de yakında tam olarak bunu yapmayı umuyorum. Yeni prensesi öpmek.

"Acele edin, ikiniz. Etkinliğe gitmemiz gerekiyor," diye talimat verir babam.

On dakika sonra, seyirciler ve yarışmacıların bir araya geldiği, giyinip, Oyunların en saçma yarışlarından birine hazırlandıkları imenli bir tepedeyiz. Aslında, bu muhtemelen eş yarışından sonra en saçma ikinci yarış, ama o yarış için bir planım var ve onu uygulamayı çok sabırsızlıkla bekliyorum.

Bugün ilk kez değil, Maddie'nin babamla ilgili olarak bana nasıl cesaret verdiğini düşünüyorum.

Peynir yuvarlama yarışının en iyi yanı, sadece eğlence amaçlı olması değil, Sofia, Amelia ve Max'in de yarışması, bu da onu gerçek bir aile "sporu" haline getiriyor — tabii bir tepenin aşağısına peynir tekerleği yuvarlamak gerçekten bir spor olarak kabul edilebilirse.

Bundan daha iyi ne olabilir?

Maddie de yarışıyor. İşte bu.

Amelia'nın yanında tepenin başında sıraya girerken bana gülümsüyor. Daha önce de seksi görüldüğünü düşünüyorsam, şu anki haliyle karşılaştırıldığında hiçbir şey kalmıyor. Uzun saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, yüzü oyunun heyecanı ile parlıyor. Malveauxian mavi bir polo tişört ve beyaz şort giymiş, bunlara mavi ve beyaz çizgili diz boyu çoraplar eşlik ediyor. Muhteşem, seksi bir futbolcu gibi görünüyor ve gözlerimi ondan ayırmak zor geliyor.

Onun yanına geçiyorum, tek istediğim onun yanında olmak. Max bana anlamlı bir bakış atıyor, ben de elimi kullanarak ona hafifçe dürtüyorum.

"İyi görünüyorsun, Texas," diyorum, ama aslında ona inanılmaz görüldüğünü ve bu aptal peynir yuvarlama oyununu unutmasını, bunun yerine benimle kaçıp benim olmamı söylemek istiyorum.

Adım adım.

"Çok seksi görünüyor," diyor Amelia. "Bunu daha önce yaptın mı, Maddie?"

"Tepeden peynir yuvarlamak mı? Garip bir şekilde, hayır," diye gülerek cevaplar, çınlayan ses dudaklarımı bir gülümsemeye çeker.

"İpucu ister misin? Alex bu konuda çok iyidir," diye cevaplar Amelia.

"Tabii ki öyledir," diyor Sofia, kız kardeşine yenik düşmek istemiyor.

"Alex her şeyde çok iyidir," diye sızlanıyor Max. Elini uzatıp Maddie'nin elini sıkıyor. "Ben Max. Çok daha yakışıklı ve çok daha çekici olan küçük kardeşim."

Ona neşeyle başımı sallıyorum.

"Seninle tanışmak çok güzel, Max," Maddie, kalbimi sızlatan geniş bir gülümsemeye cevap veriyor ve tanıdık olmayan bir kıskançlık duygusu düşüncelerimi delip geçiyor.

Onun sadece bana böyle gülümsemesini istemem bencilce mi? Umurumda değil. Onun tüm gülümsemelerini istiyorum. Her birini.

"Her türlü ipucu için minnettar olurum," diye cevaplar, gözleri benimkilere doğru parlar.

"İngiltere'nin Gloucestershire bölgesinde yapılan ünlü peynir yuvarlama yarışması gibi değil," diye açıklıyor Sofia.

"İngiltere'de peynir yuvarlama yarışı olduğunu bilmemem kötü bir şey mi?" diye sorar Maddie.

Sofia gülüyor. "Hiç de değil. Oldukça az bilinen bir spor." "Ama eğlenceli," diyor Max.

"Kesinlikle eğlenceli," diye onaylar Amelia.

"İngiltere'de herkes aynı peynir tekerini olağanüstü dik bir tepeden aşağıya doğru kovalıyor. Gördüğünüz gibi, burada eğim daha hafif ve hepimiz birer peynir tekeri alıyoruz. Burada kimse düşüp bir şeyini kırmadı," diyor Sofia.

Maddie endişeli görünüyor. "Bunu bilmek iyi oldu."

"Çok eğlencelidir," diye onu teselli ediyorum. "Nasıl oynandığını açıklayayım. Peynir tekerleğini takip ederken, onu rotasında tutmak için sopanla tekerleğe vurursun."

"Bununla mı?" O sopasını yukarı kaldırır. Hepimizin sopaları gibi, bu da yaprakları alınmış bir ağaç dalıdır. "Mağazalarda satılan özel peynir vurma sopaları yok mu? Bu çok fazla kendin yap tarzı gibi."

"Korkarım yok," diye cevapladım.

Alnını çatarak sopayı inceliyor ve ben, endişesini gidermek için elimi uzatıp alnındaki kırışıklıkları düzeltmekten kendimi alıkoymak zorunda kalıyorum.

"Dur, sana yardım edeyim. ubuğunu böyle tut," derim ve elini tutup çubuğuna sararım. Teninin tenime değmesi içimde bir arzu dalgası yaratır.

"Tamam," diyor, sesi birden nefes nefese oluyor.

"Ve onu peynirin kenarına vurman yeterli," diye açıklıyorum, sanki bir şeyi sopayla vurmak açıklama gerektiriyormuş gibi —ve kesinlikle onun elini yerinde tutmam gerekmiyor.

Ama kendimi bırakmak istemediğimi fark ettim.

"Alex, sen çok flrtsn," diyor Sofia sağımda.

"Flört etmiyorum," diye itiraz ediyorum, ama tüm kardeşlerim kahkahalara boğuluyor ve gözlerimi Maddie'ye çeviriyorum. O da gülümsüyor ve ben isteksizce elini bırakmadan önce bir an paylaşıyoruz.

"Teşekkrlar," diye mırıldanır.

Ona göz kırıyorum. "Ne zaman istersen, Texas."

"Majesteleri, Prensler ve Prensesler, bayanlar ve baylar. Bu yılki peynir yuvarlama etkinliğine hoş geldiniz," diye başlıyor sunucu. "Tek kural, sopa kullanılmasıdır, yani peynire elle dokunulamaz. Dokunan anında diskalifiye edilir! Peyniriyle bitiş çizgisini ilk geçen kazanır."

Her yıl aynı konuşma yapılır ve bu bana her zaman *Fight Club* filmini hatırlatır.

Peynir yuvarlamanın ilk kuralı, peynir yuvarlamadan bahsetmemektir. İkinci kural nedir? Babama bakıyorum. Kazanma.

"Yerlerinize. Hazır. Başla!" sunucu silahı ateşler ve peynirler ileri atılır.

Herkes bir anda enerji patlaması yaşar. Maddie'ye bakarım, o da deli gibi hızla koşmaya başlamıştır. Geride kalmamak için, ben de yokuş aşağı koşarım, zıplar ve atlarım, ayaklarımın altındaki zemin düz değildir ama ben sadece zıplayan tekerleğe odaklanırım. Sopamla tekerleği olabildiğince düz bir çizgide tutmaya çalışırım, yokuşun aşağısındaki bitiş çizgisini hedeflerim.

Ve sonra felaket gelir.

Peynir tekerleğim düz olmayan zemine çarpar, havaya uçar ve yere çarparak aniden durur.

Kuralları biliyorum. Çubuğumdan başka hiçbir şeyle ona dokunamam. Bu yüzden, onu kaldırmak için altına çomak soktum. Ama momentumun kaybaldığını biliyorum, yarışı bitirme umudum çok az, kazanmayı bırakın.

Rakiplerim bulanık bir şekilde önümden geçip giderken başımı kaldırıp bakıyorum.

"Bu kadar. Oyun bitti," diye mırıldanıyorum kendi kendime, Maddie'nin nasıl olduğunu merak ederken, biri bana çarparak ikimizi de tepeden aşağı yuvarlanarak düşürüyor.

"Ne oluyor...?" diye şok içinde haykırıyorum, yuvarlanarak durduğumuzda. Aşağıya bakıyorum ve Maddie'nin benim altımda çimlerde yatarken, yüzünde şaşkın bir ifadeyle baktığını görüyorum.

"Yaralandın mı?" diye endişeyle soruyorum.

"Bilmiyorum. Sanmıyorum."

"Emin misin?" Ellerimle başını tutar ve gözlerine bakarım.

"Eminim," diye cevapladı, bana bakarken, nefes alışığı sık, göğsü hızla inip kalkıyordu. Bu düşmeden mi yoksa

bana aniden çok yaklaşmasından mı, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bunun benim yüzümden olmasını istediğim.

Ben ve sadece ben.

"Üzgünüm, Alex. Peyniri kovalıyordum ve o benden kaçtı. Seni görmedim bile."

"Önemli değil. Önemli olan senin iyi olman."

Gülümsüyor ve bu gülümseme hayatımı aydınlatıyor, basit bir gülümsemenin ruhumu bu kadar etkileyebileceğini hiç bilmiyordum.

İnsanlar yeni doğan çocuklarını ilk kez gördüklerinde ya da büyük aşklarına bakarken, mihrapta durup ömür boyu birlikte olmaya söz verirken böyle hissediyor olmalılar.

Maddie'ye karşı hissettiğim şey bu. Ve bu his inanılmazdan başka bir şey değil.

Aniden, bir bacağımı ona doladığımı, ellerimle başını okşadığımı, vücudunun bana doğru eğildiğini fark ettim. Bana bakarken, onu öpmek, ona sarılmak, bu kadar kısa sürede benim için ne kadar önemli hale geldiğini söylemekten başka bir şey istemediğimi biliyorum. Tüm bunların beni şaşırttığını ve bunun kaderimizde olduğunu hissettiğimi söylemek istiyorum.

O ve ben birbirimiz için yaratılmışız.

Ona bakarken, o kadar nefes kesici bir güzelliğe sahip ki, artık hangisi yukarı hangisi aşağı bilemiyorum. Tek bildiğim, gece gündüz aklımı meşgul eden kadının o olduğu.

"Kalkın, aptallar!" diye bağıyor biri yanımızdan hızla geçerken, onun patronluk taslayan kız kardeşi Sofia olduğunu biliyorum.

Maddie'nin kahkahasını duymadan önce, içimden bir kahkaha yükseldiğini hissediyorum. Ben de kahkahayla karşılık veriyorum, tüm vücudum titriyor. Ne kadar saçma bir durum bu, bir tepede yatıyoruz, vücutlarımız birbirine dolanmış, peynir tekerleklerimiz yerde duruyor, yarışmacılar hızla geçerken bir sürü seyirci bize bakıyor.

"Sanırım kalkmalıyız," diyorum, her ne kadar bu yapmak istediğim son şey olsa da.

"Sanırım haklısın," diye cevaplar, o yumuşak, kadınsı sesiyle, ki bu ses benim kulaklarıma tatlı bir müzik gibi geliyor.

İsteksizce ayağa kalkıp ona elimi uzatarak kalkmasına yardım ediyorum. Beyaz şortu kirle kaplı, saçları düğümler ve çimlerle karışmış, yüzü kirle lekelenmiş.

Ama şu anda hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Seyirciler alkışlarla coşuyor, peynirle ilgili talihsizliğimizi alkışlıyorlar ve biz de gülümsüyor, herkese el sallayarak ikimizin de iyi olduğunu gösteriyoruz.

Ama ben, gayet iyi olmaktan çok daha fazlası olduğumu çok net bir şekilde biliyorum. Dünyanın zirvesindeyim, çünkü Maddie'de sonunda, sonunda aradığım şeyi buldum.

Bölüm 22

Maddie

Sunucu, kalabalığın alkışları eşliğinde "Ledonia Kralı Frederic'i peynir yarışını bir kez daha kazandığı için tebrik ediyoruz" diye duyururken, Kral Frederic gülümsüyor ve herkese el sallıyor. "Ve şimdi, Oyunların son etkinliği, çok popüler ve hepimizin beklediği bir etkinlik: eş yarışı!"

Peynir yuvarlama yarışından henüz tam olarak kurtulamadım. Aslında peynir yuvarlamadan değil, daha çok Alex ile kazara çarpışmam ve birlikte tepeden aşağı yuvarlanıp, son derece utanç verici bir pozisyonda durmamdan.

Bir iç çekiyorum. Alex ve onun güçlü, sağlam vücudu bana bastırırken, gözlerinde bariz bir şefkatle bana bakıyor. Arzu ile titremekten kendimi alamıyorum.

Romantik ve harikaydı, hayal edebileceğim her şey vardı — ona çarparak onu bir bilardo topu gibi devirdiğim ve birkaç çürük alacağımın farkında olmama rağmen.

Ama hiç önemi yok.

Yanımdaki Alex'e bir bakış attım. Egzersizden yüzü kızarmış, kırmızı gömleği kir ve çim lekeleriyle kaplıydı.

"Berbat durumdasın,"

diyor. "Sen de öyle."

"Ama yine de güzelsin."

Kalbim sıkışıyor. Bu, dünyadaki en güzel duygu değil mi? Birçok kadının istediği, inanılmaz derecede seksi bir adamın gözleri sadece beni görüyor. Ben, doğru hayatı yaşadığını hiç hissetmemiş, Teksas'tan gelen kayıp kız. Ben, Teksaslı yedek prenses.

"İkiniz çok tatlısınız," diyor Chloe. "Biliyorsunuz, yarışı koşmak yerine birlikte tepenin yarısını yuvarlansanız bile."

Alex ve ben birbirimize bakarız ve vücudumda bir heyecan

dalgası yayılır. "Neden denemedin?" diye sorarım ona.

"Ben bir aşığım, peynir yuvarlayan değil," diye cevaplar ve göz kırpar.

"Planı uygulayacak mısınız?" diye sorar Amelia Alex'e. "Ne planı?" diye sorarım.

"Alex eş yarışına katılmak istiyor," diye cevaplar Amelia.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ama bunun için evli olmak gerekmiyor mu?"

"Oh, bu yıl hepimiz eğlence olsun diye katılmayı düşünüyoruz. Ne dersin Maddie? Alex'le yarışa katılmak ister misin? Tabii, kardeşim sana yardım ettiği düşüşünden tamamen kurtulduysan." Amelia bana yaramaz bir gülümseme atıyor.

Büyükannemin Alex'le romantik bir ilişkiye girmememi söylediğini hatırlıyorum. Eş yarışına katılmamız bir nevi kamuoyuna duyuru olarak algılanabilir mi?

Yoksa ben fazla mı abartıyorum?

Chloe dirseğiyle bana hafifçe vurur. "Hadi kızım. Benim için yap."

"21. yüzyıldaız, Maddie. Sen ve Alex evlenmeden yarışa girseniz kimse gözünü bile kırpamaz. Gerçi şimdi düşününce, ikinizin evlenmesi gerçekten harika bir fikir," diyor Amelia.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Önce bizi eş yarışına sokmaya çalışıyor, şimdi de bizi evlendirmeye mi çalışıyor? Bir prensesin böyle bir çöpçatan olabileceğini kim bilebilirdi?

"Yarışmaya katılmak isteyen tüm kocalar sıraya girsin," diyor sunucu ve Alex'in ailesi diğer yarışmacılarla birlikte öne çıkarken ben onları izliyorum.

Büyükannem ve büyükbabama bakıyorum. "Yarışıyor musunuz?" diye soruyorum ve büyükannem başını sallıyor, yine çok acı bir limon emmiş gibi görünüyor.

Alex'in değiştiğini görmesi gerekiyor. Onun sandığı kişi olmadığını. Bu, ağızındaki limonu çıkaracak ve yerine lezzetli bir pasta koyacaktır. Ya da büyükannemin yüzüne gülümseme getirecek her neyse onu.

"Herkes hazırsa, yarışa başlayalım," diyor sunucu.

"Bekleyin! Prens Alexander katılmak istiyor," diye bağırır Amelia ve kalbim ağzıma gelir.

Ne kadar da çöpçatan.

"Bu izin verilir mi?" diye sorar Kral Frederic sert bir sesle.

"Ben de katılmak istiyorum," diyor Amelia. "Max ve Sofia da."

Büyükbaba ayağa kalktığıında kalabalık arasında bir mırıldanma duyulur. "Malveaux'da modern uygulamalarımız var. Prens veya burada bulunan bekar gençlerden herhangi biri yarışmaya katılmak isterse, buna izin vereceğim." Elini sallayınca kalabalık alkışlarla patlar.

Öte yandan Kral Frederic, öfkeli kıvılcımlar saçacakmış gibi görünüyor.

Amelia'nın yüzü aydınlanır ve elini havaya kaldırır. "Ben! Ben yapmak istiyorum! Tabii ki kardeşimle değil, çünkü bu çok tuhaf olur, ama başka biriyle." Kalabalığı taramaya başlar ve Houston Texans takımının defans oyuncusu gibi görünen bir adam da dahil olmak üzere birkaç erkeğin öne çıktığını fark ederim.

Popüler kız.

"Ben de yapacağım," diyor Chloe, takım elbiseli yakışıklı bir adama yapışarak.

Bu iş tamamen herkese açık hale geliyor.

"Prens Alexander? İstedğin kişiyle yarışabilirsin," diyor büyükbaba ve aniden sanki bir sürü kadın birdenbire ortaya çıkmış gibi, hevesli bakışlarla etrafımızı sarıyorlar.

Kadınlara bir göz atıyorum. Yanımdakiler çok şık giyinmişler, askılı elbiseler ve yüksek topuklu ayakkabılar giymişler, saçları çim ve çamurla kirlenmiş değil, dizleri de çamurla kaplı değil.

Onun için rekabet başlamadan önce pes etmeli miyim?

Alexander ve ben son birkaç hafta içinde birkaç kez bir araya geldik ve her görüşmemizde ona olan hislerimin giderek arttığını biliyorum. Ama bu kadar şık, parlak ve kendinden emin kadınlarla asla rekabet edemem. Beni seçeceği düşüncesi bile kendimi zarif geyikler arasında bir dişi domuz gibi hissettiriyor.

"Beni seç, Prens Alexander!"

"Hayır, beni seç!"

"Ben tüy kadar hafifim, beni seç!"

Alex hiçbirini duymamış gibi görünüyor. Bunun yerine, doğrudan bana doğru yürüyor ve ben ona inanamama, korku ve arzu karışımı bir ifadeyle bakıyorum. Böyle bir karışımın var olduğunu kim bilebilirdi ki?

Bana elini uzatıyor. "Prenses Madeline, bana bu şerefi bahşeder misiniz?"

Alex'in diğer tüm kadınlar arasından beni seçmesi, lisedeki beden eğitimi dersinde en son seçilmekle tam tersi bir durum. Etrafımdaki en yakışıklı erkek beni ilk seçiyor ve bu kesinlikle harika bir duygu.

Dudaklarım seğiriyor. "Tabii ki."

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Hadi biraz eğlenelim." "Tabii ki."

Beni başlangıç çizgisine götürüyor ve ben seçilmeyen kadınların bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Kral Frederic ve Kraliçe Astrid

bizi selamlıyorlar, sadece biri gülümsüyor—ve kimin olduğunu tahmin etmek zor değil —Amelia ve NFL oyuncusuna benzeyen adamla birlikte, adam yarışa hazırlanmak için hemen ceketini ve kravatını çıkarıyor. Max, kraliyet locasında tanıştığım güzel bir kadınla birlikte geliyor, Chloe ve partneri de diğer çiftlerle birlikte geliyor, hepsi yarışa hazır.

"Bu bir skandal!" diye haykırır Kral Frederic, ama kimse onu dinlemiyor. Hepimiz yarış için çok heyecanlıyız.

"Ledonia'nın en iyi rugby oyuncusu Luke Carlisle'ı seçtiğine inanamıyorum Amelia," diyor Max, minyon ve güzel bir kadınla birlikte dururken. "Merhaba Luke. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de, Majesteleri," diye cevaplar iri adam.

"Sen ise benim arkadaşım Collette'i seçtin, ki o sadece 1,55 metre boyunda," diye karşılık verir Amelia ve Max sırtarak gülümser.

"Sanırım hepimiz bu yarış kazanmaya çalışıyoruz," diyor Alex gülerek.

"Yarışabileceğimiz için çok heyecanlıyım," diyor Sofia ve üç kardeşi şaşkınlıkla ona dönüyor.

"Sen de yarışmaya katılıyor musun?" diye sorar Max.

Sofia çenesini kaldırır ve dudaklarında bir gülümseme belirir. "Evet, ben de."

Yakışıklı sarışın bir adam, kırmızı Ledonian üniforması giymiş olarak yanına gelir. Hepimize selam verdikten sonra ceketini çıkarır ve süper kahraman gibi kaslı vücudunu gösterir, sadece pelerini yoktur.

Max düşük bir ıslık çalar ve Amelia, "Adil oynamıyorsun abla" diye şikayet eder.

"Aşkta, savaşta ve eş yarışlarında her şey mubahtır, bilmiyor musun?" diye gülümseyerek cevaplar Sofia. Amelia'yı tanıştığımız anda sevdiğime karar verdiğim gibi, Sofia'yı da sevdiğime karar veririm.

"Seni nasıl taşımamı istersin, Texas?" Alex flörtöz bir gülümsemeyle sorar.

Bir kez daha onun kollarında olma düşüncesi ağzımı birden kurutur. "İtfaiyecinin tutuşu olması gerekmez mi? Bilirsin, omuz üzerinden."

"Nasıl istersen öyle olabilir," diye cevaplar, gözleri parıldayarak. Bu adam.

Tüm yarışmacılar partnerlerini kaldırmaya hazırlanıyor ve Koş.

Alex beni kollarının arasına almadan önce cevap verecek vaktim yok bir koluyla sırtımı, diğer koluyla dizlerimi destekleyerek bizi birbirimize bakacak şekilde kaldırıyor.

Tıpkı önceki gibi, vücudu sıcak ve sıkı bir şekilde bana yaslanıyor.

Bana kaşlarını oynatıyor. "Hadi bu yarışı kazanalım, Texas."

Spor ayakkabılarımı çıkarırım.

"Anlaşıldı." "Neden yaptın bunu?"

"Daha az ağırlık."

Onun kahkahası beni kollarında sallandırıyor ve korna çaldığında, güçlü bacaklarıyla ileriye doğru adım atarak koşmaya başlıyor.

"Sıkı tutun!" diye talimat veriyor ve her adımda onun güçlü kollarında yukarı aşağı zıplıyorum.

O kadar heyecanlandım ki sevinç çığlığı attım.

Diğer yarışmacılara bakınca, itfaiyeci tutuşunda olmayan tek partnerin ben olduğumu fark ettim. Alex beni bu şekilde taşıyarak bir hata mı yaptı? Omzuna attığın biriyle koşmak çok daha kolay olmalı.

Ama bunu değiştirir miydim?

Bu, Alex'in gövdesi gibi, kesinlikle *hayır* olurdu.

Vücudundaki her gergin kasını, attığı her kendinden emin adımı, aldığı her nefesi hissedebiliyorum ve kendimi ona bakarken buluyorum, kalbim ona karşı neredeyse dayanılmaz duygularla dolup taşıyor.

Beni daha sıkı sarıyor, nefesi hızlanıyor. "Harika gidiyorsun!" diye cesaretlendiriyorum.

Amelia ve onun rugby oyuncusu dışında herkesten öndeyiz. Amelia'nın onu uzun, güçlü bacakları ve hayvani gücü nedeniyle seçtiğinden şüpheleniyorum. Onu tebrik ederim.

Ama Alex'i dünyaya değişmem.

"Onları... yakalamalıyız," diye nefes nefese konuşurken, ben her adımda zıplıyorum.

"Başarabilirsin!" diyorum ona, Amelia ve onun rugby kahramanı bizden üç dört adım önde olsalar da.

Birkaç saniye içinde ve öğle yemeğimi pişman olacak kadar itişip kakışarak, Amelia ve Luke'un arkasında ikinci olarak çizgiyi geçiyoruz.

Alex beni yere indirir, ellerini dizlerine koyar ve derin bir nefes alır. Beni taşıyarak 100 metreden fazla koştu, bu hiç de azımsanacak bir şey değil. Adam yorgun düşmüş olmalı.

Elimi sırtına koyuyorum. Sıcak ve terli, göğsü inip kalkarken gömleği kaslı kaslarına yapışıyor. "Aferin sana, kocacığım," diyorum ona.

Yüzü kızarmış ve terli bir şekilde bana bakar. "Yeterince iyi değil." Amelia ve Luke'u işaret eder, onlar finiş çizgisini geçtikleri sırada neredeyse hiç terlememişlerdir, Amelia sevinçle bağırıp ellerini havada sallamaktadır.

"Hadi ama. Çıplak elleriyle boğayı bile yakalayabilecek gibi görünüyor."

Alex gömleğinin alt kenarıyla alnını siler ve gergin, bronzlaşmış karnını ortaya çıkarır.

Gözlerimi ondan ayırmak zor.

"Teksas'ta bunu sık sık yapar mıydın? Çıplak ellerinle boğaları yakalamayı?"

"Houston'da boğa güreşi pek yapılmaz, rodeo sayılmazsa tabii."

"Bir gün beni gerçek bir Teksas rodeosuna götürür müsün?" "Bakalım ne yapabilirim."

Birbirimize gülümseriz.

"Bu gece seni baloya götürerek başlayayım mı?" diye soruyor.

Oyunlar'ın dans ve havai fişek gösterileriyle tamamlanan bir balo ile sona ermesi gelenektir. Gustav elbise seçmeme yardım etti bile ve Alex'in yanında baloya gitme düşüncesi kalbimi mutlulukla dolduruyor.

"Belki bu balo, sonuncusunun anısını silebilir," diye ekliyor. "Bana, koridordaki dolapta buluşmak istemediğini mi söylüyorsun?" diye soruyorum ve bunun ne kadar flörtöz bir soru olduğunu hemen fark ediyorum. Ben ve Alex, koridordaki dolapta. Karnım çılgınca kıpırdanıyor.

dolabında buluşmak istemediğini mi söylüyorsun?" diye soruyorum ve bunun ne kadar flörtöz bir soru olduğunu hemen fark ediyorum. Alex ve ben koridordaki dolapta. Karnım deli gibi kıpır kıpır oluyor.

"Eğer buluşursak, geçen seferki gibi olmayacağını garanti edebilirim," diye cevaplar, sesi boğuk ve derindir, içimi heyecanla doldurur.

Bu adamla her yere giderim, koridor dolapları dahil.

"Bunu bilmek güzel. Bu gece kaçış planımı yaparken bunu aklımda tutacağım."

Gözleri parlıyor, dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeye bürünüyor. Bu adama nasıl bu kadar çok şey hissedebilirim, onu bu kadar çok isteyebilirim, bu kadar derin duygular besleyebilirim ve onu hiç öpmemiş olabilirim? Elbette, Eric'e çok uzun süre aşık oldum ve hiçbir şey olmadı, ama Alex ile durum farklı. Bu sadece bir aşık olmak değil. Onunla ilgili daha önce hiç kimseye hissetmediğim şeyler hissediyorum.

Hiç beklemediğim bir şeydi, ama harika bir şey.

Kral Frederic bize doğru ağır adımlarla geliyor. "Bu yarış sadece evli çiftler içindir ve bu nedenle yetkililerle konuştum. Evli olmayan herkes diskalifiye edildi," diyor önsöz yapmadan.

Bir dakika, ne? Bu sadece eğlence için değil mi?

Alex'e dönerek, benim düşüncelerimi dile getirmesini bekliyorum, ama o sadece dudaklarını sıkıp başını sallıyor.

"Haklısın baba. Sanırım bu durumda sen ve annem kazananlar olursunuz?"

Kral Frederic göğsünü dışarı çıkarır. "Evet, öyle olur."

"Tebrikler. Hak ettiniz," diye cevaplar.

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Büyükbabam bu yıl herkesin katılabileceğini söylememiş miydi?"

"Maddie," diye uyarıyor Alex.

"Oyunlar 150 yılı aşkın süredir iki ülke arasında oynanıyor, Prenses Madeline. Bunların hepsinin senin için yeni olduğunu anlıyorum, ama Ledonia ve Malveaux'da sürdürmemiz gereken geleneklerimiz var."

"Anlıyorum, ama büyükbabam..."

Beni keser. "Büyükbaban kendini unuttu, canım." Alex'e bakarım, beni savunmasını beklerim.

Oysa o, "Kral Frederic haklı, Maddie. Bu bizim için eğlenceli bir şeydi, ama kural kuraldır. Gelenekleri sürdürmenin özel bir yanı var. Sence de öyle değil mi?" diye cevap veriyor.

"Gelenekler. Tabii," diye mırıldanıyorum.

Alex, babası gelene kadar yaptığı her şeyde nasıl bu kadar kendinden emin olabilir? Sanki kişilik değişimi geçiriyor ve

tanımadığım biri haline gelmiş gibi.

Sunucu, oyunların resmi olarak sona erdiğini duyurur ve ben bunu aklımın bir köşesine atarım. İnsanlar ebeveynlerinin yanında tuhaf davranabilirler. Bu önemli bir şey değil. Ve Alex'in babası Kral. Bu onun için iki kat daha tuhaf olmalı.

Alex beni odama geri götürdüğünde ve bu akşam baloya beni eşlik edip edemeyeceğini sorduğunda, tereddüt etmeden evet diyorum ve karşılığında, öğleden sonrasını bulutların üzerinde uçarak geçirmemi sağlayan, onun baş döndürücü gülümsemesiyle ödüllendiriliyorum.

Bölüm 23

Alexander

Maddie'yi baloya götürmek için kararlaştırdığımız saatte odasına vardım ve şaşırtıcı bir şekilde gergindim. Bu benim için yeni bir duyguydu, özellikle de kadınlar söz konusu olduğunda. Nadiren gergin olurum ve asla kıskançlık duymam, ama Maddie'yi tanıdığımdan beri onun yanında bu iki duyguyu da yaşadım.

Şimdi, siyah pantolonumun üzerine Ledonian kırmızı ceketimi giyip, ayaklarıma parlak siyah oxford ayakkabılarımı giyip, onun kapısında dururken, sinirlerim pinball topu gibi etrafımda dolaşıyor.

Maddie'nin farklı olduğunu biliyorum, daha önce çıktığım diğer kadınlardan farklı. Ve itiraf ediyorum, birkaç tane vardı. Ama hiçbiri Maddie ile kıyaslanamaz. Hiçbiri. Kendimi bir kasırganın içinde sıkışmış buluyorum.

Sadece iki haftadır tanıdığım bu kadına karşı hissettiğim duygular... Başlangıçta onu hiç sevmiyordum. Babamın emirleri altında hareket ediyor olabilirim, ama hissettiklerim gerçek.

Maddie'nin yanında olmak, kendimde var olduğunu hiç bilmediğim gizli bir yönümü keşfetmek gibi, sanki o benim içimdeki bir şeyi ortaya çıkarmış gibi.

Kulağa klişe gelse de, sanki siyah beyaz bir dünyada yaşıyordum, tek renkli insanlarla etkileşim kuruyordum ve sonra onunla tanışmışım ve birdenbire etrafımdaki her şey en net, en canlı renklere bürünmüş gibi.

Tanrım, romantik bir roman gibi konuşuyorum.

Bunun suçlusu Amelia ve izlediğimiz tüm o Noel romantizmleri.

Maddie'nin kapısı açılır ve her zamanki koruması Vladimir ile karşılaşırım.

"İyi akşamlar, Majesteleri," diyor ve selam veriyor. "Merhaba Vladimir. Hazır mı?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Hazır, efendim. Lütfen oturma odasında oturun. Ona geldiğinizi haber vereceğim."

Sabırsızlıkla beklerken, şöminenin üzerindeki fotoğrafları incelerim. Onun babasıyla birlikte bir tema parkında gezintiye çıkmış, gülen, gözleri parıldayan bir fotoğrafını seçerim. Bir diğesinde ise pembe saçlı, "*bana bulaşma*" tavrında bir kadınla birlikte. Chloe. Bir de Maddie ile aynı gözlere sahip bir kadın var, onu Prenses Josephine, yani annesi olarak tanıyorum. Kalın saçlarından mavi gözlerine kadar birbirlerine çok benziyorlar. Onun kaybı için içimi bir hüzün kaplıyor, çok genç bir kız annesini çok erken kaybetmiş.

"Prens Alexander," diye bir ses duyulur ve dönüp Chloe'yi görürüm. Siyah Viktorya dönemi zarafeti ile endüstriyel bir tarzın çarpıcı bir karışımını giymiş, uzun pembe saçları sırtına bukleler halinde dökülmüştür. "Yani, Majesteleri." Bir reverans yapar. "Yoksa Ekselansları mı demeliydim? Cidden, bana ne demem gerektiğini söylediler ama sanırım unuttum."

"Alex yeterli. Kıyafetinden anladığım kadarıyla bu akşam baloya katılıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. Malveaux'daki tüm tavus kuşları için bile kaçırmazdım."

Ona gülümsüyorum. "Bunu sevdim."

"Hayır, Maddie'yi seviyorsun."

Bu bir soru değil, bir ifade ve bunu inkar etmeyeceğim.

"Maddie'yi seviyorum. Aslında oldukça fazla."

Chloe burun kıvrarak güldü. "Çok üst sınıf gibi konuşuyorsun. *Aslında, oldukça fazla.*" Sanırım benim aksanımı taklit etmeye çalışıyordu.

Ama pek tutturamıyor.

Yüz hatları düşer ve alçak sesle ekler, "Bunu bilmeni isterim ki, kızıma zarar verecek herhangi bir şey yaparsan, seni bulur ve sana zarar veririm."

Gülümsemeyi bastırmak için dudaklarımı sıkıştırıyorum. Benden 25 santim daha kısa bir kadının tehdit etmesi, elbisesiyle tavizsiz bir sertlik sergiliyor olsa da, kesinlikle yeni bir deneyim. "Bunu aklımda tutacağım," ciddi bir tonla cevap veriyorum.

"İyi. O özel biri." "Oh, bunu biliyorum."

"Hey, Alex," diyor Maddie ve ben dönüp kapı eşiğinde duran onu görüyorum.

Nefes kesici bir güzelliği var.

Baloya giydiği elbise, Malveaux mavisı renginde, ay ışığı altında Adriyatik Denizi gibi parıldayan, yere kadar uzanan etekli bir hayaldi. Narin gümüşlerle süslenmiş, vücuduna oturan korsesi, kadınsı hatlarını vurguluyordu. Saçları omuzlarına dökülüyordu, başında bir taç vardı. Prenses olalı çok kısa bir süre olmasına rağmen, bu gece sanki bu rol için doğmuş gibi görünüyordu, mükemmel bir gecede mükemmel bir prenses.

"Maddie, muhteşem görünüyorsun," diyorum.

"Fazla abartılı değil mi?" diye soruyor, utangaç bir şekilde eteğini düzeltiyor.

Yerdeki halının üzerinde ilerleyerek ellerini ellerimin arasına alıyorum. "Baloda hiç kimsenin gözlerini güzel Malveauxian prensesinden ayıramayacağını garanti ederim."

Dolgun dudakları, kalbimi sızlatan bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bunu çok sevdim, ama baloya giden Prenses Barbie gibi hissediyorum."

"Prenses Barbie senin yanında solda sıfır kalır, Texas," diye fısıldıyorum ve kalbimi sızlatan yeni bir gülümseme kazanıyorum.

"Tamam, siz ikiniz. Bu kadar duygusallık yeter," diye Chloe espi yapar.

Maddie'nin güzelliği, odada başka kimse olduğunu geçici olarak unutmama neden olmuştu.

"Oyunlar nasıl geçti?" diye soruyorum Chloe'ye dönerek.

"Peynir yuvarlaması çok eğlenceli görünüyordu, anlarsın ya." Bize göz kırpmıyor.

"Sanırım *herkes* ne demek istediğini anlıyor, kızım," diye cevaplar Maddie, benim düşüncelerimi yineleyerek.

Düşüşümüzün ardından çimlere uzanıp dinlenirken Maddie'nin yanımda hissettiği duyguyu bir an önce yeniden yaşamak istiyorum. Ve bir daha asla kaybetmemek.

"Onca kız arasından beni seçtiğin için teşekkür ederim," diyor Maddie. "Senin tarafından taşınmak için can atıyorlardı."

Nasıl bir saniye bile olsa, onun yerine *başka birini* isteyeceğimi düşünebilir? tercih edeceğimi nasıl düşünebilir?

"Kolay bir seçimdi," diye cevap veriyorum, basit gerçeği ifade ederek. Oydu. Hiç şüphe yok.

Gözlerini bana dikip, yüzü parıldayarak, "Profesyonel bir rugby oyuncusunun ardından ikinci olmak da fena sayılmaz," diyor.

"Hiç de fena değil," diye cevap veriyorum.

İki kadını saraydan geçerek büyük balo salonuna götürdüm ve üçümüz balo konuklarına tanıtıldık. Maddie'nin yanında olmaktan çok gurur duyuyordum ve odadaki tüm gözler bize çevrilmişti.

"Bu delilik," diyor Chloe, merdivenlerden inerken gözleri devlet odasındaki büyük saat kadar büyümüş.

"Sadece akışına bırak," diyor Maddie, ki bu iyi bir tavsiye. Bu tür etkinliklerde başka yapılacak pek bir şey yok.

"Ah, işte orada. Bugünkü etkinliklerden sonra tek parça halinde, görüyorum," diyor Kral Harald, Maddie'yi her iki yanağına sıcak öpücüklerle selamlarken.

"İyi akşamlar, Majesteleri," diyorum ve kısa bir reverans yapıyorum.

Elimi sıkıca tutup coşkuyla salladı. "Alexander. İkinizin iyi anlaşmasına çok sevindim. İki ülke arasında gerçekten çok özel bir ilişki var. Bunun gelecek nesillere de devam etmesi çok önemli."

Maddie'ye gülümsüyorum. "Bence bu konuyu hallettik, değil mi prenses?"

Gülümsemesi utangaç ve son derece sevimli. "Öyle."

Kral Harald gülümser. "Güzel, güzel. Peynir yuvarlama yarışması için yazık oldu düşmek."

"Ben öyle demezdim," diye cevap veriyorum. Maddie'nin gözlerine bakıyorum ve

kızardığını görüyorum.

"Majesteleri, bayanlar ve baylar, sarayın konukları," diyor Kraliyet Muhafızlarından biri merdivenlerin üstünden. "Kral Harald ve Kraliçe Maria'yı akşamın ilk dansı için dans pistine davet etmek istiyorum."

"Korkarım bu benim sıram," diyor Kral Harald. "Kraliçem ve ben size gençlere nasıl yapıldığını gösterelim."

"Onları büyüleyin, büyükbaba," diyor Maddie.

Müzik başlar ve Kral Harald eşini dans pistine çıkarır. Birbirlerinin gözlerine bakarak dans etmeye başlarlar. Her yönüyle aşık genç bir çift gibi görünürler ve midemde bir düğüm oluştuğunu hissedince şaşırırım.

İşte bu. Benim istediğim şey bu.

Prens olduğum gerçeği dışında beni tanımakla ilgilenmeyen, güzel ama sığ kadınlarla anlamsız ilişkiler değil. Kral Harald ve Kraliçe Maria'nın sahip olduğu şeyi istiyorum. Ömür boyu süren güçlü ve derin bir aşk.

Onların sahip olduklarını istiyorum, ama Maddie ile.

Bu düşünce beni şaşırtıyor, kalbim aniden hızla atmaya başlıyor.

Bir an durup, kalbimin bana söylediği şeyi anlamaya çalışıyorum ve beynim tüm gücüyle mücadele ediyor.

Kırmızı köşede, bayanlar ve baylar, 1,5 kilogram ağırlığındaki Beyin var. Mantıklı, pragmatik olan Beyin, aceleci davranmamak, riski hesaplamak ve karmaşık duyguları bir kenara bırakmakla hak ettiği ünü kazanmıştır. Beyin, Maddie'yi sadece birkaç haftadır tanıdığımı hatırlatıyor bana. Bu kadar kısa sürede birine karşı bu kadar büyük duygular beslemem mümkün değil. Biriyle tanışıp bu kadar kısa sürede ona benzeri görülmemiş bir şekilde aşık olmak mantıklı değil.

Brain bana anlamlı bir bakış atıyor. *Güven bana, burada kontrol bende olmalı*, diyor bana kesin bir dille.

Mavi köşede, sadece yarım kilo ağırlığındaki Kalp var. Kalp, çok daha ağır olan Beyin'e kesinlikle rakip olamaz. Ama

sinir bozucu Kalp susmak bilmiyor. Kalbim bana istediğimin peşinden gitmemi, mantığı bir kenara bırakıp yanımdaki bu güzel, akıllı, eğlenceli, nazik kadına olan hislerimle hareket etmemi söylüyor.

Şimdi tam zamanı, diyor kalbim. O benim kaderimdeki kadın.

Maddie'ye bakıyorum. Büyükbabası ve büyükannesinin dans pistinde zarifçe hareket etmelerini hayranlıkla izliyor. Gözleri yumuşak, ağzı hafifçe aralık ve benim gibi onun da onlardan etkilendiğini anlayabiliyorum.

O da onların sahip olduklarını istiyor mu? Belki benimle birlikte?

Bunu bilmiyorum.

Bildiğim tek şey, Maddie ile hayatımı geçirmek, onu dedesi ve ninesinin birbirlerini sevdiği ve değer verdiği gibi sevmek ve değer vermek fikri bana derin bir huzur ve içsel bir anlayış veriyor. Ne olduğunu bile bilmeden bir şey arıyordum ve sonunda buldum.

Maddie'ye aşık oluyorum.

Görünüşe göre Kalp, Beyni kesin bir nakavtla yendi.

Kral ve Kraliçe danslarını bitiriyorlar ve diğerleri de dans pistine katılıyor.

"Bana bu şerefi verir misin, Prenses Madeline?" diye soruyorum.

"Senin için de uygunsa, Chloe?"

Elini havada sallıyor. "Devam et."

"Memnuniyetle, Prens Alexander," diye cevaplar Maddie, gözleri parlayarak.

Onu dans pistine götürüyorum, burada nihayet onu bu elbiseyle gördüğüm andan beri istediğim şekilde kendime çekebiliyorum. Bir elimi belinin altına koyuyorum ve diğer elimi ona uzatıyorum.

Hareket etmeye başladığımızda, ben bir yöne, o ise diğer yöne gider. Hatayı fark edince bana doğru bir adım atar ve hemen ayak parmaklarımla üzerine basar.

"Üzgünüm," diyor ve dudağını ısırıyor.

Gülüyorum. "Önemli değil." Dansa devam ediyorum ama o yine ayağımla üzerine basıyor ve kalçası benimkine çarpıyor.

"Dans etmeyi biliyor musun, Texas?"

"Tabii ki istiyorum. Ama böyle değil. Öğrenmeye başladım, ama sadece birkaç kez denedim," diye itiraf ediyor.

"Öyleyse, neden kendini bırakıp, beni dans pistinde yönlendirmeme izin vermiyorsun?"

"Bırakmak mı? Ne kadar ileri gitmemi istiyorsun? Ragdoll seviyesinde "

"O kadar da değil belki? Kollarımda gevşek kalmanı istemiyorum . Gel, sana göstereyim." Ne yaptığımı bildiğimi ona göstermek için onu daha sıkı tutuyorum ve birkaç yanlış adımdan sonra, o da benim istediğimi yapıyor. Kendini bırakıyor — tam doğru miktarda, ragdoll gibi değil — ve biz tek vücutmuşuz gibi dans pistinde süzölmeye başlıyoruz.

Bu güzel kadını kollarımda tutmak, romantik bir ortamda birbirimizle dans etmek, havayı dolduran müzikle birlikte olmak harika bir duygu. Etrafımızdaki insanlar bizi izliyor ve bakıyor, neredeyse zihinlerinin çalıştığını hissedebiliyorum.

Prenses Madeline onun en yeni fethi mi? Bu ne

kadar sürecek? Bir hafta mı, iki hafta mı?

Yeni prenses onun itibarını bilmiyor mu?

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Önemli olan tek şey, bu büyölü gecede burada birlikte olan o ve ben, kalbim dolu.

Sonunda, geç bir akşam yemeği için ara veriyoruz, beyaz masa örtöleri ve çiçek süslemeleriyle donatılmış masalarda oturup, parmak sandviçleri, kanepeler, meyve ve peynirlerin tadını çıkarıyoruz. Maddie'nin Sofia, Amelia ve Max ile rahatça konuşmasını izliyorum, arkadaşşı Chloe de her zaman yanında, esprili sözler söylüyor.

Maddie tamamen rahat ve zarif, o gece koridordaki dolapta tanıştığım korkmuş kadından çok uzak.

Uzun bir yol kat ettik.

Ama gece henüz bitmedi ve sevdiğim kadın için bir planım var.

"Havai fişek gösterisi başlamak üzereymiş," diyor Max. "Hep birlikte her zamanki yerimize gidip izleyelim derim."

"Her zamanki yeriniz neresi?" diye soruyor Chloe.

"Aslında, bu yıl öyle yapmayalım. Hepimiz diğerleriyle birlikte terasa çıkalım," diyorum, her zamanki yerimize gidip havai fişekleri izlemek istemediğimden değil. En azından ailemle birlikte değil.

Max sandalyesine yaslanıp kolunu Sofia'nın omuzlarına atar. "Sen istersen. Benim için fark etmez."

Amelia gözlerini kısarak bana bakar. "Neden çatıya çıkmamızı istemiyorsun?" diye fısıldayarak sorar. "Onu oraya götürmek istediğin için mi?" Kaşlarını oynatarak bana bakar ve ben de ona gülümsemeden edemem. "Biliyordum. O senin için mükemmel bir eş."

"Nasıl bildin...?"

Gülüyor. "Bir bakalım. Zamanının çoğunu onunla geçiriyorsun ve onunla birlikte olmadığın zamanlarda da yüzünde sanki piyango kazanmış gibi aptalca bir gülümseme var. Şahsen, bence birbirinize çok yaklaşıyorsunuz ve senin adına çok, çok mutluyum." Elimi sıkıyor.

"O gerçekten çok özel biri."

"Öyle. Şimdi git kızını al." Bunu iki kez söylemesine gerek yok.

"Herkesin diğer konuklarla birlikte dışarı çıkmasını sağla.

Her şey mükemmel olmalı," diyorum.

"Bana güvenebilirsin kardeşim," der komplo kurar gibi sırıtarak.

Amelia sözünü tutar ve herkes terasta gösterimi izlemek için dışarı çıkarken, Maddie'yi elinden tutup balo salonundan çıkarırım.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sorar.

"Bekleyip göreceksin."

Onu dolambaçlı merdivenlerden yukarı çıkarırım ve ortaçağ kalesinden çıkmış gibi görünen ağır ahşap bir kapıya varırız. Tabii ki öyle de. Kapı açılana kadar ferforje kolu çekerim ve geri çekerek gece gökyüzünün tüm ihtişamını ortaya çıkarırım.

"Alex, burası muhteşem!" diye haykırır.

Birlikte, çoktan geçmiş bir dönemin eski surlarıyla çevrili çatıya çıkıyoruz. Yıldızlar başımızın üzerinde parıldıyor ve karanlık dağlar gün batımının son ışınlarının parıltısında yıkanıyor. Kenara doğru ilerleyip aşağıdaki insan kalabalığına bakıyoruz, insan kıyafetleri giymiş küçük fareler gibi koşturup duruyorlar.

"Çocukken kardeşim ve kız kardeşlerimle buraya gizlice gelip havai fişekleri izlerdik. Bu gece, bu anı sadece seninle paylaşmak istedim."

Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve içimi heyecan dolu bir beklenti kaplar.

Burada tek başımıza olmak, fotoğrafçılar, aile üyeleri, personel ya da bizi rahatsız edecek başka kimse olmadan, onun tacındaki elmaslar kadar nadir bir şey ve birlikte geçireceğimiz her anı değerlendirmek niyetindeyim.

Gözlerim onun gözlerinden yumuşak dudaklarına kayıyor ve soluk ay ışığında o kadar güzel görünüyor ki, onu kollarıma alıp hemen burada öpmek için kendimi zor tutuyorum.

Henüz çok erken.

Bu, mükemmellikten başka bir şey olmamalı.

Soğuk gece havasında titriyor, ben de bir beyefendinin yapacağı gibi ceketimi çıkarıp omuzlarına sarıyorum. Ceket neredeyse onu tamamen kaplıyor, bu da bana onun benden ne kadar küçük, daha minyon ve son derece güzel olduğunu hatırlatıyor.

"Teşekkürler."

"Senin için ne olursa."

"Her şey mi?" diye sorar, dudaklarında bir gülümsemeyle.

"Her şeyi," diye onaylıyorum, yüzde yüz ciddiğim.

Kolumu onun omzuna doluyorum, omuzu kolumun altına yerleştiriyor. "İzin verir misin?" diye soruyorum, daha çok sonradan aklıma gelen bir soru olarak, çünkü bu çok doğal geliyor. Çok doğru.

"Bence zaten yaptın," diye hafifçe cevaplar ve birlikte çatının kenarında durup gece gökyüzüne bakarız.

İlk havai fişek yüksek bir çığlık ve patlama sesiyle fırlatılır ve Maddie sıçrayarak bana daha da yakınlaşır. İçgüdüsel olarak eğilip alnına bir öpücük kondururum.

Ayakta durup birlikte havai fişekleri izleriz, gece gökyüzünde binlerce renk parlar, aşağıdaki insanların hayret dolu nefesleri bize kadar yükselir.

"Havai fişeklerin bu kadar özel olan yanı nedir?"

"Büyülü," diye cümlesini tamamlarım ve o bana gülümser. Bakışlarımız kesişir.

Şimdi. Şimdi tam zamanı.

Elimi uzatıp yüzünü nazikçe avuçlarımla kavrayarak yukarı doğru kaldırıyorum, gözlerim onunkilerden ayrılmıyor. Bana doğru dönüyor ve ben de elimi çenesinden kaydırarak boynunun sıcak, yumuşak derisine ulaşıyorum. Parmaklarımı saçlarına doladığımda, o bir çığlık atıyor.

Şu anda onu öpmekten kendimi alıkoyamazdım, bir at sürüsü beni sürükleseler bile.

Yavaşça, her anın tadını çıkararak eğilip kokusunu içime çekiyorum, yazın, tatlılığın ve onun kokusunun baş döndürücü karışımı.

"Beni bedenlen ve ruhen büyüledin," diye mırıldanıyorum, kalbim göğüs kafesine çarpıyor, nefesim kesik kesik.

Başımı eğiyorum ve dudaklarımız nihayet, nihayet birbirine değdiğinde, sanki tüm varlığım alev almış gibi. Artık kelimeler yetmiyor. Ona onu ne kadar istediğimi göstermem gerekiyor. Benim için ne kadar değerli olduğunu.

Dudakları yumuşak, dolgun ve davetkâr. Sonunda dudakları benimkilere değdiğinde, bu anı aceleye getirmemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Onu tamamen istiyorum. Şimdi. Ona sahip olmak, onun benim olduğunu bilmek, içimde sakladığım her şeyi ona göstermek istiyorum.

Çelik gibi bir güçle kendimi onun dudaklarından uzaklaştırıyorum, ama o da gömleğimin yakasını yumruğuyla kavrayıp beni tekrar dudaklarına çekiyor. Bu harika ve beklenmedik bir şey ve daha önce vücudumun alev almaya hazır olduğunu düşünüyorsam, şimdi yanmaya hazırım.

Bu an her şey. *Her şey.*

Sanki hayatım boyunca bu öpücüğü beklemişim gibi. Zaman yavaşladı. Bu anda sadece o ve ben varız, etrafımızda havai fişekler patlıyor, öpücüğümüz derinleşiyor, beni ona daha da yaklaştırıyor, ta ki kendimi tamamen ona kaptırana kadar.

Benim Maddie'm.

Güzel, tatlı Teksas'ım.

Baş döndürücü öpücüğümüz tam anlamıyla nefesimi kesiyor ve ayakta durup birbirimize gülümsüyoruz.

"İşte bu..." diyorum başlıyorum,emin nasıl nasıl
açıklayacağımı açıklayacağımı hayatımın hayatımın
en inanılmaz öpücüğünü nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

"Öyleydi," diye cevaplıyor, göğsü her sığ nefes alışında inip kalkıyor, bu da onu daha çok istememe neden oluyor.

Yavaş gitme kararımı unutuyorum. Aşık olduğum kadın bu mükemmel gecede böyle görünürken nasıl yapabilirim ki?

Ben de bir insanım.

Ellerimi beline koyup onu kaldırıyorum ve onu siperin üzerine bastırıyorum. O yine bir çığlık atıyor ve ben boynuna ve çenesine öpücükler yağıdırıyorum, cildinin tatlı tadını seviyorum, ta ki dudaklarına ulaşana kadar. Bir kez daha ağzını ele geçiriyorum, havai fişekler durana ve kalbim patlayacakmış gibi hissedene kadar onu öpüyorum.

"Maddie," diyorum nefesimi toparlarken.

Bana gülümsüyor ve gözlerinin akşam ışığında en derin havuzlar gibi olduğunu, koyu kirpiklerinin mükemmel kavisli kaşlarına doğru kıvrıldığını fark ediyorum. Burnunda birkaç çil var ve dudakları dolgun ve çekici.

Tek bir ayrıntıyı bile unutmak istemiyorum. Onu hatırlamak istiyorum. Onun *her* şeyini.

Aramızda derin ve güçlü bir şey geçerken bakışlarımız yoğunlaşır. Nefesim kesilir ve bunun tahmin ettiğimden çok daha büyük bir şey olduğunu anlarım. Büyük, harika ve tam da aradığım şey.

Bunu Teksaslı prensesimle bulacağımı kim bilebilirdi?

Bölüm 24

Maddie

“

Resmi olarak: Prenses Madeline, Ledonia ve Malveaux'da en şanslı kız. Bu muhabir, ne yazık ki fotoğrafı olmasa da, hem onun hem de yakışıklı prensimizin Peynir Yuvarlama Yarışması sırasında düşüp, en uygunsuz pozisyonda kaldıklarını ve bu pozisyondan kalkmak için pek istekli görünmediklerini söyleyebilir. Bu ikisinin arasında görüldüğünden daha fazlası olabilir mi? Bu muhabir bunu bilmek istiyor.

#KraliyetDüşüşü

#ÖyleOlmasın

Sizin için heyecanla bekleyen

Fabiana Fontaine xx

Chloe bana gözlerini kırpıştırıyor, ağzı açık kalmış. Büyük yatakta bornozlarımızla oturmuş, kahvemizi yudumlarken karamel soslu kreplerimizi yiyor ve dün geceki olayları konuşuyoruz. Görünüşe göre Chloe, yabancı diplomatlardan Malveaux aristokrasisinin üyelerine kadar birçok farklı erkekle dans ederek eğlenmiş.

Peki ya ben? Benim gözüm sadece bir erkekteydi.

"Dur. Alexander'la *öpüştün* mü?" diye sordu. "Ne zaman? Nasıl? Nerede?"

En büyük gülümsememi bastırmak için dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Çok soru soruyorsun, Chlo."

Alex ile paylaştığım öpücükler hafızama kazındı. Bana bakışı, inanılmaz kokusu, bana dokunuşu, o kadar nazik ve tereddütlüydü ki, en azından başlangıçta. O ilk, çekingen öpücükten sonra aramızdaki ilişkinin nasıl kızıştığı, aramızdaki ateşin giderek büyüüp ikimizi de yutacak hale geldiği.

İstem dışı bir iç çekişi bıraktım.

Sonunda Alex'i öpmek, umduğum her şeydi. Ve daha fazlası. Kesinlikle daha fazlası.

Doğrusu, daha önce bir erkekle bu kadar güçlü bir bağ kurmamıştım. Bu bağ şiddetli, her şeyi tüketen bir şey ve ben ondan doyamıyorum.

"Ee? Sorularıma cevap verecek misin, yoksa yüzündeki o aptalca ifadeye göre mi hareket etmeliyim?"

Ona utangaç bir gülümseme atıyorum.

"O kadar mı iyiydi?" diye sordu ve ben başımı salladım. "Bana her şeyi anlat." "Harikaydı."

"Detayları istiyorum."

"Harikaydı."

"Sakalın nasıldı?"

Sakalının cildime değdiğini, beni gıdıklayıp alay ettiğini neredeyse hissedebiliyorum.

"Harikaydı," diye cevap veriyorum basitçe.

"Peki ya tekniği? Eminim o, dilini hiç incelik göstermeden oraya sokan türden bir öpüşen değildir. Haksız mıyım?"

"İğrenç."

"Ee?"

"Tekniği... harikaydı."

Kaşlarını kaldırdı. "*Her şey harika mıydı?*"

Omuzlarımı silkiyorum. "Bunu başka bir kelimeyle ifade edemem, Chlo. Bu kadar basit."

Kafasını salladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Sen çok şanslı bir kızsın."

Ona gülümsedim. Haklıydı. Ben şanslı bir kızdım. Neredeyse kaçırmış gibi hissettiğim ve kaçırdığım fırsatlardan sonra sonunda Alex'i öpmek, beklediğime değdi.

"Babanın sana söylediği gibi, *Tanrı için yer ayırdın mı?*" Chloe gülerek cevap verdi.

"Fazla değil," diye itiraf ettim.

O gülümser ve başını sallar. "Eminim bırakmamışsındır."

"Chlo, çok romantikti. Dün gecedan önce beni öpmek istediğini söyledi, ama her şeyin mükemmel olmasını istediği için balo bitene kadar bekledi, sonra beni çatıya çıkarıp havai fişekleri izlememizi sağladı. Her şey mükemmeldi. Her açıdan mükemmeldi."

"İyi hamle, Prens McHottie." Yüzümü inceliyor. "Sanki bir 'ama' gelecekmiş gibi hissediyorum."

Yüzümü buruşturuyorum. "O değil. Büyükannem."

"Lütfen bana, Avrupa'nın en gözde bekarı ile öpüşürken babanı ve büyükanneni düşündüğünü söyleme?"

Büyükannemin beni ondan uzak tutmak için nasıl uyardığını anlatıyorum. "Anlamıyorum. Büyükannenin Alex'le ne sorunu var?"

"Onun, kalbimi kıracak korkunç bir kadın avcısı olduğunu düşünüyor." "Adil olmak gerekirse..." diye başlıyor.

Daha dik oturuyorum. "Artık öyle değil. Değişti." "Nasıl emin olabilirsin?"

"Bana öyle söyledi."

Gözlerini devirir. "Tabii, haklısın. Çünkü daha önce hiçbir erkek bir kıza böyle bir laf yapmamıştır."

"Bu bir laf değil. Güven bana. O değişti. Artık eskisi gibi kötü çocuk, kalp kırıcı, parti prensi değil. Nazik, düşünceli ve akıllı ve..."

"Seksi."

"Oh, evet." Ona gülümserim, Alex'in ne kadar seksi olduğunu düşünürken karnım bir anda hoplar. "Eski Alex gibi bir erkeğe asla ilgi duymayacağımı biliyorsun."

"Merhaba? Eric? O, fakir adamın Alexander'ı gibi. Eski hali," diye ekledi, ben onu bir kez daha düzeltmeden önce.

Eskiden Eric'in adı geçtiğinde midem ters dönüdü. Artık öyle değil. Eric, Alex'in yanında hiçbir şey. Yakınından bile geçmez.

"Eric beni ezdi, ben de ona izin verdim. Alex asla böyle bir şey yapmaz. Chlo, o harika biri. Onun gibi birini daha önce hiç tanımadım."

Eğer onun söyleyeceği şeyi önceden bilseydim, kahveden bir yudum bile içmezdim.

Sandalyesine yaslanarak beni inceledi. "Anladım. O adama aşıksın."

"Ne?" diye gülerek kahveyi yatağıma sıçrattım.

"Al." Sanki az önce gerçekten şok edici bir şey söylememiş gibi, bana rahatça bir peçete uzattı ve ben de yatak örtüsünü silmeden önce çenemi sildim.

"Kimse aşk hakkında bir şey demedi," diye itiraz ettim.

"Kızım, söylemene gerek yok. Her şey yüzünden okunuyor. Sen. Alex'i. Seviyorsun," der, her kelimeyi vurgular. "Sen gelecekteki Bayan Madeline Prince McHottie'sin." Kendi şakasına kıkırdar.

Bu arada, çenem gevşiyor.

Alex'i seviyor muyum?

Elbette, bu adama karşı ciddi hislerim var, basit bir çekicilikten çok daha derin hisler. Adı geçtiğinde yüzüm kızarıyor mu? Onu gece gündüz düşünüyor muyum? Onun yanında kendimi inanılmaz hissediyor muyum, sanki birlikte her şeyi yapabilmışiz gibi?

Tüm sorularımın cevabı *evet*.

Hayatımda onun gibi biriyle hiç tanışmadığımı söylediğimde doğru söylüyorum. Kendimi sürekli onu düşünürken, onunla birlikte olmak isterken buluyorum ve sonra, birlikte olduğumuzda, bunun hiç bitmemesini istiyorum.

Alex, daha önce hiçbir erkeğin yapamadığı şekilde kalbimi etkiledi. Eğer bu aşk değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Bu farkındalık, güneşin ısıyla ısınan güzel bir gül gibi içimde açıyor. Onu seviyorum. Ona *aşığım*.

Bir an için bu düşünceyle oturuyorum. *Alex'i seviyorum*.

Gözlerimi Chloe'ye kaldırıyorum, kalbim göğsümde genişliyor.

Beni yakından izliyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. "Ah, kızım. Sen çok aşkınsın."

Çılgınca gülüyorum. "Öyleyim." Sesim çatlıyor ve gözlerim doluyor. Şok içinde elimle ağzımı kapatıyorum.

Chloe sanki sınıfta gibi elini havaya kaldırır. "Senin baş nedimen olacağım."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Adım adım gidelim, Chlo. Aşık olduğumu daha yeni anladım."

"Hanımefendi?" Vladimir yatak odamın kapısını çaldıktan sonra seslendi. "Prens Alexander Hazretleri burada. Sizinle görüşmek istiyor."

Chloe ve ben birbirimize baktık, sonra o heyecanla çığlık attı ve el çalgısı gibi ellerini çırptı.

"Sakin ol, tamam mı?" diye onu uyardım.

"Tabii ki sakınım," diye onayladı, ama hiç de öyle görünmüyordu. "Önce giyinmek istemiyor musun?"

Cüppeme bakıyorum. "Kahretsin!"

Giyecek bir şey bulmak için dolabıma koşuyorum. Bulduğum ilk elbiseyi giyiyorum — soluk sarı, kısa kollu bir gömlek elbise — tenis ayakkabılarımı giyip saçımı tarıyorum.

"Nasıl görünüyorum?" diye Chloe'ye soruyorum, heyecan midemde kelekler uçuyor.

"Aşk bir kadın gibi."

"Country şarkılarından daha klişesin," derim kapıya doğru yürürken.

"Aşık olan ben değilim," diye bağırır, ben kapıyı kapatırken.

Vladimir, Alex'i oturma odasına davet eder. Onu görünce kalbim güm güm atmaya başlar. Beyaz bir polo gömlek giymiş, pantolonunun içine sokmuş, siyah süslemeli kahverengi deri binici çizmeleri var. Polo maçında olduğu kadar yakışıklı görünüyor ve bir an için, dün gece bu adamı en romantik ortamda öptüğüme inanamıyorum.

"Merhaba," diyorum.

"Merhaba Maddie," diye cevaplar, karnımı burkan bir gülümsemeyle.

Vladimir kapıyı arkasında kapatır ve Alex ile ben yalnız kalırız.

"Konuşmamız gerek," diyor ve anında midem düğümleniyor. Bu sabah uyandığında, dün gece beni öpmenin büyük bir hata olduğunu mu fark etti?

"Dün gece..." derken gergin görünüyor.

Tüm dünyamı değiştiren bir geceydi.

"Ne?" diye soruyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor. Omuzları düşüyor. "Bak, ben bu konuda iyi değilim."

"Neyi beceremiyorsun tam olarak?" diye soruyorum yavaşça, cevabını duymak istediğimden bile emin olamadan.

Dudaklarını sıkıştırır. "Hayatımda birçok kadın tanıdım.

Bazıları çok fazla olduğunu söyler."

Ona bakıyorum. Ne demek istiyor? "Bu benim için kolay değil."

Kendimi hazırlarım. "Söyle hadi Alex. Bitir şunu." Sesim çelik gibidir.

Bana endişeli bir bakış attı. "Tamam. Madem sordun, sana şunu söylemek istedim..."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bu çok acı verecek.

"...Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim."

Gözlerimi açıp ona bakıyorum. O kadar savunmasız görünüyor ki, aramızdaki mesafeyi kapatıp onu sakinleştirmek için kollarıma almak istiyorum.

Kulaklarımda çınlayan kalp atışlarım neredeyse dayanılmaz derecede yüksek. "Hiç hissetmedin mi?"

Gözlerimin içine bakan gözlerindeki yoğunluk, dün gece bana karşı hissettiği şeyin, karşı cinse karşı geçici bir çekicilikten daha fazlası olduğunu söylüyor. Bir anlamı vardı.

Gerçek bir şey.

Büyük bir şey.

Yavaşça başını sallıyor. "Sana yüzde yüz dürüst olmak istiyorum. Bir yanım bunun çok hızlı gittiğini düşünüyor, ama diğer yanım? O yanım bana seninle birlikte, her şeyi göze alarak bu ilişkiye atılmamı söylüyor."

Aramızdaki mesafeyi kapatan o oldu, elini uzattı ve elimi tuttu. Teninin tenime değmesi beni titretti.

"Ne tür şeyler?" diye tereddütlerle soruyorum.

"Her şeyi. Seni daha iyi tanımak, seninle vakit geçirmek, senin dünyanı paylaşmak. Sana benim dünyamı göstermek." Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Dün gece yaptığımız muhteşem öpüşmelerin devamı."

Dudaklarımı ısıtırım. "Muhteşem öpüşmeler mi?"

"Sen de hissetmedin mi söyle bana. Aramızdaki şey. Bu... çok güçlü."

Havaya yumruk atmak, bir dizi takla atmak, coşkulu bir dans rutini yapmak istiyorum, hepsini birden. Tabii ki bu fiziksel olarak imkansız, ama vay canına, keşke yapabilsem.

"Ben de hissediyorum," diyorum, yüzümde bir gülümseme beliriyor. O da bana gülümsüyor.

"Güzel. Harika."

Sesindeki gerginliği duyabiliyorum ve bu bana onun beni ne kadar önemseydiğini gösteriyor. Alex gibi bir erkek kadınların yanında gergin olmaz. Alex gibi bir erkek kendine güvenir ve kontrolü elinde tutar. Ama benim yanımda, gergin bir ergen gibi davranıyor gibi görünüyor ve bu onu daha da çok sevmemi sağlıyor.

"Bugün daha sonra ailemle birlikte Ledonia'ya dönmek için ayrılacağım. Mümkünse, burada kalan zamanımı mümkün olduğunca seninle geçirmek isterim."

"Çok isterim."

El ele tutuşup birbirimize gülümseyen, şapşal iki çocuk gibiyiz.

"İyi, çünkü senin değişmeni istiyorum. Sana bir şey göstermek istiyorum ve elbise bunun için uygun değil."

On dakika sonra, değiştim değiştim, doldurdum Chloe doldurdum konuşmamızda konuşmamızı anlattı ve ben de saray mutfağının dışında Alex ile buluşmak için acele ettim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Guinevere ile tanışmak isteyebileceğini düşündüm."

Kaşlarım havaya kalkar. "Guinevere mi?"

"Onu seveceksin. Benim için çok önemli biri."

Bu durum biraz endişe verici bir hal almaya başladı. Benim, kendisi için çok önemli olan Guinevere adında biriyle tanışmamı mı istiyor?

Ahırlara varıyoruz, Alex bir adamla konuşuyor ve sonra beni içeri götürüyor.

"Texan Prensesim, bu Guinevere," diyor ahırlardan birinin önünde ve Alex'in polo maçında bindiği muhteşem kestane rengi at başını dışarı çıkarıp merhaba diyor.

"Ah, *bu* Guinevere. At," derim, rahatlamış bir nefesle.

Alex atı okşar ve cebinden birkaç elma dilimi çıkararak onu besler. "Merhaba Guinie," diye yumuşak bir sesle konuşur ve ona bu kadar sevgiyle davranışını görmek kalbimi ısıtır. "Seninle tanıştırmak istediğim özel biri var. Bu Maddie. Merhaba de."

"Merhaba Guinie," derim ve burnunu okşarım. Tüyleri dokunduğumda sıcak ve ipeksi gelir, elma dilimlerini çiğnerken çenesinin çalıştığını hissedebilirim. "Ne güzel bir kız."

"Doğru," diyor Alex, gözleri üzerimde, ve ben onun atından ziyade beni kastettiğini merak ediyorum. "Guinevere'yi gezintiye çıkarabiliriz diye düşündüm. Tim senin için başka bir at hazırladı."

Ona göz kırpıyorum. "Binmek mi istiyorsun?"

Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirir. "Sana bir şey göstermek istediğimi söylemiştim, oraya gitmenin en iyi yolu at sırtında."

"Tabii. Yani, uzun zamandır binmedim ama bir deneyeceğim." Bu devasa hayvanların üzerine çıkıp tüm kontrolü onlara teslim etme düşüncesi beni çok heyecanlandırırsa da, ses tonum bunu hiç belli etmiyor.

"Ama daha önce binmiş miydin? Öyle demiştin sanırım."

"Tabii ki. Sadece biraz paslanmışımdır, hepsi bu."

Doğrusu, Teksas'ta büyümüş olsam da, zamanımı çiftliklerde ata binerek geçirmedim. Houston çok kentsel bir şehir ve ben at sırtında geçirdiğim zamandan çok daha fazlasını arabamda ve hatta şehir merkezindeki trende geçirdim.

Tim, ahırda ortaya çıktı ve dizginlerinden tuttuğu, çarpıcı bir kontrast oluşturan sarı yeleli görkemli bir atı getiriyordu.

"Majesteleri," diyor Tim eğilerek. "Bu keten rengi kestane rengi atın adı Cappuccino. Sizin için yaşlı kısıraklardan birini seçtim. Karakteri çok sakin. Onu binmek çok rahat olacak."

"O gerçekten çok güzel." Onun burnunu okşuyorum ve o da büyük kahverengi gözleriyle bana bakıyor. "Sen ve ben çok iyi anlaşacağız. Çok iyi."

Birkaç dakika sonra Tim, Cappuccino'ya binmeme yardım eder ve ben, yetenekli bir binici olan Alex'in Guinevere'ye kolayca bindiğini izlerim.

"Gidelim mi?" diye sorar.

"Çok uzun zamandır ata binmediğimi itiraf etmek için şimdi uygun bir zaman mı?"

Alex gülümser. "Alışmak için bir süre Tim'in sana rehberlik etmesine ihtiyacın var mı?"

"İyi fikir."

Tim, Cappuccino'nun dizginlerini alır ve ben daha rahat hissetmeye başlayana kadar ahırın yanındaki avluda dolaşırız.

"Yürüyerek başlayıp nasıl gittiğimize bakalım mı?" diye önerir Alex.

"Yürümek, yapabilirim."

Yan yana, saray arazisindeki ağaçlarla çevrili uzun yollardan birinde dolaşıyoruz. Güneş tepemizde, gökyüzünde birkaç ince bulut, kuşlar cıvıldıyor, hafif bir yaz esintisi bizi serinletiyor, muhteşem bir gün. Bir süre sonra, açık bir çim alana varıyoruz ve Alex biraz daha hızlı gitmeyi öneriyor.

"Koşmak gibi mi?" diye soruyorum, biraz endişeli bir şekilde. "Tırıs gitmeye ne dersin?"

"Tırıs. Tabii."

Alex bacaklarını sıkıştırır, öne doğru eğilir ve Guinevere tırıs atmaya başlar.

"Gördün mü? Çok kolay. Şimdi sen de Cappuccino ile aynısını yapar mısın?" diye seslenir.

Onun yaptığını taklit ederek bacaklarımı sıkıştırıp öne eğildim ve şaşırtıcı bir şekilde atım tam olarak istediğim şeyi yaptı, ancak acaba sadece Guinevere'ye ayak uydurmaya mı çalışıyor diye merak ettim.

Sarayın yolunda bir süre ilerledikten sonra ormanlık bir alana ulaşırız.

"Neredeyse vardık," diyor Alex omzunun üzerinden. "Yoldan mı çıkıyoruz?"

"Bu çalılıkların içinden geçip diğer tarafa çıkacağız. Sorun olur mu?"

"Arkadaşım Cappuccino'nun bir şeyi yoksa, benim için sorun yok."

Ama aslında, bana güven veren şey Alex'in bana çok iyi bakmasıdır, tabii ki benim nazik ve sakın Cappuccino'm da bu denklemin bir parçasıdır.

Ağaçların arasından dolambaçlı bir yoldan ilerliyoruz ve sürpriz bir şekilde, soluk mavi gökyüzünü yansıtan sakin bir göle varıyoruz. Göl, yemyeşil bitki örtüsüyle çevrili ve görkemli, asırlık ağaçlar nöbet tutuyor. Hava temiz ve çam ve kır çiçeklerinin kokusuyla dolu, ben de her şeyi içime çekiyorum.

Burası romantik ve muhteşem, kelimenin tam anlamıyla her şey var. Her şey.

"Güzel, değil mi?" diyor Alex.

"İnanılmaz. Bunun varlığından nasıl haberdar oldun?"

"Amcan Nicolas, çocukken bizi buraya getirirdi. Bir süre önce buraya geldim. Aslında bu yüzden Parlamento'daki göreve atanma törenine neredeyse geç kalıyordum. Hayat çok zorlaştığında sık sık burayı düşünürüm. Senin de burayı seveceğini düşündüm."

Bu güzelliğe hayranlıkla bakıyorum. "Kesinlikle hitap ediyor."

"Atların su içmesine izin verelim, biz de oturup konuşalım."

"Tabii." Beyaz polo tişörtüyle kaslı, bronzlaşmış kollarını sergileyen, yolculuktan dolayı saçları biraz dağınık, egzersizden dolayı yüzü kızarmış yakışıklı adamı gözlerimle süzdüm.

Nasıl bu kadar şanslı oldum? O, dünyanın en gözde bekarlarından biri ve benimle aceleci davranmak istiyor. Harika şeyler.

Atlarımızdan indiğimizde, Alex alışkın bir rahatlıkla, ben ise, diyelim ki, daha az alışkın bir rahatlıkla, onları göl kenarına götürdük ve susamış atlar susuzluklarını giderdiler. Hava sıcak ve 20 dakikadan fazla süredir at sürüyoruz. Atlar susuzluklarını giderdikten sonra, onları gölgeye bağladık ve parıldayan gölün manzarasını seyredecek bir kütük bulduk.

Alex'in sağlam göğsüne yaslanıyorum ve o da beni kollarıyla sarıyor. Bu çok iyi, çok doğru geliyor ve çam kokulu temiz havayı içime çekerken, tek duyabildiğim gölün kıyısına vuran dalgaların hafif sesi, ağaçlarda uyumlu bir şekilde öten kuşlar ve hafif esintinin hareket ettirdiği yaprakların hışırtısı.

"Burası cennet gibi. Beni buraya getirdiğin için çok teşekkür ederim. Burayı çok sevdim."

Başımın üstüne yumuşak bir öpücük kondurur. "Sen kendin bulmadan önce bunu seninle paylaşmak istedim."

"Biliyor musun, annem öldüğünden beri ilk kez ata biniyorum. O inanılmaz bir biniciydi. Birlikte gezilere çıkardık, sadece ikimiz. Uzun geziler değildi. Sadece bir öğleden sonra. Çok eğlenceliydi."

"Onu çok hatırlıyor musun?"

"Biraz. İstediğim kadar değil. Elbette onun fotoğrafları ve videoları var, ama bunlar beynimde anılarımla birleşmiş durumda, o kadar ki, bir şeyi gerçekten hatırladığımı mı, yoksa sadece fotoğraftan mı hatırladığımı bilemiyorum."

Kolumu okşadı. "Bu zor olmalı."

Bir kolumu kullanarak kendimi kaldırıp ona dönüyorum. "Annemizi hatırlıyor musun?"

"Ben doğmadan önce babanla evlenmek için evden ayrılmıştı, ama 10 yaşımıdayken burada onunla tanıştığımı hatırlıyorum. Bunu biliyorum çünkü İngiltere'deki yatılı okula gönderilmeden hemen önceydi."

"Bekle. Eğer sen 10 yaşındaysan, ben de 8 yaşında olurum, bu da demek oluyor ki tanışmış olurduk. Babam bana, diğer çocuklarla birlikte buradaki resmi bahçelerde oynadığımı söylemişti

bahçelerde diğerk çocuklarla oynadığımı söyledi, ama annem vefat etmeden önce orayı sadece birkaç kez ziyaret etmiştim."

"Yani dolaptaki o talihsiz olaydan beri değil, çocukluğumuzdan beri tanışıyoruz, öyle mi?"

"yle görünüyor."

Eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve bu, içimi bir elektrik akımı gibi sardı. "Bu hoşuma gitti."

"Ben de." Bir kez daha ona yaslanıp manzarayı seyrettim.

"Ledonia'daki evime gelip beni ziyaret etsen çok sevinirim. Seninle dünyamı paylaşmak istiyorum, sadece resmi kraliyet işlerini değil, diğerk tüm günlük işleri de."

"Gerçek seni."

"Aynen yle."

"ok isterim. Elbette Lunar Ball için orada olacağım."

"Nasıl unutabilirim ki?"

"Ama sadece bir gece kalacağım. Bazı işlerim için Malveaux'ya dönmem gerekiyor. Diğerk hayır kurumlarıyla da görüşeceğim."

"Bu rolün bu kısmını seviyorsun, değil mi?"

"Bayılıyorrum. ocuk Hastanesindeyken, onların günlerine küçük bir güneş iřđı getirebildiğimi hissettim. Çok büyük bir şey olmayabilir, ama benim için önemliydi."

Beni sıkıca kucakladı. "Bu yönünü seviyorum."

Sevgi.

O  küçük kelimeyi söylememiş olabilir, ama dudaklarından çıkan tek kelimeyi duymak kalbimi göğsümde genişletiyor.

"Unutma, Ay Balosuna geldiğinde görüşürüz," diyor.

"Ona iki hafta var."

"13 gün," diye cevapladı ve bu, onun da bizim ayrılığımızı düşündüğünü gösterdi.

"Belki bir ay kadar sonra uygun bir zamanda ziyarete gelebilirsin?"

Alex'in benimle birlikte olmadığı dşncesi midemde bir taş gibi oturuyor.

"Bunu çok isterim."

Alex, Malveaux'daki tüm deneyimlerimin çok büyük bir parçası oldu; bazıları korkunçtu, ama çoğu inanılmazdı. Her gün benimle birlikte olmaması düşüncesi, düşünmek bile istemediğim bir şey.

Beni kucağına oturtur ve ben şaşkın bir çığlık atarım. "Bir ay çok kötü geçecek çünkü bunu her gün yapamayacağım." Ellerini yüzüme koyar ve dudaklarını dudaklarıma bastırır. Yumuşak bir öpücük, dün gecenin tutkusundan çok farklı ama çok duygusal ve anlamlı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

diyorum. "Tabii ki sorabilirsin."

Alex'in eş yarışmasından sonra babasına verdiği tepki aklımdan çıkmıyor. Hiç tereddüt etmeden onun söylediklerini kabul etti, kendini ya da beni savunmadı.

"Eş yarışmasını biliyorsun," diye başlıyorum.

"Bunu belli belirsiz hatırlıyorum," diye alay ediyor, elleri sırtımda yukarı aşağı geziyor.

Bu, konsantre olmamı zorlaştırıyor.

"Bir saniye ciddi olmak istiyorum."

"Tabii ki. İstediğin kadar ciddi ol, Texas."

"Neden babana bu kadar kolay boyun eğdin?" "Ne demek istiyorsun?"

"Büyükbabam yarışmamızda bir sakınca olmadığını söylemesine rağmen, evli olmadığımız için bizi diskalifiye ettiğinde mi? Kız kardeşin haklı olarak kazandı."

Gözlerini indirir, vücudu gerilir.

"Merak ettiğimden değil, ama sen çok güçlü ve kendine güvenen bir adamsın, ama baban etrafta olduğunda değişiyorsun," diyorum aceleyle, bunu söylemem doğru mu diye düşünerek. "Onun titiz olduğunu söyledin, senin sözlerinle. Anlıyorum. O sert bir adam. Ama sen yetişkin bir adamsın. İstersen kendini savunabilmelisin."

Dudaklarını bir çizgiye getirir. "O kadar basit değil."

"Neden değil?"

"Benim babamla senin babanla olan gibi bir ilişkim yok. O çok farklı bir adam."

"Biliyorum. O 'titiz' biri, sıcakkanlı ve sevimli bir tip değil.
Anlıyorum. Ama bu, onun yanında istediğin gibi davranamayacağın anlamına gelmez."

Bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Artık benim terapistim mi oldun?"

"Sadece seni önemsiyorum ve eş yarışmasından sonra ikinizin arasında olanlardan hoşlanmadım."

"Ne yapabilirdim ki? Ona hayır deyip, Amelia ve rugby oyuncusunun adil bir şekilde kazandığını mı söyleyecektim?"

"Evet, öyle."

"Bu, kurşun balon gibi düşerdi." "Peki sonra ne olurdu?"

"Geçen yıl peynir yuvarlama yarışmasını kazandığımda olduğu gibi bana kızardı."

"Hayatta kaldın mı?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?" "Geçen yıl ona karşı koyarak hayatta kalabildin mi?"

"Hiç memnun değildi. Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum, ama onu benim tanıdığım kadar tanımıyorsun. O taviz vermeyen ve sert biridir. O böyle biridir."

Bu konuyu açtığıma memnunum, ama belli ki kulak asmıyor. Belki de bu beni ilgilendirmez. Sonuçta, Kral Frederick Alex'in hayatı boyunca babası olmuştur. Ben ise yeniyim.

"Tamam. Konuyu açtığım için özür dilerim."

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Beni önemsedığın için teşekkür ederim."

"Önemsiyorum." Elimle yüzünü kavrar ve dudaklarımı nazikçe dudaklarına değdiririm. "Önemsiyorum. Ne zaman gitmek zorundayız?" Onun gitmesini istemediğim için sorarım.

"Yakında."

Kalbim sıkışır. Bunun bitmesini istemiyorum. Asla.

"Oh."

"Bak, Noel'de büyükannen ve büyükbabanla birlikte Malveaux'da olman gerektiğini biliyorum ve bunun için daha çok zaman olduğunu da biliyorum, ama o zamanlar buralara gelip bizi ziyaret etmek ister misin? Ledonia Noel'de büyülü bir yer olur. Ve bunu bir erkek söylüyor."

Noel'i Alex ve ailesiyle geçirme düşüncesi kalbimi sıcaklık ile dolduruyor. "Belki Noel arifesinde gelip,

buraya dönüp büyükbabam ve büyükannemle kutlayabilirim?"

"Çok isterim."

Yine o kelime.

"Seni uyarmam gerek, annem tam bir Noel delisidir." "Öyle bir kelime yok ki."

"Ben öyle diyorsam öyledir. Bir gün kral olacağım, biliyorsun," diye alay ediyor.

"Bana annen ve Noel'den bahset."

"Şey, her yeri süslüyor, gerçekten her yeri. Bazı insanlar kendilerini tek bir ağaç, ön kapıda bir çelenk ve belki de şömine rafında birkaç ekstra süslemeye sınırlarlar. Bu annem için çok kısıtlayıcı. Her odada, yatak odalarımız dahil, bir ağaç var, her normal ağaç ve çit parıldayan ışıklarla sarılmış, merdivenlere çelenkler asılmış ve gerçek boyutlu bir doğum sahnesi var."

"Kulağa büyüğü geliyor."

"Öyle, ta ki o yılın Noel kazaklarını çıkarana kadar. Noel arifesinden Noel gününün gece yarısına kadar hepimizin giymesini ısrarla istiyor."

Gülümsemeyi zorlukla bastırıyorum. "Noel kazağıyla çok çekici görünüyorsunuzdur eminim."

"Bu yıl Noel'i bizimle geçirdiğinde göreceksin."

"O zaman karar verildi."

Birbirimize gülümsüyoruz ve bu kısa birkaç hafta içinde aramızda kurduğumuz bağın gücünü hissediyorum. Bu bağ çok güçlü, hayal edebileceğimden çok daha güçlü. Ama Alex'te bir şey var, gerçek bir şey. Hiç bulmayı beklemediğim bir şey. En son yapmak istediğim şey bunu kaçırmak.

Alnını alnıma yaslar, nefeslerimiz karışır. "Seni çok önemsiyorum Maddie. Daha önce kimseyi bu kadar önemsemedim," der, sesi alçak ve yumuşaktır.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, kalbim bir kulüpteki ritmik bas gitar gibi çarpıyor.

Kalbimin paslanmış menteşelerindeki çatlak, bu adam tarafından ardına kadar açılmıştı.

Gözleri her zamankinden daha koyu, nefesimi kesen bir yoğunlukla dolu. "Gerçek şu ki, sana aşık oluyorum, benim güzel Teksas Prensesim."

Sözleri kulağıma tatlı, tatlı bir müzik gibi geliyor.

"Ben de sana aşık oluyorum," diye mırıldanıyorum, boğazım birden kuruyor.

Derinlere dalmıştım.

Beni baş döndürücü bir öpücüğe çekiyor ve ben avuçlarımı onun sert sırtına uzatıyorum, kalbim bu adama olan duygularımla patlıyor. Yanlış değerlendirdiğim bu adam.

Her geçen gün daha da aşık olduğum bu adam.

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim," diye itiraf ediyor.

"Ben de," diye cevap veriyorum, ona gülümseyerek. "Sanırım bunu seviyorum."

O, alçak ve seksi bir şekilde gülüyor. "Sanırım ben de hoşlandım." Bana bir kez daha öpüyor, sonra geri çekilip, "Az önce sana itiraf ettiğim duygularımın, cevabını etkilemesine asla izin verme," diyor.

"Neye cevap vereceğim?"

"Malveaux'da kalmaya karar verdin mi?" "Ah."

Büyük Soru, cevabını büyükannem ve büyükbabamın, hatta tüm ülkenin merakla beklediği soru. Benim de cevaplamayı sabırsızlıkla beklediğim soru.

Gerçek şu ki, bir cevaba ulaştım.

Alex'e söylersem, bunu bilenlerin sayısı ikimize çıkacak, o ve ben.

"Buraya geldiğim günden beri bu sorunun cevabını arıyorum. Burada olmak, prenses olmak benim için büyük bir değişiklik. Hem kendim hem de büyükbabam ve büyükannem için neyin doğru olduğunu bulmak için biraz zaman harcamak istedim. Burada kalmak, bir gün kraliçe olmayı kabul etmek anlamına gelebilir."

"Olabilir mi?"

"Amcam henüz resmi olarak tahttan çekilmedi. Ben senin dediğin gibiyim: yedek prenses."

Gözleri karardı. "Sen kimsenin yedeği değilsin, Texas."

Bu adam.

"Eğer varsa, ne sonuca vardın?" diye soruyor ve gözlerindeki hevesi fark ediyorum.

Boğazımdaki duyguyu temizliyorum. "Bir sonraki kraliçe olsam da olmasam da kalmak istiyorum."

Yüzü aydınlanır. "Düşünmek mi?"

"Tamam, *biliyorum*," diye cevap veriyorum, başım dönerek gülüyorum.

"Teksas'taki eski hayatına dönmeyecek misin?"

Dudaklarımı sıkıştırıp başımı sallıyorum. "Burayı seviyorum. burada *olmayı seviyorum*."

Beni yakalar, çığlık attırır, beni kendine doğru çeker ve dudaklarıma acil bir öpücük kondurur. "Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin," diye fısıldar öpücükler arasında.

"Ben de," diye cevap veriyorum.

Malveaux'da kalıyorum. Bir gün kraliçe olabilirim. Ve bir prence aşık oluyorum.

Hayatımın en harika ve beklenmedik şekilde altüst olduğunu söyleyebilirim.

"Büyükannen ve büyükbabana söyledin mi?"

Kafamı sallıyorum. "Bunu ilk anlattığım kişi sensin."

Dudakları gülümsemeye çekiliyor. "Bunu ilk bana anlatmanı sevdim."

"Büyükannem ve büyükbabama söylemeden önce bu fikri birinde denemem gerekiyordu," diye alay ediyorum. "Sen kolay bir hedeftin."

"Öyle mi?" Dudaklarıma bir öpücük daha kondurur.

"Onlar gelecek hafta Fransa'dan döndüklerinde onlara söylemeyi planlıyorum, bu yüzden bunu kendine saklaman gerekiyor. Yüz yüze konuşmak en iyisi olur diye düşündüm."

"Sır olarak saklayacağım. Neden kalmaya karar verdin?"

"Garip olduğunu biliyorum, ama buraya ait olduğumu hissediyorum. Sanki hep burada olmam gerekiyormuş gibi. Sanki eski hayatım, gerçek hayatım için bir bekleme süresiymiş gibi. Kulağa çılgınca geliyor mu?"

"Hiç de değil. Görünüşe göre amacını bulmuşsun."

"O gün hastaneye gittiğimde çok heyecanlandığımı biliyorsun, ama insanlara şefkat göstermek, etkimi kullanarak onlara elimden geldiğince yardım etmek gibi şeyler yapmak benim için çok anlamlı. Bu, bir cam şirketi için sonsuz tablolar doldurmaktan çok daha anlamlı."

"Bu hayatın bazı gerçek faydaları var. Bu role sadece yeni bir bakış açısı getirmekle kalmaz, eski hayatından edindiğin deneyimleri de getirebilirsin. Bir gün inanılmaz bir kraliçe olacağını düşünüyorum."

Ona gülümserim, kalbim kabarıyor. "Teşekkür ederim."

"Ciddiyim. Bunu sadece sana olan hislerimden dolayı söylemiyorum. Sen iyi bir insansın Maddie ve yeni rolünü ciddiye alıyorsun. Bir zamanlar senin niyetlerinden şüphe ettiğime inanamıyorum. Sen şöhrete aç birinin tam tersisin."

"Bunu fark etmenin zamanı gelmişti," diye hafifçe gülerek cevap veriyorum.

"Oh, fark ettim." Saatine bakıyor. "Sana bunu söylemek istemem ama gitmemiz gerekiyor."

Bu yerin güzelliğine göz gezdiriyorum. "Ne yazık."

Alex kütükten atlar, bana elini uzatır ve atların yanına geri döneriz.

Sadece geleceğimiz için bir planla değil, benim hayatımı değiştirecek bir kararla saraya geri dönüyoruz. Benim ve ailem için doğru karar olduğunu bildiğim bir karar. Ve şimdi Alex'e söylediğime göre, bu haberi büyükannem ve büyükbabamla ve tüm dünyayla paylaşmam gerekiyor.

Teksas, Houston'dan Madeline Josephine Turner için cesur, heyecan verici ve harika bir dünya ve bunun başlaması için sabırsızlanıyorum.

Bölüm 25

Alexander

“

Kıtada kalpler kırılıyor, çünkü yakışıklı prensimiz ve onun en yeni fethi, yeni prenses Madeline'in fotoğrafları ortaya çıkıyor ve bu çiftin birbirlerine aşık olduğu görülüyor. Oyunların sonunu kutlamak için baloda dans eden ikilinin fotoğrafları, ne prensesin ne de prensin birbirlerinden gözlerini ayıramadıklarını gösteriyor. Çok da uzak olmayan bir gelecekte düğün çanları çalacak mı? Bu okuyucu nefesini tutmuş ve en iyisini umuyor.

#IsHeOffTheMarket
#PassTheKleenex

En derin şok içinde,

Fabiana Fontaine xx

Sonunda gerçekleştiğinde çok garip bir şey oluyor. Bir dakika önce her zamanki gibi işlerimi yapıp hayatımı yaşarken, bir dakika sonra kendimi benim için o kadar mükemmel birine aşık buluyorum ki, sanki onu hayatım boyunca beklemişim gibi hissediyorum.

Belki de öyle? Belki de bu yüzden zamanımın çoğunu önemsiz şeylerle, kalbime dokunmayan kadınlarla yüzeysel ilişkilerle harcadım?

Asla bilemeyeceğim. Bildiğim tek şey, Maddie'nin benim için her şey olduğu ve artık hayatımda olduğu için onu asla kaybetmek istemediğim.

"Hedefimize ne kadar uzaklıktayız?" diye soruyorum Mia Moreno'ya, C.A.Y.A.C. finans müdürü Mia Moreno'ya soruyorum.

"Şöyle söyleyeyim efendim, bir sonraki hayır etkinliğinde insanların ceplerini daha fazla açmaları için kraliyet sihrinizi biraz daha kullanmanız gerekecek," diye cevaplıyor. Dizüstü bilgisayarındaki bir düğmeye basıyor ve duvardaki büyük ekranda finansal durumumuzun şu anki durumu ve araştırmamızı genişletmek için gerekli fonları toplamak için ulaşmamız gereken hedef grafiği gösteriliyor.

"Gördüğünüz gibi, rakam çok büyük," diyor Mia.

"Ancak bunu başarabileceğimize güveniyoruz," diye ekliyor CEO Lorenzo Amato, işleri halletme konusunda mükemmel bir üne sahip, sadece 12 ay önce organizasyona kattığımız ve şimdiye kadar değerini kanıtlamış bir adam.

"Ne derseniz yaparım," diyorum.

Lorenzo gülümsüyor. "Bunu söylemeni umuyorduk, çünkü birkaç fikrimiz var."

Sonraki bir saatimizi farklı bağış toplama fikirleri üzerinde strateji geliştirerek geçiriyoruz ve ben de ağımdaki bir dizi kişiye ulaşmayı kabul ediyorum. Prens olmanın avantajlarından biri, birçok ilginç ve yetenekli insanla tanışabilmektir. Hayırseverlik adına yardım istemek için birkaç kişinin omzuna dokunmak, benim için büyük bir mutluluk.

Mia, Lorenzo ve ekibine veda edip planımı kesinleştirdince, telefonum Maddie'den gelen bir mesajla aydınlandı. Ledonia'ya döndüğümde beri, gün içinde iletişim kurmamızın ana yolu bu ve akşamları nihayet özel görüntülü sohbet yapma fırsatı bulduğumuzda onun güzel yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum.

Mesajı okudum.

Bugün başbakanla tek başıma görüştüm. Ben harikayım!

Cevabımı yazarken gülümsüyorum.

Sen harikasin. Bunu fark ettim. Ne hakkında konuştunuz?

Konuşmanın çoğunu o yaptı, bu sorun değil çünkü Malveauxian siyasetini pek bilmiyorum. Amerikan siyasetini de bilmiyorum, bu arada. Ama öğreniyorum.

Çünkü siyaset tamamen sıkıcıdır.

Bir gün çok iyi bir kral olacaksın. □

Kaba.

Birdenbire siyasete ilgi duymaya başladığını söylersen, senin hakkındaki fikrimi değiştiririm.

Benim hakkımda fikrini en iyi şekilde değiştirdiğini sanıyordum.

Biliyor musun? Sen gittiğinden beri bu konuyu düşündüm ve sanırım senin hakkında ilk başta haklıydım.

Arabanın yanındaki kaldırımda dururken gülerek, şoförüm Craig bana şaşkın bir bakış attıktan sonra yüzünü ifadesiz bir hale getirdi.

"Sadece mesajlarımı kontrol ediyordum," diye açıkladım.

"Tabii ki, efendim. Saraya mı dönelim?" Kapıyı açtı ve ben içeri girdim.

"Aslında, yolda bir yere uğramam gerekiyor. Beni Via Mazzi'ye götürebilir misin?"

"Tabii ki."

Rahat bir pozisyon alıp cevabımı yazdım.

Gelecek ay geri döndüğümde o dolapta buluşmaya ne dersin? Birlikte tarihi yeniden yazabiliriz.

Daha fazla öpüşmek, daha az yumruklamak mı?

Arzu karnımı kavırıyor. Onu bu arabanın arkasında benimle birlikte görmek için ne yapmazdım, yumuşak, dolgun dudakları benimkiler tarafından ele geçirilmeyi bekliyor.

Kesinlikle daha fazla öpüşmek. Seninle yapmayı en sevdiğim şey bu.

Bunu fark ettim. Sen ve büyükannemlerim olmadan burada olmak çok garip. Seni gerçekten özlüyorum.

Ben seni özlediğim kadar değil.

Gördün mü? Senin en çok sevdiğim özelliğin bu: hiç rekabetçi değilsin.

Onun o dört harfli kelimeyi kullanmasına içimden gülümsüyorum. Birbirimize aşık olduğumuzu paylaşmış olsak da, benim için,

Ateşli bir tren gibi aşka doğru hızla ilerlediğimi biliyorum. Hiç kimse, her gece ve her gün, onun gibi zihnimi doldurmadı. Hiç kimse bana, sanki dünyayı ele geçirebilir ve kazanabilirmişim gibi hissettirmedi.

Bu aşk değilse, neyin aşk olduğunu bilmiyorum.

Telefonum Maddie'den gelen başka bir mesajla çaldı.

Başbakanla görüşmek gerçekten çok ilginçti. Hükümet uygun fiyatlı ve sürdürülebilir konutlar inşa ediyor ve ben de birkaç ay içinde büyükbabam için projeyi başlatmayı kabul ettim. birkaç ay içinde açmayı kabul ettim.

Büyük bir makas mı kullanacaksın?

Bulabildiğim en büyüğü. □

İşine tutkuyla bağlı olmanı seviyorum. Bu çok seksi, Texas.

Öyle olmamak zor. Margarita çok ilham verici bir kadın. Tek başına bir anneyle devlet evinde büyüdüğünü biliyor muydun? Üniversiteyi kendi başına bitirdi ve yüksek lisans programı için burs kazandı. Tamamen kendi çabalarıyla.

İlham verici birine benziyor. Onu takdir etmene sevindim.

Kesinlikle. Ben her şeyi hazır olarak aldım, o ise sahip oldukları için çok çalışmak zorunda kaldı.

Bir sonraki genel seçimlerde kime oy vereceğini biliyorum.

Royal, hatırladın mı? Oy kullanamazsın. C.A.Y.A.C. toplantısı nasıl geçti?

Bir sürü bağış toplama fikri ürettik ve konser düzenlemek için bazı müzisyenlerle görüşüyorum.

Tanıdığım biri var mı?

Duruma göre değişir. Taylor Swift'i duydun mu?

Ciddi misin?

Her şeyden çok umutluyum. Ama harika olmaz mıydı? Fon sağlamamız gereken yeni bir araştırma projemiz var. Hepimiz bunun aradığımız atılımı sağlayacağına

Ben de öyle umuyorum. Tay Tay'i getirirsen, senin randevun olabilirim. Aslında, herhangi birinin performansını izlemek için senin randevun olabilirim.

Ama o zaman herkes senin güzelliğine bakardı.

Dalkavuk.

Sadece olduğu gibi söylüyorum.

"Via Mazzi'de hangi numarayı arıyorsunuz, efendim?" diye soruyor Craig. "Emin değilim." Pencereden dışarı bakıyorum ve aradığım dükkanı görüyorum.

"Aslında, sakıncası yoksa, tam buradayız."

"Tabii ki, efendim," diye cevaplar ve aracı kenara çeker.

Gitmeliyim. Yapacak önemli işlerim var.

Git. Önemli işlerini yap ve bunları yaparken seksi görüldüğünden emin ol.

□ Bu akşam konuşalım mı?

İsveç Kralı ve Kraliçesi ile akşam yemeği randevum var.

Bakın kim önemli biri olmuş. Sonra mı?

Kaçırmam xoxo

xoxoxoxoxoxoxo

Başarılı.

xoxoxoxoxoxoxoxoxoxoxoxoxoxoxoxo ve sonunda beni ziyarete geldiğinde daha da fazlası.

Günleri sayıyorum. Kelimenin tam anlamıyla. (bu arada 11 gün kaldı) xoxo

Yüzümde kocaman, aptalca bir gülümsemeyle arabadan inerim. 11 gün sonra Maddie buraya gelecek ve ona ülkemizi, Villadorata'yı, sarayı ve her şeyi gösterebileceğim. Çünkü hayatımdaki her şeyi onunla paylaşmaktan başka bir şey istemiyorum. Tezgahın arkasındaki genç kız beni tanıyarak gözlerini kırıştırır.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor.

"İyi günler. Acaba nane çikolata parçacıklı dondurmanız var mı?"

"Evet, Majesteleri," diye cevaplar. "Malveaux'ya gönderim yapıyor mu?"

"Malveaux'ya dondurma mı göndermek istiyorsunuz?" diye inanamadan sorar.

"Daha çok bir kutu gibi. Bu büyüklükte bir kutu." Koruyucu Perspex kapağın altındaki büyük dondurma kutularını işaret ettim.

"Bütün bir kutu mu? Sizin için yapabiliriz, efendim."

Maddie'nin hediye açıp en sevdiği dondurmaya gördüğündeki yüzünü hayal ederek içimden gülümserim. "Teşekkür ederim. Adresi size vereceğim."

adresini vereceğim."

Bölüm 26

Maddie

Kraliyet ailesinin bir üyesi olduğunuzda öğrendiğim bir şey, büyükannenize ve büyükbabanıza gidip onlara haberleriniz olduğunu söyleyemeyeceğinizdir, bu haberlerin onların kulağına müzik gibi geleceğini bilseniz bile. Bu çok fazla açık sözlü olur. Onların çalışanlarıyla iletişime geçip görüşme talebinde bulunmanız, her iki tarafın da uygun olduğu bir zaman bulmanız gerekir. Büyükanneniz ve büyükbabanız 10 günlüğüne seyahatleyse bu daha da karmaşık hale gelir ve muhtemelen görüşmek için sadece 30 dakikanız olur.

Bu yüzden, Vladimir bana büyükbabam ve büyükannemin Fransa'dan döndükleri gün, bu öğleden sonra beni görebileceklerini söylediğinde, şoktan neredeyse bayılacaktım.

Bugün, büyükannem ve büyükbabamı çok mutlu edeceğim.

Geçen hafta Chloe'ye üzümlere veda ettim ve ona tüm gelişmeleri haber vereceğime söz verdim. Şimdi büyükannem ve büyükbabamla özel salonlarında oturuyorum, öğleden sonra güneşi büyük pencerelerden içeri giriyor, oda sarayın diğer odaları gibi süslü, eski moda ve çok pahalı bir şekilde dekore edilmiş.

Ama odada daha önce büyükbabam ve büyükannemle birlikteyken hiç yaşamadığım farklı bir atmosfer var.

"Bugün çok neşeli ve keyifli görünüyorsun Madeline," diyor büyükbabam.

"Öyle mi?" diye soruyorum, nedense kendimi suçlu hissederek.

"Neşeli ve keyifli olmanın bir sakıncası yok, sadece bunun özel bir nedeni olup olmadığını merak ettim," diye soruyor.

Oh, birden fazla neden var. Onlarla paylaşmak üzere olduğum ve günlerini tamamen güzelleştirecek olan kalma kararım var, bir de aklımdan çıkaramadığım adam var.

Alex.

O ayrıldığından beri her gün mesajlaşıyoruz, geceleri görüntülü konuşuyoruz ve birkaç gün önce bana hayatımda yediğim en lezzetli nane çikolatalı dondurmayı gönderdi. Motosikletle beni manzarayı görmeye götürdüğü gün ona en sevdiğim şeyin bu olduğunu söylediğim halde bunu hatırlaması çok tatlıydı.

Mesafe, ona olan hislerimin gerçek olduğunu gösterdi ve onu neredeyse iki haftadır görmemiş olmama rağmen, her geçen gün ona daha da aşık olduğumu fark ediyorum.

Ve birkaç gün sonra, Lunar Ball'a katılmak için ilk kez Ledonia'ya gittiğimde onu tekrar göreceğim.

"Siz yokken, buradan çok uzak olmayan güzel bir göle binmeye gittim," diyorum onlara, hatıra hala zihnimde tazeyken.

"Glinthorpe Gölü. Çok güzel bir göl," diyor büyükannem. "Chloe ile mi gittin?"

"Hayır, aslında başka biriyle gittim. Prens Alexander'la gittim."

Büyükannem ve büyükbabamın tepkisini izliyorum. Birbirlerine bakıyorlar, sanki göle bir çeteye gidip silahlarla oynadığımı söylemişim gibi görünüyorlar.

bir grup çete üyesiyle silah oynamaya gittiğimi söylemişim gibi.

Büyükanmem Alex hakkında bana iki mesaj verdi: onunla arkadaş olmamı söyledi ve romantik bir ilişkiye girmemem konusunda beni uyardı. Bu mesajlardan birini yerine getirdim, bu yüzden benim görüşüme göre, büyükanmem benden en azından yarı yarıya memnun olmalı.

"Alexander çok iyi bir binici, bunu kabul etmeliyim. Onu takip etmek zor mu geldi?" diye sordu büyükbabam.

"Yavaş gittik." Bakışlarımı büyükanmem çeviriyorum. Yüz hatları donmuş gibi görünüyor. "İyi misin büyük anne?"

"Oldukça iyiyim, canım." Fincanını dikkatlice tabağına koyar. "İkiniz arkadaş olmuş gibisiniz."

Gülümsemeden edemiyorum. "Sadece bana söylediğinizi yapıyorum." Öpüşme kısmı hariç.

"Biliyorsun Maddie, bugün bizi arayıp görüşmek istediğin için çok mutluyuz," diyor büyükbabam ölçülü bir ses tonuyla. "Burada harika ilerleme kaydediyorsun. Yeni rolünü büyük bir cesaret ve özveri ile üstlendin."

"Cesaret ve özveri mi?" diye soruyorum, beni bu şekilde gördüğü için gerçekten memnunum. Yeni rolümü daha çok felç edici bir korku ve hatalarla üstlendiğimi söyledim. Ama belki de bu sadece benim düşüncemdir?

"Kesinlikle. Büyükbaban haklı, canım. Annen seni gururlandırıyor," diye cevaplar büyükanmem ve ben gözlerimi şöminenin üzerinde asılı duran annemin yağlı boya tablosuna çeviririm. Beyaz bir elbise giymiş, saçları toplanmış, yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle bize bakıyor. O kadar benziyor ki, neredeyse nefesim kesiliyor.

"Gerçekten elimden geleni yapıyorum ve seninle bir şey konuşmak istiyorum. Bir karar verdim."

"Öyle mi?" diyor büyükanmem.

İkisi de bana umut dolu gözlerle bakıyor ve onlara söyleyeceğim şeyin ikisini de çok mutlu edeceğini bildiğim için içimi bir sevinç dalgası kaplıyor.

"Bunu düşündüm ve Malveaux'da yaşamaya karar verdim" diyorum.

Birbirlerine bakıyorlar.

"Bu demek oluyor ki...?" Büyükbaba söze başlıyor.

Onlara gülümsüyorum, içimi kaplayan sevinç dalgası beni sıırıslıkla ediyor. "Bana ihtiyacınız olursa, sizin varisiniz olmak istiyorum."

"Ah, canım!" Büyükbabam elini kalbine koyarak haykırır. "Bu harika bir haber. Harika!"

Büyükbabam ayağa fırlar. Tabii, 70'li yaşlarında birinin fırlayabileceği kadar. "Ah, Madeline. Bunu duyduğuma çok sevindim. Teşekkür ederim."

"Ben de sana bunu söylediğim için çok mutluyum. Bu konuda iyi hissediyorum."

Ellerimi tutar, cildi benimkine göre pürüzlü ve kurudur. "Beni Avrupa'nın en mutlu adamı yaptın. Gerçekten."

Büyükbabam de bize katılır ve hep birlikte kucaklaşırız, küçük ailemiz ortak bir sevinçle bir araya gelir.

Bu karar iyi geldi. Doğru bir karar gibi hissediyorum. Houston'daki hayatıma hiç uyum sağlayamadığımı hissediyordum. Sanki başka bir yere aitmişim gibi. Artık ait olduğum yeri buldum, o da Malveaux'da, büyükbabam ve büyükbabamın yanında. Tabii ki babamı ve arkadaşlarımı özliyorum, Manuel'in tacolarını da kesinlikle özliyorum.

Ama benim yerim burası. Ben buraya aidim. Ve sadece büyükbabamla büyükbabamı inanılmaz derecede mutlu etmekle kalmayıp, büyük amcamın elinden Malveauxian monarşisini tamamen yok olmaktan kurtardığımı bilmek? Bu, zaten 3 metrelik pastanın üzerine konulan çilek gibi.

"Ah, Maddie, canım. Monarşi artık güvende." "Öyle, canım. Öyle," diye onaylıyor büyükbabam.

"Bir gün, sen Kraliçe Madeline olabilirsin," diye haykırır büyükbabam, gözleri buğulanır. "Oh, bu kulağa çok hoş geliyor."

"Kulağa hoş gelse de, kraliçe olmam için daha çok zaman geçmesini umuyorum," diyorum, boğazım düğümleniyor.

Büyükbabam ve büyükbabam birbirlerine bakışır, az önce yüzlerinde olan açık ve heyecanlı gülümsemeler yerini sıkıntılı ve endişeli bir ifadeye bırakır. Karnımda bir korku hissedirim. Büyükbabam hasta mı?

"Ne oluyor?" diye soruyorum.

"Oturalım mı?" diye önerir büyükbabam.

Bu durum, üç saniye içinde süper mutluydu, süper korkutucuya dönüştü.

Biraz endişeyle oturuyorum. "Endişelenmeli miyim?"

"Hayır, hayır," diye temin eder büyükbabam. "Bildiğin gibi, Malveaux Krallığı her zaman hükümdarın ölümünde tahtı varislerine devretmiştir."

Bu konuşmanın gidişatından hoşlanmıyorum.

"İyi misin, büyükbaba?" diye soruyorum, kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Aklım olasılıklarla doluyor. Hiçbiri iyi değil.

Büyükbabamı daha yeni tanımıştım ve şimdi ne oldu?

Ölüyor mu?

Onu kaybedemem. Bu kadar erken değil. Uzun bir süre daha değil.

"Yavaşlıyorum, canım. Hasta olduğumdan ya da ölmek üzere olduğumdan ya da bu kadar dramatik bir şeyden değil."

"Oh, şükürler olsun," diye aceleyle cevap veriyorum, içimi rahatlık kaplıyor.

"Bu iş, tarihi, asil ve önemli olduğu kadar , oldukça yorucu. Bir sonraki doğum günümde 76 yaşında olacağım, bu birçok insan için genç bir yaş, ama benim için... şey, görevim beni biraz yıprattı."

"İşinden yoruldu, başka bir şeyden değil, değil mi?" Hayattan yorulmadığını umduğumu ima ediyorum, ama bunu çok açık bir şekilde söylemek istemiyorum.

"Evet, canım. Tahtına çıktığında bunun ne kadar kapsamlı bir şey olduğunu kimse sana söylemez. Ben bunu sevdim ve kral olarak görevlerimi yerine getirmekten zevk aldım, ama artık monarşik otoritemi resmen bırakmak istiyorum."

Ona boş boş bakıyorum. "Şimdi ne yapacaksın?"

Büyükannem gülüyor. "Daha basit bir şekilde konuş, canım."

"Emekli olmak istiyorum," diyor büyükbabam.

"Kral olmaktan emekli olabilir misin? Malveaux'da bunun ömür boyu süreceğini sanıyordum."

"Öyle, ama isteyen isterse tahttan çekilebilir," diye açıklıyor. "Bir süreliğine meşhur ön verandada oturup dünyayı seyretmek istiyorum. Hayatımı yavaşlatıp güllerin kokusunu içime çekmek, belki de tavus kuşu gibi dolaşmak istiyorum."

Büyükannem onun elini hafifçe sıkıyor ve ikisinin paylaştığı sevgi beni yeniden etkiliyor.

"Büyükbaban kral rolünü tüm kalbiyle yerine getirdi," diyor büyükannem. "Bir değişiklik istiyor. İkimiz de istiyoruz."

"Nicolas'ın gerçekten tahttan çekilip çekilmeyeceğini merak etmek çok stresliydi," diyor büyükbabam. "Eğer çekilirse bu rolü üstlenmek istediğini bilmek, bu yaşlı adam için çok rahatlatıcı."

"Sen yaşlı değilsin, büyükbaba. Sadece olgunsun."

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Çok tatlısın Maddie. Ülke sana aşık oluyor."

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Aşık olan sadece ülke değil.

"Ne zaman tahttan çekilmeyi düşünüyorsunuz? Yani, eğer işler böyle gelişirse bir gün kraliçe olmak benim için sorun değil, ama bu işi aceleye getirmek zorunda mısınız?"

Büyükbabam gülüyor ve bu sesin bana pek tanıdık gelmediğini fark ediyorum. Belki de kral olmanın yükü onun için hafiflemeye başlamıştır? "Oturup bir plan yapalım."

"Tabii. Amcamdan haber aldın mı? Planlarını biliyor musun?"

Başını eğiyor. "Hayır, haberimiz yok."

Bu adam ne zaman ortaya çıkıp bize nihai kararını söyleyecek?

"Bence halka en az bir yıl önceden haber vermeliyiz, belki daha da uzun bir süre," diyor büyükbabam.

"Bir yıl mı?" Nefesimi veriyorum. "Haftaya diyeceksin sanmıştım. Bir yıl yapabilirim."

Bana gülümser. "O zaman bir yıl olsun, canım. Bir yıl olsun."

"Şimdi, canım. Ele almamız gereken başka bir konu daha var," diye başlıyor büyükannem, ve ben onun nereye varmak istediğini zaten biliyorum.

Alex.

"Biliyorum ve bu konuda sizi rahatlatmak istiyorum," diye sözlerini keserim.

Büyükannemin kaşları saç çizgisine kadar yükselir. "Bizi ikna etmek mi? Bu, sen ve Alexander'ın romantik bir ilişki yaşamadığınız anlamına mı geliyor?"

"Bakın, anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Hepimiz Alex'in bir süre önce belli bir ünü olduğunu biliyoruz. Ama o eski Alex. Size söz veriyorum, o değişti," diye itiraz ediyorum. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu düşününce yüzümde bir gülümseme beliriyor. "O, sadece eğlenceli bir adamdan çok daha fazlası. Ona kalbimi tamamen emanet ettiğime inanmalısınız."

Büyükanmem ve büyükbabam birbirlerine bakışrlar.

"Senin... kalbin mi?" Büyükanmem sorar.

Büyükbabam derin bir nefes alır. "Bu sandığımızdan daha ciddi bir durum."

"Ama işte mesele de bu. Bu ciddi bir durum. O ciddi. Benim için. Ve ben de onun için ciddiğim."

Büyükanmem ve büyükbabam, sanki tahttan çekileceğimi söylemişim gibi bakıyorlar.

Dirseklerimi dizlerime dayarım. "Onun kalbimi kıracağından endişeleniyorsunuz. Herkesin böyle düşündüğünü biliyorum. Benim tanıdığım Alex'i tanısaydınız, onun ne kadar harika bir insan olduğunu anlardınız."

Büyükanmem titrek bir sesle soruyor: "Ona aşık mısınız?"

Yutkunuyorum, ağzım birden kuruyor. "O yöne doğru gittiğimi biliyorum. O, tanıdığım en harika erkek."

Büyükanmem bir inilti çıkarır ve elini ağzına götürür. "Cidden, bu neden bu kadar önemli?" diye sorarım.

"O da bu sevgiye karşılık veriyor mu?" diye sorar büyükbabam. "Evet, veriyor."

Büyükbabam Malveaux dilinde anlamadığım bir şeyler mırıldanır ve büyükanmem bayılacakmış gibi görünür. Gerçekten bayılacakmış gibi.

"İyi misin, büyükanmem?" diye soruyorum, ayağa fırlayarak.

Yeni ülkem için önemli olan, uzun ve önemli bir geçmişimiz olan Alex'e karşı güçlü hisler beslemem kesinlikle iyi bir şey, değil mi?

"Ne yapabilirim?" Hızlıca düşünüyorum. "Kokulu tuz mu? Filmlerde bayılan insanlar bunu kullanmıyor mu? Gidip sana getirebilirim." Keşke ne olduğunu ve nerede bulabileceğimi bilseydim.

O benim endişemi eliyle savuşturur.

"Bence tekrar otursan iyi olur Madeline," diyor büyükbabam ciddi bir ses tonuyla.

Söylediklerini yaparım, ses tonunda bir şey midemi sıkıştırır.

"Bunun geçici bir heves olduğunu ve zamanla geçeceğini düşünmüştük. Ama öyle görünmüyor," diyor büyükbabam.

Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor. "Özel bir ilişkimiz olan ülkenin prensiyle romantik bir ilişki yaşamamdan daha mükemmel ne olabilir ki? Bunun sizi mutlu edeceğini düşünmüştüm."

"Mutlu mu?" Büyükbabam keskin bir ses tonuyla sorar. "Alexander'la bir ilişkin olması bizi nasıl mutlu edebilir?" diye sorar ve Alex'e karşı hissettiğim gerçek ve harika duyguları çirkin bir kelimeyle bir kenara atar.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, endişe midemi burkuyor. "Bu bir ilişki değil. Bundan daha fazlası. Anlamıyorum. Neyi yanlış yaptım?"

Büyükbabam çenesini kaldırır. "Tabii ki anlamıyorsun. Nasıl anlayabilirsin ki? İki ülkemizin tarihini öğrenmedin. Öncesinde neler olduğunu bilmiyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum. Şimdi Wikipedia'dan bahsetmenin zamanı mı?

"Alex'e karşı hissettiklerimin tarihle ne ilgisi var?" "Yaptığımız her şey tarihle ilgilidir," diye cevaplar.

"Saygısızlık etmek istemem ama, anlayabilmem için bilmece gibi konuşmayı bırakman gerekiyor."

Cevabı büyükbabam verir. "İki ülkemiz arasında son derece önemli bir ilişki var, bu ilişki olmasaydı iki monarşi de ayakta kalamazdı."

"Özel ilişki". Daha önce duymuştum.

"Malveaux'da ilericiyiz, buradaki yasalar cinsiyete bakılmaksızın ebeveynlerden çocuklara mirasın geçmesini sağlıyor. Ledonia ise öyle değil."

"Alex bana bundan bahsetmişti. Sadece oğulların tahtı devralabilmesi biraz eski moda."

Devam ediyor. "Alexander, Kral Frederic'in varisi. Babası 65 yaşına geldiğinde tahtı devralacak, ki buna sadece yedi yıl kaldı."

Ŗu ana kadar, bana zaten bilmediğim bir Ŗey söylemediler.

Büyükannem parmaklarını birleştirir. "Malveaux'un veliaht prensesi Ledonia'nın veliaht prensiyle evlenirse ne olacağını biliyor musun?"

Ne? Evlilik mi? Kimse evlilikten bahsetmemişti. "Aceleci davranmayalım, tamam mı? Birbirimizden hoşlandığımızı daha yeni kabul ettik.

Birbirimizden hoşlandığımızı kabul ettik. Birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyoruz."

İtirazıma rağmen, Alex ve benim evlendiğimiz bir görüntü zihnimi dolduruyor. Beni kollarında tutuyor, gözlerinde o kadar çok sevgiyle bana bakıyor ki nefesim kesiliyor ve anlıyorum. Sadece anlıyorum.

Alex, evlenmek istediğim adam.

Onunla sonsuza kadar birlikte olmak, onunla bir hayat kurmak, bir aile kurmak ve hayatın sunabileceği her Ŗeyi paylaşmak istiyorum.

Derin bir sükunet beni sarıyor. Sükunet ve saf mutluluk.

O, Alex.

Büyükannem bir kez daha iniliyor, düşüncelerimin yüzümde Vegas büyüklüğünde ışıklarla yazıldığını söylüyor. "Ah, canım. Korktuğumuzdan daha kötü."

"Bu iyi bir Ŗey, büyükannem. Hayatımda hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim."

Büyükbabam boğazını temizliyor. "Sana açıkça söyleyeyim. Ledonian'ın yükseliş yasaşı gereği, Alexander ile evlenirsen, Malveauxian tahtının varisi olma hakkından vazgemen gerekecek."

şaşkınlıkla ona bakıyorum. "yle mi?"

"Alexander ile evlenmek, kraliyet ailesinin bir yesi olarak hayatının sonunu anlamına gelir. Nicolas tahttan çekilme belgelerini imzalarsa..." Sözünü keser.

"İmzalama ihtimali var mı?" diye sorarım, sesim şoktan titriyor.

"Bilmiyoruz," diye itiraf eder. "Bildiğimiz tek Ŗey, sen olmadan ta Edgar'a geçebilir ve bu da bu ülkenin monarşisinin sonu anlamına gelir."

Büyükannem yine inledi.

Alex ile birlikte olmak istiyorum, ama Malveaux'daki yeni hayatımı da istiyorum. Ama aynı zamanda, taht için onu seçersem büyükannem ve büyükbabamı incitmiş olurum.

Alex'i seçmemek onu incitecek ve beni de incitecek.

Kafam, yapmam gereken seçimi düşünmekten zonkluyor. Ama nasıl bir seçim yapabilirim ki?

Bölüm 27

Alexander

Parklarda bisiklet sürdükten sonra serinletici açık havuzun keyfini çıkarıyorum. Ledonia'nın başkenti Villadorata'daki saraya birkaç gün önce döndüm ve kafam Maddie ile dolu. Maddie ve bana aşık olduğu gerçeği. Maddie ve Malveaux'da kalmaya karar verdiği gerçeği.

Bir prens ne kadar şanslı olabilir?

Görünüşe göre, inanılmaz derecede şanslı.

Sabit vuruşlarla suda süzülürken, çocukluğumdan beri kullandığım bir düzenle nefes almak için dönüp duruyorum. *Vuruş, vuruş, vuruş, nefes, vuruş, vuruş, vuruş, nefes*. Ebeveynlerimiz yüzme becerisini son derece önemli görüyorlardı ve ben de suya daldığımda hissettiğim o duyguyu hiç kaybetmedim. Bu, sakinlik hissi ile gücün birleşimi

ve Şu anda vücudumdaki adrenalin fazlalığını atmak için buna ihtiyacım var.

Bugün, iki hafta sonra Maddie'yi tekrar göreceğim gün.

Her ne kadar yüz mesajlaşıyor mesajlaşıyor bir birbirimize
birbirimize birbirimize Malveaux'dan
Malveaux'dan ayrıldığımdan beri onu çok özledim. Kalbimde sadece onun
doldurabileceğı kocaman bir boşluk var.

Diğer Şeylere odaklanmaya, işimi yapmaya çalıştım, ama o her
düşüncemi işgal etti ve onu tekrar görebilmek için saatleri saymaya
başladım. Onu tekrar dokunmak için. Onu tekrar öpmek için.

Çünkü Teksas Prensesimi öpmek, yeni en sevdiğim Şey oldu.

Havuzun sonuna ulaştım ve takla atarak döndüm, bacaklarımı
duvara dayayarak kendimi suda ileriye doğru ittim. Her kulaçta, her
turda, her nefesimde onu düşünüyorum.

Sonunda, setimin sonuna ulaştım ve havuzun kenarına tutunarak
nefes nefese kaldım.

"Yine gösteriş mi yapıyorsun?" diye bir ses duyulur ve gözlüklerimi
çıkararak Sofia'yı tek parça mayoyla su kenarında dururken, saçlarını
yüzme bonesi ile toplamış halde görürüm.

"Benim işim bu," diyorum ona, nefesimi toparlarken alaycı bir
şekilde.

"Sonuna kadar yarışalım mı?" diye soruyor.

"Bu adil değil. Sen henüz yüz tur yüzmedin ki." "Yüz tur mu? Hadi
oradan, Alex."

"Tamam, yüz tur değil, ama senden fazla."

"Korkak." Gözlüklerini takmadan önce bana gülümser ve zarif bir
şekilde havuza dalar.

"Oh, Şaka yapıyorsun herhalde," diye mırıldanarak gözlüklerimi
tekrar takıp kendimi bir tur daha yüzmeye atıyorum.

Yorgun olabilirim, ama otoriter ablamın beni yenmesine izin
veremem, değil mi?

Ama beni yendi — sadece suya dalıp bir adım önde başladığı için —
ve biz havlularımızı alıp güneşin altındaki havuz Őezlonglarına
oturduğumuzda

güneşin altında havuz kenarındaki şezlonglara otururken hala sevinçten kıkırdıyordu.

"Kabul et Alex, eskisi kadar genç değilsin," diyor, güzel yüzünde sırıtarak, uzun saçlarını yüzme bonesinden çıkararak.

"Ben senden daha gencim!"

"Evet, ama bazılarımız diğerlerinden daha iyi yaşılanıyoruz, değil mi? Ben 20'li yaşlarımı partilerle geçirmedim."

Kafamı sallıyorum. "Sen öyle diyorsan. Ama bunun adil bir rekabet olduğunu söyleyemezsin. Şimdi, gerçek bir yarış istiyorsan..."

"Hayır, teşekkürler," diye cevaplar, sözümü keserek. "Ben fikrimi kanıtladım."

"Eğer demek istediğin, sadece inanılmaz derecede haksız bir avantajın olduğunda beni yenebileceğinse, evet, haklısın. Kanıtladın."

Güneş gözlüklerini kaldırıp bana sırıtarak bakıyor ve sonra şezlonguna geri uzanıyor. Beni adil bir şekilde yenmek onun için öncelikli bir konu değil gibi görünüyor.

"Bir karar verdim," diyor, sessizce dinlenirken, ben egzersizden sonra nefesimi toparlarken, peki ya o? Bir tur yüzmek egzersiz sayılmaz. O sadece dinleniyor.

"Kararını bizimle paylaşacak mısın?"

"Evleniyorum."

Koltuğumda dikleşiyorum. "Ne?!" Kahkahayla gülüyorum. "Duydun beni."

"Ama Sofe, sen kimseyle çıkmıyorsun ki. Değil mi?"

Koltuğunda kıpırdanıyor. "Babam ayarlıyor."

Ablam beni pek sık şaşkına çevirmez, ama bugün kesinlikle başardı.

Güneş gözlüklerinin üzerinden bana bakar. "Ee? Bir şey söylemeyecek misin?"

"Ben... Ne diyeceğimi tam olarak bilmiyorum. Neden, muhtemelen başlamak için iyi bir yer."

"Çünkü uzun zamandır ilginç bulduğum biriyle tanışmadım ve 27 yaşımdayım. 28 yaşına girdiğimde ailemiz benim için bir evlilik ayarlayacak. Ledonian prensesleri için işler böyle yürür, bilirsin."

"Ama böyle pes etmek zorunda değilsin. 21-yüzyıldayız. Kadınların bekar kalmasına izin var, biliyorsun."

"Bekâr kalmak istemiyorum. Evlenmek istiyorum."

"Çenesiz biriyle mi?" diye soruyorum, onunla daha önce görüştüğümüz görücü usulü evlilik konusunu hatırlayarak.

"Çenesi olabilir, hatta güzel bir kare çenesi bile olabilir."

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Peki ya aşk?"

"Oh, benim gördüğüm kadarıyla aşk, sanıldığı kadar harika bir şey değil."

Kalbim yumuşadı. Sofia birkaç yıl önce kalbi kırılmıştı ve tam olarak iyileştiğinden emin değildim.

"Sofe..."

Bana uyarıcı bir bakış attı. "Yapma. Onu unuttum. Uzun zaman önceydi. Şimdi tek istediğim, hayatımı birlikte geçirebileceğim ve çocuk sahibi olabileceğim iyi bir adamla evlenmek. Ona aşık olursam, harika olur."

"Ya aşık olmazsan?"

"O zaman da kesinlikle sorun olmaz," diyor kararlı bir sesle.

Şezlongun kenarından bacaklarımı sallayarak ona dönüyorum. "Yapma bunu. Seni arkadaşlarımla tanıştırayım, tüm arkadaşlık uygulamalarına kaydedeyim. Bu çılgınlığı durdurmak için ne gerekiyorsa yaparım."

"Alex, arkadaşlarını tanıyorum, bir prensesin flört uygulamasında ne işi var? Delirdin mi? Mesele şu ki, hepimiz hayatımızın aşkını bulma lüksüne sahip değiliz, değil mi?"

Maddie düşüncelerimi dolduruyor ve Sofia'nın kendi hayatıyla ilgili patlattığı bu nükleer bombaya rağmen kendimi gülümserken buluyorum.

"Aman Tanrım." Sanki bir balığı taklit etmeye çalışıyor gibi görünüyor. "Hikayeler doğruymuş. Sen ve Maddie çılgın bir ilişki yaşıyorsunuz. Medyanın pireyi deve yaptığını sanıyordum."

Resmi olarak bir çift olduğumuzu açıklamadık, ama Maddie'ye olan hislerimi inkar etmeyeceğim. En azından kız kardeşime karşı. Medya ise bambaşka bir konu, ama bir konuda haklılar: Onların trend olan hashtag'lerinde de belirttiği gibi, ben artık piyasada değilim. Ben tamamen Maddie'nin tarafındayım. Ve bu harika bir duygu.

"Sofe, bu gerçekten en harika şey." "Ne?"

"Birine aşık olduğunu fark ettiğinde."

Güneş gözlüklerini kafasının üstüne itti. "Ona aşık mı oldun? Onu *seviyor* musun?"

Onun şokunu izleyerek gülümsüyorum. "Aynen öyle, Sofe. Ben de seni şok edebilirim. Sonunda, kardeşin aşık oldu."

"Ciddi misin? Ona *aşık* mısın?" "İnanması bu kadar zor mu?"

"Aslında evet. Sen sensin. Hiçbirimiz senin gerçekten aşık olacağını düşünmemiştik."

"Çünkü Maddie ile tanışmamıştım."

Kafasını sallar, gözleri bılardo topu kadar büyür. "Bana her şeyi anlat."

"Aslında çok basit bir hikaye. Tanıştık ve ilk başta birbirimizden nefret ettik, ama sonra aslında birbirimizi sevdiğimizi fark ettik. Birlikte çok zaman geçiriyorduk ve bir şey diğerine yol açtı ve aşık olduk."

"İnanamıyorum."

"Bu benim için mutlu olduğun anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki seviniyorum." Ayağa fırlayıp beni kucakladı. "Senin adına gerçekten çok seviniyorum. Sadece şaşırdım, hepsi bu. Parti ayakkabılarını rafa kaldırdığını bilmiyordum."

"Oh, bıraktım. Uzun zaman önce, ama medya yeni halimi beğenmediğine karar verdi, bu yüzden tanıştığım her kadını baştan çıkardığım izlenimini yarattı."

O alaycı bir gülümsemeye, "Yorucu bir durum. Ve şimdi de gidip Amerikan prensesine aşık oldun." dedi.

Kalbim sıcaklık ile doldu. "Evet, öyle."

Maddie benim istediğim her şey. Uzun siyah saçları, ışıltılı, ifade dolu mavi gözleri, mükemmel burnu ve dolgun, öpülesi dudaklarıyla elbette çok güzel. Ah, o dudaklar.

Ama o sadece görünüşünden çok daha fazlası. İyi bir insan, kalbi çok doğru yerde. İlgili. Nazik. Dahası, onda gerçek bir ışıltı var, odayı aydınlatan ve kalbimi daha hızlı attıran bir ışıltı.

"O da seni seviyor mu?"

Yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Öyle."

Sofia elini kalbinin üzerine koyar. "Ah, Alex! Sen gerçekten de sürpriz birisin, değil mi? Hepimiz seni çözdüğümüzü sanıyorduk, ama sen gidip Malveaux'nun yeni prensesine aşık oldun. Sanırım şimdi de ona evlenme teklif edeceğini söyleyeceksin." Gözlerini devirir.

Sonunda bu gerçekleştiğinde garip bir şey oldu. Daha önce çıktığım kadınlardan herhangi biriyle evlenmemi öneren olsaydı, yüzüne gülüp geçerdim. Ama Maddie ile durum farklı. Bilirsen bilirsin derler ve bundan daha doğru bir söz olamaz. Maddie ile biliyorum. Bu kadar basit. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum. Onun karım olmasını istiyorum.

"Yine gülümsemeye başladın," diyor. "Evlenme teklif edeceksin!"

"Henüz değil, ama bir gün. Aceleye gerek yok. Onu daha üç haftadır tanıyorum."

"Ama bu aşık olmak için yeterince uzun bir süre." Sofia parmak uçlarını dudaklarına dokundurur, gözleri yaşlarla parlar. "Alex, senin için çok mutluyum. İkinci için de." Tekrar bana sarılır, sonra ikimiz de şezlonglarımıza otururuz.

"Bir saniye. O bizim yaşamızı biliyor mu?"

Şezlonguma yaslanıp rahat bir pozisyon alıyorum. "Biraz daha açık olsanız iyi olur. Ledonia'da oldukça fazla yasa var."

"Bilirsiniz, tahtımızın varisinin kiminle evleneceğine dair yasa."

"Öyle bir yasa yok. Evliliğimi kendim ayarlamadığım sürece, istediğim kişiyle evlenebilirim

bazılarının memnuniyetle kabul ettiği gibi, evliliğimin ayarlanmasına karar vermedikçe, istediğim kişiyle evlenebilirim."

O tepki vermez. "Eminim ki yasa, sen ve Maddie evlenirseniz, onun tahttan vazgeçmesi gerektiğini söylüyor."

Kalbim bir an durdu. "Ne?"

"Adını hatırlayamıyorum. Tabii ki, buradaki birçok saçma yasa gibi, milyonlarca yıl önce yapılmış bir yasa."

Kaşlarımı çattım. "Emin misin?"

Az önce bana söylediği şeyin hiçbir önemi yokmuş gibi elini havada sallıyor, oysa gerçekte bu sözler her şey demek. Maddie, prenses rolünde gerçek bir amaç buldu ve bir gün kraliçe olmanın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Evlilik hakkında hiç konuşmamış olsak da, ben bunun kaçınılmaz olduğunu düşünüyorum. Bizimki gibi derin bir aşka kapıldığınızda evlilik mantıklı bir adımdır ve ben de onunla çok geçmeden bu adımı atmayı umuyorum.

Ama benimle evlenmek için krallığından vazgeçmesi mi gerekecek?

Bu, bir kraliyet filminin konusu gibi, çok uzak bir ihtimal gibi görünüyor.

"Bunu uydurmuyor musun?" diye soruyorum, sesime hafiflik katmaya çalışarak.

"Tabii ki uydurmuyorum, ama babamla konuşman gerekecek." O cümlesini bitirmeden ayağa kalkmıştım bile.

Bölüm 28

Maddie

Villadorata'daki kraliyet sarayının bahçelerinde bekliyorum. Bahçe, ağaçlardan ağaca uzanan peri ışıklarıyla süslenmiş, altında bir çeşme yumuşak ışıkla parlıyor. Dolunay tüm ihtişamıyla gökyüzünde, sahneye ruhani gölgeler düşürüyor. Vladimir'in her zaman uyanık gözleri sahneyi tararken, ben Ledonia Sarayı'na tanıtılmayı bekliyorum.

Bu gece, sonbaharın ilk dolunayını kutlamak için Ay Balosu düzenleniyor. Saray muhteşem, bahçeler güzel ve herkes tuhaf kostümler giymiş olsa da, ben bunların hiçbirini algılayamıyorum.

Aklım başka yerde.

Büyükbabam ve büyükannem, Alex ile evlenmek için taht sırasındaki yerimden vazgeçmem gerektiğini söyledikleri günden beri, tek düşünebildiğim şey bu oldu.

. Evsizler barınağını ziyaretim, Fransa Başbakanı ve eşi ile akşam yemeği ve bu öğleden sonra Ledonia'nın başkenti Villadorata'ya yaptığım yolculuk boyunca bu konu beni içten içe kemirip durdu.

Alex ile bu konuyu konuşmam gerektiğini biliyorum, ama bu kesinlikle yüz yüze konuşmam gereken bir konu. Onu arayıp, "*Hey, birkaç kez öpüştük ve birbirimize karşı hislerimiz olduğunu söyledik, değil mi? Ben 723 adım ileri gidip, aşık olup evlendiğimizi hayal ediyorum ve sana söylemem gereken bir şey var*" diyemem.

Hayır. Olmaz.

Yani, hangi erkek, henüz çıkmaya bile başlamadığı birinden *böyle bir şey* duymak ister ki?

Bu gece, dedem ve ninemle konuştuğumdan beri Alex'i ilk kez göreceğim.

Gergin miyim? Ben mi?

Midem rodeo palyaçosundan daha fazla takla atıyor.

Narin, yarı saydam peri kanatlarım sırtımın üst kısmında duruyor, straplez fildişi rengi, yere kadar uzanan gelinliğimin hafif katmanları kaprisli bir hava yaratıyor. *Ever After* filmindeki Drew Barrymore gibiyim, kendime *sadece nefes almamı* söylüyorum. Tek fark, gelinliğimden kanatlarımı koparmak üzere olan kötü bir üvey annem yok. Bunun yerine, ailem, yeni ülkem ve o arasında seçim yapmak gibi imkansız bir kararın ağırlığı var omuzlarımda.

Sevdiğim adam.

"Hazır mısınız, hanımefendi?" Vladimir, ilk kraliyet etkinliğimdeki gibi soruyor, o zamanlar Malveaux'ya ilk kez prenses olarak tanıtılan gergin bir fareydim.

Ah, zaman nasıl da değişti.

Artık o korkak küçük fare olmayabilirim, ama bu geceyi böyle hayal etmemiştim.

Dudaklarımı ısııyorum. Aklım karışık. Bu gece, hayatımda ilk kez aşık olduğum, en harika erkekle, sevinç ve coşku dolu, bulutların üzerinde dans ediyor olmam gerekirdi.

Ama değilim.

Parçalanmış durumdayım, kalbim ikiye bölünmüş.

Nefes alıp omuzlarımı indirmeye zorluyorum.

Halledeceğim.

Kafamda söylemek, içimden geldiği gibi hissettirmiyor.

Dudaklarımı bir çizgiye getirip başımı sallıyorum.

Zamanı geldi.

Kapılar açıldığında Vladimir bana elini uzatır ve adım anons edildiğinde dışarı çıkarım.

"Malveaux Prensesi Madeline," diye duyurur haberci ve Malveaux'daki tanıtımda olduğu gibi, Ay Balosundaki tüm gözler, taş merdivenlerin üzerinde duran ve kendini tamamen yalnız hisseden bana döner.

Zorla gülümserim ve kendime bunun yakında biteceğini söylerim.

Sadece nefes al.

Sonra onu

görürüm.

Alex.

Kalbim, söylenmemiş sözlerle çarpıyor. Aşk sözleriyle.

Derin kırmızı şarap rengine, manşetleri ve göğsünde altın işlemeli detayları olan özel dikim bir ceket giyiyor, bununla uyumlu, temiz bir yelek ve pantolon giymiş.

Bridgerton'daki Hastings Dükü Simon'a benziyor, sadece balonun "büyülü" temasına uyması için sırtına küçük kanatlar takılmış.

Havada yumuşak bir müzik çalarken, çimlere doğru adımlarımı atıyorum. Elini uzatıyor, gözlerindeki bakış bana onun benim hakkımda ne hissettiğini tam olarak anlatıyor. "Teksas Prensesim," diyor, o kadar sevgi dolu bir gülümsemeyle ki, kalbim 80'lerin rock grubu gibi heyecan verici bir melodi çalarak çarpmaya başlıyor.

"Alex," diye mırıldandım.

Elimi dudaklarına götürür, cildime yumuşak bir öpücük kondurur.

"Sen nefes kesici bir peri oldun."

"Aynı şekilde," diye kısa süreli bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Alex, konuşmamız gerek."

Kaşlarını kaldırır, dudaklarında bir gülümseme belirir. "Ah, sırtına bir çift peri kanadı takıldığında her erkeğin duymak istediği sözler."

"Ciddiyim."

Yüzü düşer. "Biliyorum." "Biliyor musun?" diye şaşkınlıkla sorarım.

Kalabalık sessizliğe bürünür ve Alex omzumun üzerinden bakar.

"O *burada* mı?"

"Ne? Kim?" Dönüp bakıyorum ve sanki bir yıldırım beynime şok edici bir görüntü kazımış gibi.

Hayır! Olamaz!

Olabilir mi?

Çocukluğumdan beri görmediğim biri. Yeni hayatımın varlığını borçlu olduğum biri.

Prens Nicolas.

Kısa bir süre anne babasını ve Ledonia Kralı ile Kraliçesini selamladıktan sonra Alex ve bana doğru yürüdü. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle bize selam verdi. "Ah, yeğenim Maddie, hepsinden daha güzel olan peri."

"Nicolas amca mı?" diye soruyorum onu incelerken. Alex gibi o da kanatlı bir takım elbise giyiyor, ancak onunki soluk mavi, lisedeki erkeklerin baloya ironik bir şekilde giydikleri o berbat smokinleri hatırlatıyor bana. Boyu daha uzun olmasına rağmen, bana annemi çok hatırlatıyor, özellikle mavi gözleri ve dudaklarının gülümseme şekli.

Nefesimi tutuyorum.

"Aynen öyle," diye cevaplar, kalbimi sızlatan sıcak bir gülümsemeyle, annemin hala hayatta olduğu ve benim imkansız bir karar vermek zorunda olmadığım daha basit zamanları hatırlatarak.

Ama belki Nicolas'ın yeniden ortaya çıkması bana bir cevap verecektir?

"Nicolas. Seni görmek ne güzel," diyor Alex, elini sıkarak. "Güzel ve beklenmedik, diyebilirim."

"Ortaya çıkmamın zamanı geldiğini düşündüm. Sence de öyle değil mi?" Bunu tekrar söyleyebilir.

"Ama burada ne işin var?" diye soruyorum, hala onun ani ortaya çıkışını kafamda oturtmaya çalışıyorum. Onu görmemiş olmama rağmen, hayatımda çok büyük bir yer kaplıyor.

"Bu baloyu çok seviyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla her yıl geliyorum," diye cevap veriyor, ama aslında hiçbir şey cevaplamıyor.

"Ama..." diye başlıyorum.

Amcamın birdenbire ortaya çıkması ne anlama geliyor?

Tahtını geri almak için mi geldi? Resmi olarak tahttan çekilmek için mi geldi?

Ve bu *benim* için ne anlama geliyor?

"İyi misin Maddie?" diye soruyor Alex sessizce ve ben başımı sallıyorum, ancak Nicolas'ı, kukla ustasını bu zaten karmaşık duruma dahil etmekle, kendimi hiç de iyi hissetmiyorum.

"Ah, bir içki," diyor Nicolas amca, garson şampanya kadehleriyle dolu gümüş bir tepsi ile geldiğinde. Bir tane alıp bana uzatıyor. "Senin için, Maddie."

"Fransız şampanyası, sorun yok," diye Alex beni rahatlatır.

"Kordiyal gerekmez mi?" diye soruyorum, beynim uğultu içindeyken gülümsemeye çalışarak.

Bana güven verici bir gülümsemeyle cevap verir. "Yok."

Amcama teşekkür edip bir yudum alıyorum, köpükler burnumu gıdıklıyor. Malveaux'da yaptığımız berbat şeylerden kesinlikle değil ve kraliçe olursam şampanya üreticilerinin ürünlerini elimden geldiğince iyileştirmelerine yardım etmeye karar veriyorum.

Ama... bu şu anda mümkün mü? Ve eğer öyleyse, bu konuda ne hissediyorum?

Yumuşak fon müziği, gayda sesiyle yer değiştirir.

"Ah, balo resmen başlamak üzere," diyor Nicolas onaylayarak. "Bu kısmı çok seviyorum. Madeline, Ledonia'nın gayda geleneği olduğunu biliyor muydun? 400 yıl önce kraliyet ailesine damat olan İskoç prenses Kraliçe Jane, gaydaları beraberinde getirmiş."

Ona boş boş bakıyorum. "Hayır, ben... hayır," diye mırıldanıyorum.

Tabii ki bilmiyorum. Şu anda kendi adımları bile zar zor hatırlıyorum, çünkü düşüncelerim bir kasırgada savrulan yapraklar gibi dönüp duruyor.

Orta mesafede tek bir spot ışığıyla aydınlatılan küçük bagpipçinin silüetini izliyoruz. Çimlik bir tepenin üzerinde duran bagpipçi, tam bir İskoç kıyafeti giymiş. Melodi akılda kalıcı ve zengin, derin bir tonla yankılanarak etrafımızda dönüyor.

Melodinin dokunaklılığı kalbimi sızlatıyor, içimde duygular kabarıyor.

Bu gece *çok* şey yaşıyoruz.

Alex elimi tutuyor ve ben ona minnettar bir bakış atıyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyor bana.

Oh, ona neler olduğunu anlatana kadar bekle.

Gayda çalan kişi melodisini bitirir ve sunucu gecenin ilk dansını duyurur.

Nicolas bana elini uzatıyor. "Gidelim mi? Oldukça uygun görünüyor, sence de öyle değil mi? Ayrıca, bu bize konuşma fırsatı da verecek."

Alex'e bakıyorum ve o bana gülümsüyor.

"Sonra konuşuruz," diyor ve ben başımı sallıyorum.

Nicolas amca beni dans pistine götürür ve balodaki tüm gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyorum. Müzik çalmaya başlayınca, bir elini belime koyar, elimi tutar ve yavaşça dans etmeye başlarız. Böyle bir seyirci varken dans derslerine dikkat ettiğim için kendime minnettarım, ama amcam beni kendinden emin bir şekilde yönlendiriyor, bu yüzden tek yapmam gereken kendimi bırakıp onunla birlikte hareket etmek.

"Senden özür dilemeliyim," diyor.

"Sen gittiğinde hayatım altüst olduğu için mi?" diye soruyorum, alaycı bir şekilde, acı bir ifadeyle.

"Aynen öyle. Ayrılmamın senin için ne anlama gelebileceğini sana anlatmalıydım ve bunun için gerçekten üzgünüm."

Gözlerinde dürüstlük görüyorum. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Beni döndürüp tekrar kollarına alır. "Neden burada olduğumu bilmek istediğini tahmin ediyorum."

"Aklımdan geçti," diye ekliyorum aceleyle, "Tabii ki seni görmek hoş değil değil, Nicolas amca."

Gülümsüyor ve bu bana annemin gülümsediğinde yüzünün aydınlanışını hatırlatıyor. "Çok güzel bir prenses oldun. Son birkaç haftadır geçirdiğin dönüşümü izlemekten büyük keyif aldım."

"Çok şey oldu."

Gülümser. "Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Ailem senin harika olduğunu düşünüyor."

"*Onlar* harika *insanlar*," diye cevap verdim şiddetle. "Çok misafirperver ve nazikler."

Ama bu konuyu daha fazla konuşamayız. Bilmem gerekiyor.

"Nicolas amca... geri döndün mü? Yani, tahttan çekilmeyecek misin?"

Bir yanım onun evet demesini, geri döndüğünü, her şeyin korkunç bir hata olduğunu, çünkü bunu düşündüğünü ve kral olmak istediğini söylemesini istiyor. Bu, Alex ile birlikte olabileceğim ve bu yürek parçalayıcı muammanın çözüleceği anlamına gelir.

Ama diğer tarafım onun bana gideceğini ve taç benim olacağını söylemesini istiyor.

Bana "Ne istiyorsun, Maddie?" diye sorarak beni şaşırtıyor.

Bu, iki gündür kafamı kurcalayan bir soru.

Beni bir kez daha döndürdü ve elini sırtıma koyduğunda, eski dostum kaygının yeniden canlandığını hissettim.

"Ben... ben," diye başlıyorum, ama iki şey istediğimi ve bunların birbiriyle tamamen çeliştiğini açıklayacak kelimeleri bulamıyorum.

Gözlerimin içine bakar, kaşlarını çatarak. "Bunu sormam haksızlık olur. Belki de kararımı sana söylemeliyim?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak, çünkü açıkçası, şu anda kelimelerle açıkça bir kavga içindeyim.

"Bu öğleden sonra tahttan feragat belgelerini imzaladım."

Birden durup ayağa kalkarım ve ona bakarım. "Bunu gerçekten yapacaksın mı?" diye sorarım, kalbim göğsümden kaçmaya çalışır gibi çarpıyor.

Demek öyle. Tek varis benim. Büyükbabam ve büyükannemin tek umudu. "Davranışlarını gördüm. Maddie, sen

Bu rol için doğmuşsun. Bunu çok doğal bir şekilde yapıyorsun, benim yapabileceğimden çok daha iyi. Şu anda farkında olmayabilirsin, ama..."

"Biliyorum," diye sözünü kesiyorum. Bu karmaşada emin olduğum tek bir şey varsa, o da her zaman yaşamam gereken hayatı yaşadığımdır.

Dudakları gülümsemeye bükülüyor. "Bir gün harika bir kraliçe olacaksın."

Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Belli ki hâlâ kavga ediyoruz.

Şu anda dans pisti çiftlerle doludur. "Neden tahttan çekilmeye karar verdin?" diye soruyorum.

"Gerçek şu ki, bu rol için heyecanımı kaybettim. Ailem gibi bu rolü hakkıyla oynayamayacağımı biliyordum. Sonra Royal Malveauxian gazetesinde, depresyon nöbetleri geçirdiğim için hüküm sürmeye uygun olmadığımı söyleyen özellikle acımasız bir makale yayınlandı."

"Bu çok korkunç," diyorum, dehşete kapılmış bir şekilde.

"Öyle, ama bu bana bir çıkış yolu sağladı, ben de bu fırsatı kaçırmadım. Aslında, hayatımın böyle olması gerektiğini hiç düşünmemiştim. Kulağa çok tuhaf geldiğini biliyorum, ama ben böyle hissediyorum."

Ne demek istediğini çok iyi anladığım için gülümsüyorum. "Yeni hayatın sana daha mı uygun?" diye soruyorum.

"Daha yeni başladı. Devam eden bir çalışma, diyebiliriz. Ama görünüm olumlu."

Şarkı biter ve o başını eğirir. "Dans için teşekkürler, Prenses Madeline. Ve her şey için."

O, sanki hayatımda bir yangın çıkarmamış gibi, yanağıma bir öpücük kondurup diğer konukları selamlamak için dönünce, ben sersemlemiş gibi onu izliyorum.

Demek öyle. Ben kraliçe olacağım. Başka seçenek yok.

Aniden buradan çıkmak için çaresizce, dansçılar, kanatlar ve başka dünyadan kostümler arasında yolumu bulmaya çalışıyorum.

O anda Alex ile karşı karşıya geliyorum ve her şey tamamen bunalıcı geliyor ve tek düşünebildiğim *kaçmak*.

"Buradan çıkmam lazım," diyorum.

Elimi tutuyor. "Benimle gel." Beni konukların arasından geçerek, peri ışıklarıyla aydınlatılmış uzun çitlerin arkasına götürüyor. Orada, yumuşak bir ışıkla aydınlatılmış, müzik sesinin azaldığı, öpüşen iki sevgilinin heykelini buluyoruz. Burası son derece romantik bir yer, normal şartlarda Alex'le vakit geçirmek isteyeceğim türden bir yer.

Ama bu gece normalin tam tersi.

Tek kelime bile etmeden beni kendine çekiyor ve dudaklarıma acil bir öpücük konduruyor. "Seni çok özledim," diyor ve beni bir kez daha öpüyor. Bu baş döndürücü ve tutkulu bir öpücük ve duygularımı zar zor tutan kapağı patlatmak üzere.

"Ben de seni özledim," diye cevap veriyorum.

Kocaman kollarıyla beni sarar ve göğsüne sıkıca bastırır. Şu anda tam da ihtiyacım olan şey budur ve ben de ona tutunur, her damla güveni içime çekerim.

"Her şey yoluna girecek," diye kulağıma bir kez daha fısıldadı.

Onun sıcak nefesi boynumun derisini gıdıklıyor ve tek istediğim sonsuza kadar kollarında kalmak ve onun sözlerinin doğru olması.

Ama taşıdığım ağır yük karnımı dolduruyor.

"Alex, sana bir şey söylemem gerek," diyorum, geri çekilip gözlerine bakarak. "Nicolas tahttan çekildi."

Gözleri büyüdü. "Sonunda yaptı mı?"

Dudaklarımı ısırp başımı salladım.

"Yani, kraliçe olacaksın."

"Ben..." Kendimi hazırlayıp, "Alex, sana başka bir şey daha söylemem gerek. Bizimle ilgili bir şey."

"Biliyorum," diye cevapladı, sesi yumuşaktı. Kaşlarımı çattım. "Biliyor musun?"

"Sofia bugün havuzda bana anlattı, sonra babamdan da doğruladım. Zor bir karar vermek gerekiyor. Benimle bir gelecek mi, yoksa tacın mı?"

Gözlerim yaşlarla dolarken boğazım düğümleniyor. "O zaman nasıl her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilirsin? Seni seviyorum ama kraliçe olursam seninle birlikte olamam ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Ailem için de. Onları hayal kırıklığına uğratamam ama seni de kaybetmek istemiyorum."

Duygularımın kapağı yere düşüyor. Gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor, boğazım sıkışıyor ve yanıyor.

"Beni seviyor musun?" Sesi fısıltı gibi çıkıyor ve ben dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

Yüzünde kalp durduran bir gülümseme belirir. "Ben de seni seviyorum," der, gözleri akşam ışığında ateş gibi parlar. Parmak uçlarıyla gözyaşlarımı nazikçe siler. "Bu yüzden bir yol bulabileceğimizi biliyorum Maddie, tıpkı annenle babanın yaptığı gibi."

"Ama... ama annem aşk için tüm bunları feda etti." Etrafımı işaret ediyorum. "Seni çok sevdiğimi bilsem de, bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Gülümsemesi kalbime ulaşıyor ve onu sarsıyor. Elini nazikçe yanağıma koyuyor. "Sana bir şey söz veriyorum, Texas, hayatımın geri kalanının başlaması için daha fazla beklemek istemiyorum ve o hayatın seninle olmasını istiyorum."

Ona nasıl olacağını sormak, içinde bulunduğum imkansız durumu tekrarlamak istiyorum, ama tek yapabildiğim, sevdiğim bu adama bakmak.

Dünyamı sonsuza dek değiştiren bu adam.

Saçımı kulağımın arkasına itiyor, gözleri yumuşak. "Bugün, Sofia bana anlattıktan sonra, kendi kararımı verdim."

Boğazımdaki düğümü yutmaya çalışıyorum, kalbim çılgın bir davulun ritmine göre çarpıyor. "Neye karar verdin?"

"Senin kalbimin kraliçesi olduğuna karar verdim ve senin dünyayı ele geçirmeni istiyorum, benim en güzel, en tatlı Maddie'm. Sen bunu hak ediyorsun, hepsini."

Ne demek istiyor? Geri çekilip tahtı bana bırakmaya karar verdiğini mi? Ama ben bunu istemiyorum. *Onu* istiyorum.

"Bir keresinde bana iki farklı insan olduğumu söylemiştin: biri babamın yanında, diğeri ise diğer herkesin yanında. Maddie, o sözler aklımdan çıkmadı."

"Hiçbir şey söylememeliydim. Beni ilgilendirmezdi." "Söylediğine sevindim. Bu sözler bana kendime ve ne tür bir insan olduğuma bakmamı sağladı.

onunla olan ilişkim. Senin babanla olan yakınlığını beklemiyorum. O öyle biri değil. Ama onun yanında kendim olabilirim, ona ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu söyleyebilirim. Ondan saygı isteyebilirim."

Gururla doluyorum. "Sen harikasin, biliyor musun?"

"Sen kadar harika değilim. Bugün balodan önce onunla bu konuyu konuştum."

"Nasıl gitti?"

"Ona sana aşık olduğumu ve bir gün sana evlenme teklif etmek istediğimi söyledim."

Nefesimi tuttum. Bana evlenme teklif mi edecek? Kalbim sıkıştı. "Öyle mi yaptın?"

"Sana olan duygularımın derinliğini bilmelisin. Sensiz bir hayatı nasıl düşünebilirim ki?"

Mutluluktan başım dönüyor, bu adama duyduğum aşk vücudumun her hücresini dolduruyor — ta ki içinde bulunduğum zor durum beni iğrenç bir çarpma sesiyle gerçekliğe geri döndürene kadar.

"Eğer evlenirsek, varis olamam," diyorum ona, gözlerimden yeni gözyaşları akıyor.

Dudakları, kalbimde kopan fırtınayla tamamen zıt bir gülümsemeye bürünüyor. "Öyle olmak zorunda değil. Babama, evlenirsek varisliğimden vazgeçeceğimi söyledim."

"Ne dedin?" diye soruyorum, sesim neredeyse bir fısıltı.

Bana sanki bu hayatında verdiği en kolay kararmış gibi gülümsüyor. "Maddie, seninle olmak, seni mutlu etmek, seni sevmek için her şeyden vazgeçerim."

"Ama... ama tacın. Baban. Ülken. Bütün bunlar."

"Hiçbir zaman ilgi odağı olmak istemedim. Aslında hiç kral olmak istemedim. Beni ve politikayı bilirsin."

"Ama bu, her şeyi bırakman için yeterli değil, değil mi?"

"Hayatım boyunca anlam aradım ve onu sadece senin gözlerinde buldum. Senin aşkında. Maddie, bana istediğim ve ihtiyacım olan şeyi verdin ve bunu hiçbir şey için vazgeçmeyeceğim, kral olma şansı için bile, ve kesinlikle babamı memnun etmek için de."

Ona hayretle bakıyorum, kalbim deli gibi çarpıyor. "Bunu benim için yapar mısın?"

"Zaten yaptım. Ayrıca, üç kardeşim var ve bunlardan biri bu olayların ne anlama gelebileceği konusunda oldukça heyecanlı."

Kız kardeşi Sofia'dan bahsettiğini biliyorum. Max, Alex'ten sonra tahtın varisi olmasına rağmen, Sofia'nın her zaman babalarının varisi olmak istediğini ve Ledonian taht veraset yasasının modası geçmiş ve yanlış olduğunu düşündüğünü söylemişti.

Eğilip dudaklarını benim dudaklarıma en yumuşak, en duygusal öpücükle bastırdı. "Malveaux'nun kraliçesi olabilirsin ve birlikte olabiliriz."

"Ah, Alex. Seni çok seviyorum."

Kalbim, onun sevgisinin derinliği, fedakarlığının derinliği ile doluyor.

Böylesine değerli bir adama aşık olacağımı hiç hayal etmemiştim. Ama şimdi onu bulduğuma ve benimle olmak için her şeyi yaptığını gördüğümde, bir şeyi kesin olarak biliyorum.

Onu asla bırakmayacağım.

Epilog

Alex

“

Ledonia'da Noel zamanı ve aylardır ülkenin en gözde çifti hakkında haberler çıkıyor, Pireneler'in yamaçlarından İspanya'nın plajlarına kadar, bizim Seksi Prensimiz, prensesiyle Villadorata'da karların üzerinde el ele yürürken görüldü. Bu muhabir bu kelimeleri yazarken bile acı çekse de, söylentilere göre gelecekte düğün çanları çalabilir ve Prenses Madeline resmi olarak gezegenin en şanslı kadını olabilir.

#BenÖnceSöyledim
#BazıKızlarTümŞansıYakala
r Kıskançlıkla,

Fabiana Fontaine xx

Dışarıda kar hafifçe yağarken, hava Noel'in büyüyle parılıyor. Açık şöminenin ısındığı sıcak oturma odasında, üzerimizde yükselen büyük ağaç binlerce ışıkla parılıyor, dalları ışıltılı süsler ve altın kurdelelerle süslenmiş. Çam kokusu, Ledonia'da Noel'in kokusu olan tarçının hafif kokusuyla karışıyor.

Maddie ile geçirdiğim son birkaç ay gerçekten muhteşemdi. Lunar Ball'daki o geceden sonra, birbirimizi daha iyi tanımak için birlikte çok zaman geçirdik. Onun nezaketi, samimiyeti ve kalbi - çılgın seksapeli benim için gerçekten mükemmel bir kadın. Onun söylediklerinden ve bazen bana bakışlarından anladığım kadarıyla, ben de onun için mükemmel bir erkeğim.

Aşk hikayemizin bir yumrukla başlayacağını kim bilebilirdi? Maddie buna "çirkin tanışma" diyor, Amerikan deyimini "tatlı tanışma"nın bir oyunudur.

Ben buna kader diyorum.

Kanepede otururken, sevdiğim kadını sahiplenici bir şekilde koluma alıyorum. Maddie bana bakıyor ve gülümsüyoruz.

Akşam yemeğini ailemle yedik, onlar çoktan yatmaya çekildiler, geriye sadece 20'li yaşlarındaki bizler kaldık, birbirine uyan, son derece utanç verici Noel kazaklarımızla şöminenin önünde sıcak çikolata içiyoruz.

Bu yıl hepimizin süveterinin ortasında gösterişli bir Noel Baba var ve kollarda kırmızı ve yeşil renkli dokulu Noel ağaçları süslemesi var. Şüphesiz, bu süveter herhangi bir çirkin süveter yarışmasını kazanabilir

yarışmasını kazanabilir, ama itiraf etmeliyim ki, Maddie'nin de aynı süveteri giymesi, hepimizin eşit derecede salakça görünmesi harika bir şey.

"Bu çok heyecan verici. Alex hiç bir kızı eve getirmede, özellikle de Noel için," diyor Amelia, şöminenin önündeki koltuğuna yaslanarak.

"Bu kesinlikle bir ilk. Maddie, seninle ilgili çok ciddi olmalı," diyor Sofia.

"Sen bana karşı çok ciddi misin?" diye fısıldıyor Maddie ve ben cevabım olarak yanağına bir öpücük konduruyorum.

Max gülüyor ve hepimiz ona bakıyoruz. "Ne?" diye soruyor.

"Öylece rastgele gülüp nedenini açıklamadan olmaz," diye cevap veriyorum.

"Tabii aklını tamamen kaçırmadıysan," diye ekler Amelia.

"Siz ikiniz," diyor, Maddie ve beni işaret ederek. "Siz çok..." kelime arıyor, "...duygusal."

Bu sefer gülme sırası bizde.

"Aşk insana bunu yapar, küçük kardeş," diyorum mutlu bir gülümsemeyle. "Bir gün sen de anlayacaksın."

"Iyy," diye şikayet eder Max, yanındaki Calypso'yu okşayarak, bizim Welsh Springer Spaniel cinsi köpeklerimizden biri. "Çok klişe."

"Houston'daki bir restoranda yediğimiz chili con queso'dan daha peynirli olabiliriz," diye cevaplar Maddie. "Ama biz böyle seviyoruz."

"Oh, evet. Ne kadar peynirli olursa o kadar iyi." Kollarımı onun omuzlarına daha sıkı sararım.

"Annen seni çok seviyor, Maddie," diyor Amelia. "Baban mı? O da zamanla alışır."

Doğrusu, babamın fikrini değiştireceğinden emin değilim. Tamamen değil. Ay Balosu'nda, sevdiğim kadınla birlikte olmak için tahtın varisi olmaktan vazgeçtiğimi söylediğim gün, bana bunun hayatının en kötü günü olduğunu ve benim sadakatsizliğimden asla kurtulamayacağını söyledi. Dramatik bir sahneydi, ama öyle olmasaydı babam olmazdı.

Ona karşı çıkıp ne istediğimi söylediğimden beri, yeni bir güç duygusu keşfettim. Onun oğlu olabilirim, ama

aynı zamanda bir erkeğim ve Maddie'nin ihtiyaçlarını öncelikli tutmak, onu sevmeye dalmak, hayatımın en ödüllendirici kararı oldu.

İlişkimizde küçük ilerlemeler kaydettik ve ben onun granit gibi sert dış kabuğunu yavaş yavaş kırmaya çalışıyorum. Geçmişte bana nasıl davranmış olursa olsun, o benim babam ve birbirimizi seviyoruz, bunu göstermekte zorlansa da.

Bu, henüz devam eden bir süreç.

Babam ve ben, Maddie ve ben nişanlanana kadar bu haberi medyaya açıklamamaya karar verdik. Babam, aşkımızın söneceğini ve biteceğini umarken, ben ise bunun asla olmayacağını biliyordum.

Bu da beni bu geceye getiriyor.

Sofia'ya işaret verdim ve o da bana anlamlı bir gülümseme attıktan sonra kollarını havaya kaldırıp yüksek sesle esnedi. "Yorgunluktan bitkinim. Herkes yatma zamanı."

"Bize ne zaman yatacağımızı söyleyemezsin," diye şikayet eder Amelia.

"Bence yapabileceğimi göreceksin," diye cevaplar ve başıyla kapıyı işaret eder. "Sen de, Max. Gidelim."

İnce mi? Pek sayılmaz. Hatta hiç de değil.

Amelia şikayet etmek üzereyken, yüzümdeki ifadeyi fark eder ve bu ona bilmesi gereken her şeyi anlatır. "Biliyor musun? Haklısın Sofe. Yarın önemli bir gün ve şimdi düşündüm de, oldukça yorgunum. Hadi Max." En küçük kardeşimizi ayakkabısının burnuyla dörter.

"Beni tekmeleme," diye şikayet eder.

"Yeni yılda Cambridge'den mezun olacak biri için hala çok çocuksun," diye şikayet eder Amelia.

"Max," der Sofia, taviz vermeyen abla tonuyla.

"Tamam." Max, ayağa kalkmadan önce Calypso'nun tüylerini son bir kez okşadı. "Siz ikiniz geliyor musunuz?"

"Sanırım bir süre burada kalacağız," diye cevap veriyorum, sinirlerim birdenbire geriliyor.

Max'in gözleri Maddie ile benim arasında gidip geliyor. "Anladım. Daha fazla duygusallık."

Gülümsemeyi bastırmak için dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Öyle bir şey."

"Bunun için burada kalmama gerek yok," diye cevaplar Max, Sofia onu odadan aceleyle çıkarırken.

Geriye dönüp bana başparmağını kaldırarak selam verir ve kapıyı kapatarak Maddie ile beni yalnız bırakır.

"Bu neydi böyle?" diye sordu Maddie.

"Ailem, ailem olduğu için."

"Aileni seviyorum."

"Biliyorum."

"Şimdi, planladığın bu duygusal şey hakkında bana her şeyi anlat," diyor, elini göğsüme koyup bana gülümseyerek.

"Öncelikle ayağa kalkmamız gerekiyor," derim ayağa kalkarak ona elimi uzatırım.

"Tamam."

Elimi eline sokup onu Noel ağacının yanına götürüyorum.

"Bak. Birkaç yeni süs var," diyorum, gerginliğim ve heyecanım içimde çatışıyor.

Bana şaşkın bir bakış atıyor. "İyi bilmek." Söz konusu süsleri gösteriyorum.

"Teksas botu mu?" diye sorar, yüzünde bir gülümseme belirir.

"Polo maçlarımdan sonra biraz yıpranmış, ama senin onuruna buraya asmak uygun olur diye düşündüm."

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bu çok tatlı." "Ailemin bir parçası olduğunu hissetmeni istiyorum."

"Zaten öyleyim."

"Bir tane daha yeni geldi." Avucunun büyüklüğünde, deri ve altın kaplı bir kitapçığı işaret ediyorum. "Aç şunu," diyorum. "İçinde bir şeyler yazıyor galiba."

Kitabı açar ve kelimelere bakar. "Oh. Ledonianca yazılmış."

"Okuyabilir misin?"

Kaşlarını çatıyor ve ben bunun mümkün olduğunu düşünmesem de, onu daha da çok seviyorum. "*Burada 'Ali mi sposaria porotil mano de Texas' yazıyor. Üzgünüm, Ledonianca'm henüz çok iyi değil.*"

O anlamaya çalışırken, ben diz çöküp cebimden küçük siyah kadife bir kutu çıkarırım ve ona bakarken gerginliğim birdenbire kaybolur. İçinde derinlerde bir şey biliyorsan, gergin olmanın ne anlamı var ki?

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sorar ve dikkatini süs eşyasından bana çevirirken ağzı 'o' şeklinde açılır.

Elini tutup kendi elimle kavrarım. "Bu, 'Benimle evlenir misin, Teksas Prensesim?' demek."

Nefesini içine çeker, boş elini göğsüne götürür. "Oh, Alex! Evet, seninle evlenirim. Bin, milyon, trilyon kez evet!"

Onun cevabı beni heyecanlandırıyor, sevincim havai fişekler gibi patlıyor. "Büyükkannen ve büyükbabanla konuştum ve onlar da onay verdiler." Gözleri büyür. "Bunu biliyorlar mıydı? Hiç belli etmediler."

"Onlara gizlilik yemini ettirdim." Titreyen ellerimle, büyükkannemin elmas nişan yüzüğünü nazikçe parmağına takıyorum.

"Oh, Alex. Çok güzel," diyor, daha küçük elmaslarla çevrili yuvarlak elması hayranlıkla incelerken. Elini hareket ettirdiğinde elmas ışığı yakalıyor.

Ayağa fırlayıp onu kollarıma alıyorum. "Sen içten dışa çok güzelsin. Seni bugün sevdiğimden daha fazla sevebileceğimi hayal edemiyorum, ama sana sonsuza kadar sevmeye devam edeceğime söz veriyorum."

Elini boynuma dolayarak beni dudaklarına çekiyor ve o kadar derin bir duygu ile öpüyor ki, onun sevgisini gerçekten hissedebildiğime yemin edebilirim.

"Seni seviyorum Alex. Senin karın olmak için sabırsızlanıyorum," diyor ve bir kez daha dudaklarımı dudaklarıyla kapıyor.

Onu kaldırdığımda çığlık attı, sonra bacaklarını bana doladı ve beni öpücüklerle boğdu. Onu sıkıca sarıldım, kollarımdaki bu kadının benim için ifade ettiği her şeyin tadını çıkardım.

İlk başta birbirimizden nefret ediyorduk, ama o benim dünyamın en önemli parçası haline geldi ve hayatımın geri kalanını sevdiğim kadınla geçirmek için sabırsızlanıyorum.

SON

Maddie ve Alex'in geleceğini anlatan ücretsiz bonus epilogu okumak ister misiniz? [Buraya tıklayın!](#)

Serinin bir sonraki kitabı Sofia'nın kitabı ve şu anda ön sipariş verilebilir.
Kitabı [buradan alabilirsiniz.](#) _

KATE'İN CUPİDS'ine, Facebook okuyucu grubuna katılın ve kitap sohbetleri, hediyeler ve [yakında](#) çıkacak eserlerin özel ön izlemeleriyle eğlenceye katılın._____

Teşekkürler

Yıllardır bir kraliyet romantik komedisi yazmak istiyordum ve sonunda bunu gerçekleştirebildim, tam da umduğum gibi oldu. Hangi küçük kız prenses olmayı hayal etmez ki? Bu kitapta, o fanteziyi kullanmak istedim, sıradan bir Amerikan kızını pek de özel olmayan hayatından alıp, kuralları benim koyduğum bir ülkede, Avrupa'daki bir kraliyet sarayına attım. Kötü kahkaha sesi.

Bu çocukluk hayalini tamamlamak için elbette yakışıklı bir prens ihtiyacım vardı, ama onun yetişkin versiyonuna: bir geçmişli olan, kendi ihtiyaçları ve arzuları olan, yani sadece tayt ve süslü bir üst giyen yakışıklı bir prens değil.

Böylece, tamamen sudan çıkmış bir prenses ve yakışıklı, ıslah olmuş kötü çocuk prensimi yarattım, onları bir araya getirdim, başından itibaren birbirlerinden nefret etmelerini sağladım ve sonra etraflarında bir aşk hikayesi ördüm, masalsı mutlu sonlarına kadar. Her şey çok tatmin ediciydi ve içimdeki küçük kız her dakikasından keyif aldı.

Şimdi, teşekkürlerime geçelim. Sadık okuyucularıma büyük bir teşekkür etmek istiyorum. Sizler olmasaydınız bunu yapamazdım, her birinize çok değer veriyorum. Bu benim 26. kitabım, bu bana biraz şaşırtıcı geliyor, ama içimde en az 26 kitap daha olduğunu biliyorum ve umarım bu çılgın yolculukta benimle birlikte kalırsınız, benimle birlikte güler, ağlar ve bayılırsınız, ben de hikayelerimi dünyayla paylaşmaya devam ederim.

Yıllardır inanılmaz eleştiri ortağım Jackie Rutherford'a güveniyorum. Aslında, yazma hayatımda o olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. O sadece bana çalışmalarım hakkında paha biçilmez geri bildirimler veren harika bir yazar değil, aynı zamanda iyi bir arkadaş. Her iki açıdan da hayatımda olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Bu sefer, kitap beta okuyuculara gönderilmeden önce harika asistanım Cathy Jeppsen'e okuttum. Romantik komedi

okuyucu olarak bana çok değerli tavsiyelerde bulundu ve cesaret verdi. Çok teşekkür ederim Cathy. Bunu tekrar yapalım!

Bu kitabın düzeltme okumasında bana yardım eden ileri düzey okuyucu Süper Takımımın yelerine de teşekkür etmek istiyorum. Siz bayanlar, benim düzenleme srecimden bir şekilde kağan tüm o can sıkıcı yazım hatalarını yakalayarak harika bir iş çıkardınız. Keskin gözleriniz ve beni zor durumdan kurtarmaya yardım etme istekliliğiniz için hepinize çok teşekkür ederim.

Simply Dylan Designs'tan Dylan, kapaktaki figürleri bir kez daha tasarladı. Bana Prens Alexander'ı ilk kez gönderdiğinde, Las Vegas'ta bir yazarlar konferansındaydım ve heyecandan yerinde zıplamaya başladım. Ayrıcalık, yakışıklılık ve kibirin mükemmel dengesi: benim Prens Alex'im. Tabii ki, bir yazarlar konferansı olduğu için kimse bana tuhaf bakmadı. Biz yazarlar, harika bir kitap kapağının önemini anlıyoruz. Teşekkürler Dylan, her zaman benim için harika işler yapıyorsun ve seninle çalışmak çok kolay.

Teşekkürler, okuyucular. Umarım Maddie ve Alex'in kitabını sevmişsinizdir.

Kate xoxo

Yazar Hakkında

Kate O'Keeffe, *USA TODAY*'in en çok satan ve ödüllü bir yazarıdır ve okumayı sevdiği şeyleri yazmaktadır: kahkahalarla dolu romantik komediler, bayılmaya değer kahramanlar ve muhteşem, mutlu sonlar. Ailesiyle birlikte Yeni Zelanda'nın güzel Hawke's Bay bölgesinde yaşamakta ve burayı çok sevmektedir.

En son hikayesini yazmadığı zamanlarda Kate, tepelerde (yavaşça) yürüyüş yapıyor, dünyanın farklı ülkelerine seyahat ediyor ve çikolata yiyor. Hem de çok fazla.

Kate O'Keeffe'nin diğ er eserleri

Royally Kissed serisi:

[Yedek Prenses Royally](#)

[Matched](#)

Sisters & Sweethearts serisi:

[Huysuzla Sahte İlişki En İy i](#)

[Arkadaş ım la Sahte İlişki](#)

[Komşu m la Sahte İlişki](#)

It's Complicated serisi:

[Yedek Erkeğ ine Asla Aş ık Olma](#)

[Düş man ına Asla Aş ık Olma](#)

[Sahte Nisan lınıza Asla Aş ık Olmayın](#)

[Kaç an Aş kına Asla Aş ık Olma](#)

Aş k Malikanesi Romantik Komedi Serisi:

[Bay Darcy ile Ç ık m a k](#)

[Bay Darcy ile Evlenm e k](#)

[Baş ka Bir Darcy'ye Aş ık Olm a k](#)

[Bay Bingley'e Aş ık Olm a k](#), (spin-off novella)

Arkadaş lar ve Sonsuza Dek Serisi:

[Artık Kötü](#)

[Randevular Yok Artık](#)

[Berbat Randevular Yok](#)

[Artık Korkunç](#)

[Randevular Yok](#)

Sonsuza Kadar Flört Etmek Serisi:

Son Bir İlk Buluşma Son

İki İlk Buluşma Son Üç

İlk Buluşma Son Dört İlk

Buluşma

Wellywood Romantik Komedi Serisi:

Wellywood'da Stil

Mükemmel Kız Eşini Bulur Grace'e

Aşık Olmak

Bağımsız başlık:

Tek Yön Bilet

Lacey Sinclair olarak yazdığı eserler:

Manhattan'ın Sindirellası

Doğru Adam .

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

